

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1992-1993

Nr. 16

BULLETIN VAN VRAGEN EN ANTWOORDEN

28 JUNI 1993

INHOUDSOPGAVE

Blz.

1. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS

A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (Regl. art. 76,3 en 4)

L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen	823
N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting	823
T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden	834
H. Weckx, Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden	838
L. Van den Bossche, Vlaamse minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken	839
J. Sauwens, Vlaamse minister van Verkeer, Buitenlandse Handel en Staatshervorming	845
L. Detiège, Vlaamse minister van Tewerkstelling en Sociale Aangelegenheden	846
W. Demeester-De Meyer, Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Gezondheidsinstellingen, Welzijn en Gezin	847

B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (Regl. art. 76,5)

L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen	848
T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden	848
H. Weckx, Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden	858
L. Van den Bossche, Vlaamse minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken	861
J. Sauwens, Vlaamse minister van Verkeer, Buitenlandse Handel en Staatshervorming	862
W. Demeester-De Meyer, Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Gezondheidsinstellingen, Welzijn en Gezin	865

II. VRAGEN WAAROP NIET WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN (Regl. art. 76,5)

L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen	866
T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden	866
H. Weckx, Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden	868
J. Sauwens, Vlaamse minister van Verkeer, Buitenlandse Handel en Staatshervorming	869

REGISTER	871
--------------------	-----

1. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS

A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (Regl. art. 76, 3 en 4)

L. VAN DEN BRANDE

MINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING
VLAAMSE MINISTER VAN ECONOMIE, KMO, WETENSCHAPSBELEID, ENERGIE EN EXTERNE BETREKKINGEN

Vraag nr. 80
van 27 mei 1993
van de heer L. VAN NIEUWENHUYSEN

Bezoek minister-president aan Nederland — Fasering voorbereiding

In verband met het bezoek van de minister-president aan Nederland, op 25 maart van dit jaar, had ik graag meer details vernomen over de fasering bij de voorbereiding ervan.

Kan de minister mij gegevens verstrekken over de datum waarop tot het bezoek werd besloten, wie de initiatiefnemer was en wanneer het federale departement van Buitenlandse Zaken van het bezoek op de hoogte werd gesteld ?

Antwoord

Ik had de eer premier Lubbers te ontmoeten op de jaarlijkse vergadering van het World Economic Forum einde januari van dit jaar. Tijdens die ontmoeting werd principieel de afspraak gemaakt voor een bezoek mij-nentwege aan Den Haag in de loop van de maand maart.

Een precieze datum hiervoor werd nadien afgesproken tussen onze beide secretariaten. Eens die datum vastgesteld, heb ik onmiddellijk op 4 februari 1993 de minister van Buitenlandse Zaken hiervan schriftelijk in kennis gesteld.

Vraag nr. 84
van 1 juni 1993
van de heer W. VERREYCKEN

Europees Comité van de Regio's — Zetelverdeling Belgische delegatie

Op 28 april 1992 vroeg ik naar informatie over de samenstelling van het Europese Comité van de Regio's. De minister-president verwees in zijn antwoord naar het Vlaamse regeerakkoord om te verduidelijken dat Vlaanderen de intentie heeft om zeven van de twaalf toegekende mandaten te bemannen.

Ondertussen werd de federale minister van Buitenlandse Zaken gecontacteerd door de Raadsvoorzitter van de Europese Gemeenschap, de heer Helveg Petersen,

die hem op 7 april 1993 verzocht zo spoedig mogelijk de samenstelling van de Belgische delegatie mee te delen.

Blijkens het antwoord van de heer Claes op mijn vraag van 4 mei 1993, speelde hij deze vraag door aan de minister-presidenten van de gewesten. De frankofonie verenigde zich ter zake en de heren Spitaels en Picqué spraken op 16 maart in Namen af dat zij de volgende verdeling opeisen vijf zetels voor Vlaanderen, vier voor Wallonië, twee voor Brussel en één voor de Duitstaligen.

De bevoegdheidsinmenging lijkt mij hier overduidelijk te zijn, vermits beide heren zich niet beperkten tot hun eigen verantwoordelijkheid maar meteen ook het Vlaamse zetelaantal menen te kunnen bepalen.

Graag vernam ik van de minister-president :

1. hoe hij reageert op de vraag van minister Claes ;
2. of van zijn collegae Spitaels en Picqué reeds vernomen kon worden of zij zich neerleggen bij de logische zetelverdeling.

In de marge : voor deze logische zetelverdeling baseer ik mij enkel op het regeerakkoord en niet op de bevolkingscijfers, vermits dan acht mandaten aan Vlaanderen zouden moeten worden toegekend.

Antwoord

De vraag van minister Claes naar de delegatie van de gemeenschappen en de gewesten in het Comité van de Regio's werd besproken op de jongste vergadering van de Interministeriële Conferentie Buitenlands Beleid van 9 juni 1993. Ter zake werd afgesproken dat de gemeenschappen en de gewesten in de loop van de maand juli hun gemeenschappelijk voorstel aan de minister van Buitenlandse Zaken zullen bezorgen.

De samenstelling van het Comité van de Regio's werd ook besproken in de bilaterale ontmoetingen die ik respectievelijk op 15 en 17 juni 1993 gehad heb met het Waalse Gewest en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Ik heb hierop de stelling van het Vlaamse regeerakkoord verdedigd.

Verdere contacten tussen de gemeenschappen en de gewesten moeten het mogelijk maken in juli een akkoord te bereiken over de Belgische delegatie in het Comité van de Regio's.

N. DE BATSELIER

MINISTER VICE-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING
VLAAMSE MINISTER VAN LEEFMILIEU EN HUISVESTING

Vraag nr. 183
van 14 mei 1993
van de heer R. WIERINCKX

Milieuheffingen — Gemeentelijke opcentiemen

Het afvalstoffendecreet stelt dat milieuheffingen gehe-

ven worden op de verenigingen van gemeenten. De gemeenten beschikken over de mogelijkheid om via de OVAM, die dan de opcentiemen int, op die milieuhellingen een gemeentelijke opcentiem te heffen. We nemen dan ook aan dat het aan de gemeente toegestaan is om opcentiemen te heffen ten laste van een intercommunale.

De wet op de intercommunales echter (22 december 1986) bepaalt dat, "onverminderd de bestaande wetsbepalingen, een intercommunale vrijgesteld is van alle belastingen ten gunste van de Staat, provincies, gemeenten of enig ander publiekrechtelijk persoon."

Ook de OVAM meent dat opcentiemen op de milieuhelling niet verschuldigd zijn door de intercommunales. Zij beschouwen de gemeentelijke opcentiemen immers als een belasting.

Ik had dan ook graag van de minister vernomen op grond waarvan hij de OVAM de bevoegdheid verleent om te beslissen wie dan wel opcentiemen moet betalen.

Een tweede vraag aan de minister betreft het eventuele conflict tussen de wet op de intercommunales en de decreten. Indien een intercommunale volgens de OVAM vrijgesteld is van alle belastingen, is dezelfde intercommunale dan wel onderhevig aan de milieuhelling, die door de OVAM geïnd wordt ?

Antwoord

In eerste instantie moet benadrukt worden dat er een essentieel verschil bestaat tussen de milieuhelling en de opcentiemen geheven door de gemeenten op die milieuhellingen. De milieuhelling is een gewestelijke belasting, de opcentiemen een gemeentelijke belasting. OVAM steunt zich op de volgende overwegingen om te besluiten dat intercommunales geen opcentiemen hoeven te betalen.

De algemene regel is de vrijheid van de gemeente om belastingen te heffen. Het verbod is de uitzondering. Uit de artikelen 31,108 en 110 van de Grondwet wordt afgeleid dat de gemeenteraad alle belastingen mag heffen die niet op een of andere wijze zijn uitgesloten. De gemeenten beschikken derhalve principieel over een fiscale autonomie die zij rechtstreeks putten uit de Grondwet.

Op grond van artikel 108, punt 6 en artikel 110 paragraaf 4 van de Grondwet heeft de nationale wetgever de bevoegdheid om middels bijzondere wetten de gemeentelijke belastingautonomie aan banden te leggen. Wij kunnen als voorbeelden citeren : de artikelen 351 en 352 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen (oud) die de gemeente verbieden om opcentiemen op de inkomstenbelastingen te heffen (behalve op de personenbelastingen en op de onroerende voorheffing) en, inzake de met inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen (WIGB) het artikel 42 WIGB dat de gemeente verbiedt om opcentiemen te heffen op de verkeersbelasting op autovoertuigen, het artikel 64 WIGB volgens hetwelk de gemeenten geen belastingen mogen heffen op spelen en weddenschappen en het artikel 93 WIGB dat bepaalt dat de gemeenten geen belastingen mogen heffen op automatische ontspanningstoestellen.

Ook kunnen bijzondere wetten bepalen dat sommige

personen of instellingen zijn vrijgesteld van gemeentebelasting. Nog andere wetten stellen een bedrag vast dat door de gemeentebelasting niet mag worden overschreden.

Overeenkomstig artikel 110 paragraaf 4 2de lid van de Grondwet kan slechts "de wet" de uitzonderingen bepalen op het principe dat de gemeenten de (gemeentebelastingen) mogen vestigen door een beslissing van de gemeenteraad.

Het Arbitragehof leidt hieruit af dat enkel de nationale wetgever bevoegd is om belastingen die door de gemeenten werden ingesteld, af te schaffen. Het Hof stelt vast : „De Gewesten kunnen (. . .) niet de bevoegdheid ontlenen om rechtsbepalingen vast te stellen die ertoe zouden strekken belastingen, die door een ondergeschikt bestuur werden ingesteld, — geheel of ten dele — af te schaffen ; die bevoegdheid is immers aan de wet voorbehouden" (Arbitragehof, 25 februari 1988, arrest nr. 47, rolnummer 45, Belgisch Staatsblad van 17 maart 1988, overweging 6.b.6. ; zie insgelijks Arbitragehof, 2 juni 1988, arrest nr. 56, rolnummer 56, Belgisch Staatsblad van 22 juni 1988 ; Arbitragehof, 2 juni 1988, arrest nr. 57, rolnummer 58, Belgisch Staatsblad van 22 juni 1988)".

Uit de rechtspraak van het Arbitragehof vloeit in het algemeen voort dat "noch in de Grondwet, noch in de bijzondere wet van 8 augustus 1980, noch in de gewone wet van 9 augustus 1980 (. . .) aan de Gewesten of de Gemeenschappen enige normatieve bevoegdheid (wordt) toegekend ter zake van de fiscaliteit van de provincies, de gemeenten, de agglomeraties of federaties van gemeenten" (Arbitragehof 25 februari 1988, arrest nr. 47, rolnummer 45, Belgisch Staatsblad van 17 maart 1988, overweging 6.B.6.).

De beginselen van fiscale autonomie van de gemeenten enerzijds, en de ontstentenis van enige normatieve bevoegdheid van de gewesten ten aanzien van de fiscaliteit van de gemeenten anderzijds, werd eveneens bevestigd in het advies van de Raad van State bij het nieuwe artikel 47 paragraaf 7 van het Afvaldecreet ingevoerd door het programmadecreet van 21 december 1991 (Stukken, Vlaamse Raad, 1990-1991, nr. 424/1, 120).

Overeenkomstig artikel 26 van de wet van 22 december 1986 betreffende de intercommunales zijn "onverminderd de bestaande wetsbepalingen (. . .) de intercommunales vrijgesteld van alle belastingen ten gunste van de Staat, evenals van alle belastingen ingevoerd door de provincies, de gemeenten of enig andere publiekrechtelijk persoon."

De nationale wetgever is wel degelijk als enige hogere overheid bevoegd om, zoals ten deze, vrijstelling te verlenen van belastingen ingevoerd door de gemeenten.

Samenvattend kunnen wij stellen dat :

1. de gemeente bevoegd is een aanvullende gemeentebelasting (opcentiemen) op de gewestelijke milieuhelling vast te stellen ;
2. enkel de nationale wetgever bevoegd is om van die gemeentelijke belastingen vrijstelling te verlenen en dit heeft gedaan ingevolge artikel 26 van de wet van 22 december 1986 op de intercommunales ;

3. mocht OVAM gemeentelijke opcentiemen lastens intercommunales opvorderen, dit ten onrechte zou gebeuren.

Wat de tweede vraag betreft inzake het conflict tussen de wet op de intercommunales en het decreet (artikel 47 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen) kan het volgende antwoord verstrekt worden.

De intercommunales die aanspraken maken op vrijstelling van de milieuheffing steunen zich hierbij op artikel 26 van de organieke wet van 22 december 1986 betreffende de intercommunales dat luidt : “onverminderd de bestaande wetsbepalingen zijn de intercommunales vrijgesteld van alle belastingen ten gunste van de Staat, evenals van alle belastingen ingevoerd door de provincies, de gemeenten of enig andere publiekrechtelijke persoon.”

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 22 december 1986 op de intercommunales blijkt de wil van de wetgever om de intercommunales vrij te stellen van belastingen, met inbegrip van de **gemeenschaps- en gewestbelastingen**, onverminderd de mogelijkheid om van die algemene vrijstelling af te wijken.

Uit de parlementaire voorbereiding van het decreet van 22 oktober 1986 dat de milieuheffing heeft ingevoerd, blijkt echter dat de decreetgever zich het recht heeft voorbehouden om vrijstellingen te verlenen op de milieuheffing. De intercommunales kunnen zich dus niet op een algemene vrijstelling krachtens het decreet beroepen.

Bovendien heeft de Raad van State in zijn advies van 21 juni 1984 bij het decreet van 22 oktober 1986 uitdrukkelijk de nationale bevoegdheid om vrijstellingen te verlenen van gewest- of gemeenschapsbelastingen verworpen. Eventuele vrijstellingen van de **milieuheffing** dienen door de Vlaamse Raad vastgesteld te worden. De Raad van State verwijst hiervoor naar artikel 110 paragraaf 2 en 112 van de Grondwet. Hij gaat uitdrukkelijk in op de draagwijdte van artikel 112 van de Grondwet. Uit de laatste alinea van artikel 112 kan niet worden afgeleid dat de vrijstellingen enkel door de nationale wetgever kunnen worden verleend.

Volgens de Raad kan uit de laatste alinea van artikel 112 van de Grondwet niet worden afgeleid dat de nationale wetgever vrijstellingen zou kunnen verlenen voor andere dan rijksbelastingen. De Raad overweegt : “Aldus is de strekking van artikel 112, tweede lid, niet een bepaalde bevoegdheid van het Rijk, vertegenwoordigd door de wetgevende macht, te reserveren, maar binnen het Rijk die bevoegdheid te reserveren voor het wetgevend orgaan, (en) te ontzeggen aan het uitvoerend orgaan” (Stukken, Vlaamse Raad, 1984-1985, nr. 338/1, 10).

In het licht van de parlementaire voorbereiding van wet en decreet kan de vraag worden gesteld of er wel enig conflict is tussen de nationale wet en het decreet.

Men kan uit artikel 47 van het decreet van 2 juli 1981 a contrario afleiden dat de decreetgever, zij het stilzwijgend, is afgeweken van de algemene vrijstelling vervat in artikel 26 van de wet van 22 december 1986. De bepalingen in verband met de milieuheffing geven pre-

cies uitvoering aan de mogelijkheid van afwijking vervat in de zinsnede “onverminderd de bestaande wetsbepalingen (...)”, naar analogie met nationale vrijstellingsvoorschriften waaruit a contrario tot de gehoudeheid van de intercommunales wordt besloten.

Vraag nr. 184
van 17 mei 1993
van de heer J. DE MOL

Productie van dioxines — Maatregelen

Uit een studie van Greenpeace blijkt dat de productie van ethyleendichloride (EDC) en vinylchloormonomeer (VCM), de grondstoffen voor polyvinylchloride (PVC), leidt tot de emissie van hoge gehalten chloorhoudende koolwaterstoffen, waaronder de zeer giftige dioxines. Volgens de studie :

- a. zorgt de productie van **EDC/VCM** door de combinatie van rechtstreekse chlorering en oxychlorering voor grote hoeveelheden ongewenste chloorhoudende waterstoffen, zoals de zeer giftige verbindingen als chloorhoudende benzenen, dioxines en furanen ;
- b. beschikt men over zeer weinig informatie over hoe chloorhoudende bijproducten met korte ketens tot stand komen en hoe ze zich gedragen bij de productie van **EDC/VCM** ;
- c. laat de bestaande informatie besluiten dat de productie van **EDC/VCM** de oorzaak is van hoge gehalten dioxines en aanverwante bedrijven in sedimenten in de omgeving van deze bedrijven ;
- d. doet de beschikbare informatie het vermoeden rijzen dat de productie van **EDC/VCM** ten minste 5-10 gram dioxines in TCDD-equivalenten per 100.000 ton produkt in het milieu doet terechtkomen via emissies naar de lucht, lozingen in het water en de grond en via verschillende soorten afval en produkten. Hetzelfde geldt voor de emissies en lozingen van andere chloorhoudende verbindingen.

Uit het onderzoek, dat gebeurde op basis van metingen in Nederland, Zweden en Noorwegen, valt dus af te leiden dat de productie van **EDC/VCM** een enorm grote bron van zeer gevaarlijke chloorhoudende koolwaterstoffen is. Nog volgens de studie zou de industrie het probleem van de chloorstoffenvervuiling tijdens de PVC-productie bagatelliseren. Nochtans staat nu wetenschappelijk vast dat er tijdens deze PVC-productie dioxines en aanverwante chloorstoffen worden gevormd. Niets laat vermoeden dat de situatie in België niet anders is.

Recent wetenschappelijk onderzoek duidt bovendien op de gevaren van dioxines voor de gezondheid van de mens. Onderzoek in het Academisch Ziekenhuis van Amsterdam naar de mogelijke effecten van dioxines op de schildklier van baby's leverde onlangs de vaststelling dat de baby's deze dioxines reeds voor de geboorte via de placenta hebben binnengekregen. Een Amerikaans onderzoek kwam tot de conclusie dat de Amerikaanse dioxinenormen (die duizend maal onder de strenge Europese liggen) nog te veel risico op kanker inhouden. Kanker treedt namelijk reeds op bij lagere niveaus dan tot nog toe werd aangenomen.

1. Is de minister op de hoogte van het gevaar voor het leefmilieu van de PVC-productie ?
2. Worden de dioxine-emissies naar lucht, water en bodem, te wijten aan de PVC-fabrieken, in België geanalyseerd ? Zo niet, vindt de minister het niet noodzakelijk dat, gezien de resultaten van het Greenpeace-onderzoek, de analyse gebeurt van de mogelijke emissies naar de lucht, de bodem in de omgeving, het water, naar de verschillende soorten afval en produkten van dioxines (en aanverwante chloorstoffen) die tot nog toe plaatsvonden en nog steeds plaatsvinden bij de bedrijven BASF, Solvay en Tessenderlo Chemie ?
3. Wie moet die analyse uitvoeren ?
4. Wordt de bevolking in de buurt van die bedrijven, evenals de werknemers, geïnformeerd over de risico's voor hun gezondheid ? Zo ja, wie informeert de bevolking ?
5. Vindt de minister het niet noodzakelijk om, in afwachting van precieze gegevens over de dioxine-productie bij de PVC-productie in Vlaanderen, elk voorstel voor de uitbreiding van de productie van PVC/EDC/MVC af te wijzen ?
6. Deelt de minister de mening dat van die bedrijven geëist moet worden reconversieplannen op punt te stellen die leiden tot het uitstappen uit de chloorchemie ?

Antwoord

Als minister bevoegd voor Leefmilieu ben ik terdege bewust van het gevaar van de PVC-productie voor het leefmilieu.

In Vlaanderen zijn de emissies van dioxines nog steeds niet wettelijk gereguleerd.

Niettegenstaande het ontbreken van emissiegrenswaarden zijn thans in opdracht van mijn bevoegde administratie, Aminor, bestuur Milieu-inspectie, dioxinemetingen en analyses in uitvoering bij alle huisvuilverbrandingsovens gelegen in het Vlaamse Gewest. Het betreft dioxinemetingen zowel van de rookgassen, vliegassen, afvalwater, alsook van het slib. De resultaten hiervan zullen gekend zijn begin juli 1993. Gelijksoortige dioxinemetingen zullen in het najaar worden uitgevoerd bij een 25-tal bedrijven en/of industriële verbrandingsovens. Hierbij zullen zowel dioxine-emissies van lucht, vliegassen, afvalwater en eventueel in de omliggende bodem worden gecontroleerd.

Gelet op de detectie van zeer lage concentraties wordt de controle momenteel nog belemmerd door de hoge moeilijkheidsgraad om dit element precies te meten.

De kostprijs van één dioxine-analyse bedraagt ongeveer 100.000 frank. Per controle dringen zich meerdere analyses op. In België zijn thans slechts enkele labo's in staat om dioxine-analyses uit te voeren.

Indien uit de metingen zou blijken dat de bevolking in de buurt van de bedrijven, evenals de werknemers, risico's lopen voor hun gezondheid zal ik de nodige maatregelen treffen.

Uit een recente situatieschets die door het VITO werd opgesteld ten behoeve van het Sector Plan Lucht (milieubeleidsplanning) blijkt dat de huisvuilverbranding verantwoordelijk is voor 60 procent van de geregistreerde dioxine-emissies. Andere dioxine-emissies worden veroorzaakt door diffuse bronnen die hoofdzakelijk verband houden met thermische processen (verbranding, verwarming, verkeer) en in beperktere mate met metallurgische processen. De chloorchemie kan volgens deze situatieschets niet worden aangewezen als een significante bron van dioxine-emissies.

Ter zake kan ik uitgaande van deze gegevens elk voorstel tot uitbreiding van de productie van PVC/EDC/MVC niet a priori afwijzen.

Tot nog toe heb ik niet aan de chloorchemie gevraagd om een uitstapscenario op te stellen. Een dergelijke drastische maatregel kan immers pas genomen worden wanneer er voldoende objectieve wetenschappelijke gegevens voorhanden zijn om dit te motiveren. Wel wijs ik op twee initiatieven die ik genomen heb en waarvan het resultaat de basis zal vormen voor mijn toekomstige beslissingen over de sector.

Eenzijds is er de door mij geïnstalleerde werkgroep Tessenderlo Chemie, waarin alle milieu-aspecten van genoemd bedrijf in Tessenderlo en Ham worden besproken. Anderzijds loopt bij het VITO een onderzoeksproject over de "Milieubalans van kortcyclische PVC-verpakkingen". Deze milieubalans wordt opgesteld aan de hand van een levenscyclus-analyse. De VITO-studie wordt in de zomer afgerond.

Ik heb opdracht gegeven aan VMM om het onderzoek van het VITO te herbekijken in het licht van de recente Nederlandse bevindingen.

**Vraag nr. 185
van 17 mei 1993
van de heer L. BARBE**

Bewustmakingsacties milieu en duurzame ontwikkeling — Steun Europese Commissie

In het kader van het beleidsplan en actieprogramma van de Europese Gemeenschappen op het gebied van het milieu en duurzame ontwikkeling ("Op weg naar duurzame ontwikkeling", Com(92) 23 def. — Deel 11 van 30 maart 1992) wil de Commissie financiële steun verlenen aan de uitvoering van algemene voorlichtings- en bewustmakingsacties. De acties moeten ertoe bijdragen dat de aandacht wordt gevestigd op de verantwoordelijkheid van de verschillende betrokkenen voor de preventie van milieuproblemen. Tevens dienen zij de betrokken partijen te stimuleren tot het spelen van een actieve rol op dit gebied en tot het aangaan van partnerships. De voorstellen moeten ingediend zijn voor 30 juni 1993 bij de Commissie van de Europese Gemeenschappen, Directoraat-generaal Milieuzaken, nucleaire veiligheid en civiele bescherming.

Kan de minister mij meedelen op welke manier de Vlaamse regering van die steunverlening gebruik maakt ?

Kan de minister mij aantonen hoe die mogelijkheid van steunverlening bekendgemaakt wordt ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer L. Van den Bossche, Vlaamse minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

Antwoord

In hoofdstuk 7.5. van haar Vijfde Milieu-actieprogramma, waarnaar het lid verwijst (COM(92) 23 def. — Deel II), pleit de Europese Commissie inderdaad voor een intensivering van de inspanningen op het vlak van algemene voorlichting en bewustmaking van het publiek. Financiële steun voor initiatieven op dit terrein kan worden verleend in het kader van het LIFE-Fonds, het financieel instrument voor het milieu dat werd opgericht door EEG-verordening nummer 1973/92 van 21 mei 1992.

In bijlage bij die verordening is bepaald dat 5 percent van de totale beschikbare middelen van het LIFE-Fonds kunnen worden aangewend ter ondersteuning van acties op het gebied van opleiding, scholing en voorlichting. Overeenkomstig artikel 3 van de verordening heeft de Commissie in december 1992 de prioriteit uit te voeren acties voor het jaar 1993 bepaald en bekendgemaakt (Mededeling C(92) 2916 def. van 2 december 1992).

Volgens de mededeling van de Commissie zijn de enige prioritaire acties voor 1993 onder de rubriek "opleiding, scholing en voorlichting" de "acties ter bevordering van milieuscholing bij overheden en in vakkringen." Algemene voorlichtings- en bewustmakingsacties gericht op het grote publiek werden dus niet als prioritaair beschouwd voor 1993.

Los van het LIFE-Fonds heeft de Commissie echter, in het kader van het Vijfde Milieu-actieprogramma, een oproep gedaan tot het indienen van voorstellen voor "algemene informatie- en bewustmakingsacties op milieugebied". Die oproep werd gepubliceerd in het Publikatieblad van de EG, nummer C54 van 25 februari 1993. De acties die in aanmerking komen voor financiële steun zijn prioritaair gericht op specifieke doelgroepen (bedrijfsleven en vakbonden, regionale en lokale overheden, milieu- en consumentenorganisaties) en evenmin direct bestemd voor het grote publiek. Ik onderzoek thans de mogelijkheid om in antwoord op de oproep een project dat aan de door de Commissie bepaalde criteria voldoet, in te dienen. Ik wens er het lid evenwel op te wijzen dat elke natuurlijke persoon of rechtspersoon rechtstreeks bij de Commissie een dergelijk project kan indienen en dat men dus niet afhankelijk is van een overheidsinitiatief.

Wat LIFE betreft, werd op de Interministeriële Conferentie Leefmilieu van 9 november 1992 tussen alle ministers bevoegd inzake leefmilieu overeengekomen dat de federale minister de nodige initiatieven zou nemen om de mogelijkheid van steunverlening door het LIFE-Fonds bekend te maken. Hiertoe heeft minister Onkelinx in november 1992 een persmededeling verspreid waarin alle belangstellenden werden uitgenodigd om hun projectvoorstellen voor 17 maart laatstleden in te dienen op haar kabinet. In totaal werden een twintigtal projecten ingediend door bedrijven, verenigingen en openbare besturen, waaronder tien vanuit Vlaanderen.

Vraag nr. 186 van 18 mei 1993 van mevrouw M. VOGELS

Sluikstoken — Maatregelen

In een huis-aan-huisfolder van een self-made zaak vond ik reclame terug voor een individuele verbrandingsoven, inhoud 115 liter, kostprijs 1.995 frank. Dit blijkt een antwoord te zijn van de industrie op de toenemende inspanning die men van de bevolking vraagt om het afval te sorteren en om mee te werken aan de selectieve ophaling. In bepaalde gemeenten spreekt men nu al van een verdrievoudiging van het sluikestoken sinds er selectief wordt opgehaald. De individuele verbrandingsovens die nu op de markt worden aangeboden) hebben geen filtersysteem en de kans op luchtvervuiling is enorm groot.

1. Kan de minister de gegevens bevestigen dat de toenemende inspanningen van de gemeenten inzake selectieve ophaling steeds meer omzeild wordt door het sluikestoken ?
2. Bestaan er normen voor individuele verbrandingsovens ?
3. Wat onderneemt de minister om die nieuwe milieuvervuilende rage te stoppen ?

Antwoord

1. Dat de selectieve inzameling als gevolg heeft dat steeds meer tot sluikestoken overgegaan wordt, is de OVAM en mezelf niet bekend. Wel stellen we vast dat in gemeenten waar de huisvuilbelasting op de gezinnen uitsluitend verhaald wordt via een systeem van een vaste eenheidsprijs per gebruikte vuilniszak, het sluikestoken toeneemt. Vermoed kan worden dat ook het sluikestoken toeneemt.
2. Uit de combinatie van de teksten van het Afvalstoffendecreet, Vlarem I en Vlarem II kan afgeleid worden dat het verbranden van afvalstoffen in afvalbranders wel degelijk gereguleerd is.

Artikel 25 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen luidt als volgt : "Het is verboden zonder vergunning een inrichting waarin afvalstoffen worden verwijderd, in te richten, op te richten, uit te breiden, in werking te hebben, te verplaatsen, te verbouwen, dan wel een in de inrichting gebruikt werkwijze te veranderen."

De concrete invulling van deze vergunningsplicht wordt geregeld door Vlarem I (besluit van de Vlaamse Executieve van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning). Rubriek 2.6. van de indelingslijst van de hinderlijke inrichtingen luidt als volgt :

"Installaties voor de vernietiging door verbranding of omzetting van industriële afval, andere dan deze bedoeld in rubriek 2.8 en/of van huisvuil of huishoudelijke afvalstoffen met een jaarcapaciteit :

1. tot 5.000 ton	klasse 3
2. van 5.000 ton tot 25.000 ton	klasse 2
3. van 25 .000 ton of meer	klasse 1"

Dit betekent dat op de verbranding van afvalstoffen in een allesbrander of houtkachel de bepalingen van Vlarem II (besluit van de Vlaamse Executieve van 7 januari 1992, houdende vaststelling van het Vlaams Reglement inzake milieuvorwaarden voor hinderlijke inrichtingen, gewijzigd bij besluit van de Vlaamse Executieve van 31 juli 1992) van toepassing zijn.

- Ik heb de opdracht gegeven om in het najaar een campagne op te zetten met als doel de burger te motiveren om zorgvuldig om te springen met deze toestellen. Onder meer wil ik aanduiden dat een allesbrander in principe enkel en alleen gebruikt kan worden voor het verbranden van onbehandelde houtresten en steenkool.

**Vraag nr. 187
van 18 mei 1993
van de heer L. BARBE**

Maatregelen tegen vergunningsplichtige bedrijven zonder vergunning — Toepassing artikel 65 Vlarem I

Wat de dwangmaatregelen in Vlarem I betreft, is artikel 65 bijzonder belangrijk. Artikel 65 paragraaf 1 luidt als volgt: "Wanneer de burgemeester vaststelt dat een vergunningsplichtige inrichting zonder vergunning wordt geëxploiteerd, kan deze ambtshalve of op voorstel van de in artikel 58 bedoelde ambtenaren, mondeling en ter plaatse de stopzetting bevelen van de activiteiten, de toestellen verzegelen en de onmiddellijke sluiting van de inrichting opleggen (...)"

Volgens artikel 65 paragraaf 4 kunnen die maatregelen door de in artikel 58 bedoelde ambtenaren genomen worden "wanneer de burgemeester niet of onvolkomen optreedt."

Bij de in artikel 58 bedoelde ambtenaren behoren onder meer ambtenaren van het bestuur Milieu-inspectie en van de gemeenten.

Het is me evenwel niet altijd duidelijk in welke gevallen deze ambtenaren aan een burgemeester voorstellen om een inrichting zonder vergunning te sluiten en in welke gevallen ze zelf overgaan tot sluiten van een inrichting.

Het gebeurt ook dat een bedrijfsleider sluiting van een inrichting zonder vergunning tracht te vermijden door telkens weer een nieuwe vergunningsaanvraag in te dienen, ook al kan er juridisch gezien onmogelijk een vergunning verleend worden. Tijdens de procedure van zo'n vergunningsaanvraag wordt blijkbaar afgezien van het sluiten van een inrichting, ook al is er geen vergunning.

- Welke criteria gebruiken de bevoegde ambtenaren om aan een burgemeester de in artikel 65 paragraaf 1 bedoelde maatregelen voor te stellen?
- Welke criteria gebruiken de bevoegde ambtenaren om zelf de in artikel 65 paragraaf 1 bedoelde maatregelen te treffen wanneer de burgemeester daartoe niet overgaat?
- Welke criteria gebruiken de bevoegde ambtenaren om een inrichting zonder milieuvergunning waarvoor een milieuvergunningsaanvraag ingediend is, al of niet te sluiten?

- Kan de minister mij meedelen of er voor deze 3 gevallen telkens richtlijnen aan de bevoegde ambtenaren van de Milieu-inspectie en aan de gemeenten gestuurd zijn?

Antwoord

Het Vlarem-besluit van de Vlaamse Executieve houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de Milieuvergunning van 6 februari 1991 gewijzigd bij besluit van de Vlaamse Executieve van 27 februari 1992 en van 28 oktober 1992 stelt onder meer in artikel 5 dat "niemand zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de bevoegde overheid een als hinderlijk ingedeelde inrichting die behoort tot de eerste of de tweede klasse mag exploiteren".

Het toezicht op de bepalingen van het voornoemde Vlarem wordt waargenomen door de burgemeester, sommige ambtenaren hiertoe aangeduid — onder meer de toezichthoudende ambtenaren van het bestuur Milieu-inspectie van de Aminal (BMI) en de door de gemeenten aangewezen agenten van de gemeentelijke politie en technische ambtenaren van de gemeenten, ongeacht hun statuut, die in het bezit zijn van het bekwaamheidsbewijs zoals bedoeld in artikel 61 van het Vlarem — onverminderd de bevoegdheden van de officieren van gerechtelijke politie.

De artikelen 65, 67 en 68 van Vlarem gaan dieper in op de maatregelen die genomen kunnen worden als onder meer vastgesteld wordt dat een vergunningsplichtige inrichting zonder vergunning geëxploiteerd wordt. Het is meer bepaald zo dat in bovenstaand geval de burgemeester de stopzetting kan bevelen van de activiteiten, de toestellen verzegelen en de onmiddellijke sluiting van de inrichting opleggen. Wanneer de burgemeester niet of onvoldoende optreedt, kunnen de reeds vermelde maatregelen getroffen worden door de ambtenaren met het toezicht belast.

Zoals hierboven vastgesteld kan de burgemeester ambtshalve optreden, na zelf te hebben vastgesteld dat een inrichting (ongeacht de klasse) zonder vergunning in exploitatie is, of op voorstel van de aangewezen ambtenaar. De burgemeester treedt in het kader van het Milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985, zoals gewijzigd bij de decreten van 7 februari 1990, 2 december 1990 en 21 december 1990 op als orgaan van de hogere overheid.

De administratieve sanctie is een administratieve rechtshandeling verricht door een administratieve overheid die van rechtswege uitvoerbare kracht heeft.

Het opleggen van administratieve sancties moet uiterst zorgvuldig verlopen, te meer daar de bevoegde administratieve overheden ter zake over een grote beoordelingsvrijheid beschikken of over zogenaamde discretionaire bevoegdheden.

Wanneer de burgemeester niet of onvolkomen optreedt, kunnen de maatregelen die de burgemeester ambtshalve, op voorstel of op advies mag nemen, genomen worden door de aangewezen ambtenaren. De aangewezen ambtenaren kunnen derhalve, zonder dat de burgemeester kan terugvallen op een beroepsmogelijkheid, zijn niet-optreden en zijn onvolkomen optre-

den sanctioneren door zelf beslissingen, waarvan sprake in artikel 30 paragrafen 1 tot en met 3 van het milieuvergunningende decreet, te nemen. De volkomenheid of onvolkomenheid van zijn optreden zal blijken uit de vergelijking van zijn optreden en het voorstel of het advies van de aangewezen ambtenaar, waarvan sprake in het artikel 31 paragrafen 1 tot en met 3 van het milieuvergunningende decreet .

De criteria die de toezichthoudende ambtenaren van mijn bevoegde administratie Aminoal, bestuur Milieu-inspectie, hanteren in de drie gevallen die door het lid geciteerd, zijn de principes van zorgvuldigheid en proportionaliteit.

Wat vraag vier betreft is er binnen Aminoal, bestuur Milieu-inspectie een dienstnota van de inspecteur-generaal van toepassing aangaande de volgende algemene procedures van optreden in geval van definitieve (in tweede aanleg) weigering van de milieuvergunning : de inspecteur stelt vast dat er ondanks de definitieve weigering van de milieuvergunning activiteiten plaatsgrijpen : hij stelt proces-verbaal van overtreding op en brengt verslag uit bij zijn hoofdinspecteur-directeur. De hoofdinspecteur-directeur richt dadelijk een schrijven aan de burgemeester waarin hij de feiten door de inspecteur vastgesteld meldt en hem attent maakt op de bepalingen van artikel 65 van het Vlareem. Indien de burgemeester niet optreedt en de activiteiten onverminderd voortgezet worden, zal na overleg met de inspecteur-generaal, de hoofdinspecteur-directeur zelf zijn verantwoordelijkheid opnemen en de nodige maatregelen nemen.

Vraag nr. 188
van 18 mei 1993
van de heer J. CAUDRON

Bestuur Milieu-inspectie — Onderscheid inspecteurs en adjunct-inspecteurs

Sinds de oprichting van het bestuur Milieu-inspectie op 6 februari 1991 zou er een discriminatie bestaan binnen de groep inspecteurs van het departement Leefmilieu, een discriminatie die nog zou toenemen bij toepassing van het nieuwe (ontwerp) ambtenarenstatuut. Alhoewel zowel inspecteurs als adjunct-inspecteurs, ongeacht hun vooropleiding, dezelfde taken zouden uitvoeren en dezelfde verantwoordelijkheid zouden dragen, neemt de kloof tussen beide groepen inzake verloning enorm toe.

Momenteel zou het Vast Wervingssecretariaat een aanwervingsexamen organiseren voor zowel de graad van adjunct-inspecteur als van inspecteur. Hierbij zouden zowel de functiebeschrijving als de functievereisten van adjunct-inspecteur identiek zijn aan die van inspecteur. Dit zou betekenen dat de adjunct-inspecteurs leefmilieu op basis van dezelfde kwalificaties zouden worden aangeworven, dezelfde taken zouden uitvoeren en dezelfde verantwoordelijkheid zouden dragen als de inspecteurs, maar toch verschillend gehonoreerd zouden worden.

1. Welke specifieke taken worden thans door de adjunct-inspecteurs uitgevoerd, en welke door de inspecteurs ?

2. Volgens welke weddeschalen worden de adjunct-inspecteurs en de inspecteurs thans verloond en volgens welke weddeschalen zullen zij volgens het nieuwe ambtenarenstatuut verloond worden ?
3. Organiseert het Vast Wervingssecretariaat thans een aanwervingsexamen voor de graad van adjunct-inspecteur en voor de graad van inspecteur ?
4. Indien een aanwervingsexamen werd uitgeschreven, hoe ziet de functiebeschrijving eruit, wat zijn de functievereisten voor beide vacatures ?

Antwoord

1. Zowel inspecteurs (niveau 1) als adjunct-inspecteurs (niveau 2) van het bestuur Milieu-inspectie zijn toezichthoudende ambtenaren en putten hun bevoegdheid daartoe uit de milieuwetgeving van toepassing in het Vlaamse Gewest.

Zo zijn zij belast met het toezicht op :

1. het Milieuvergunningende decreet van 28 juni 1985 en zijn ontwerpbesluiten. De aanduiding gebeurde in toepassing van artikel 58 punt 2 van het Vlaams Reglement Milieuwetgeving van 6 februari 1991, zogenaamd Vlareem 1, bij besluit van de Gemeenschapsminister van 2 september 1991 ;
2. artikelen 16,17 en 18 van het Meststoffende decreet van 23 januari 1991. De aanduiding gebeurde bij besluit van de Gemeenschapsminister van 15 januari 1992 ;
3. bij wijze van rechtsopvolging, de andere milieuwetgevingen van toepassing in het Vlaams Gewest en waarbij het toezicht niet expliciet aan andere is opgedragen.

Tot nu toe worden de taken in principe uitgevoerd door teams van 2 personen, namelijk een adjunct-inspecteur en een inspecteur. In elk team is er uiteraard samenwerking. Maar het is de inspecteur die, bijvoorbeeld in het opleggen van dwangmaatregelen, de beslissing neemt. De verantwoordelijkheid van de inspecteur ligt dus hoger dan bij adjunct-inspecteur .

2. Aan de graad van adjunct-inspecteur is een weddeschaal verbonden van 22/6. Na 7 jaar graadanciëntiteit is de weddeschaal 23/6.

Een inspecteur heeft als weddeschaal 10/1. Na 4 jaar graadanciëntiteit is de weddeschaal 10/A. Houders van het diploma van doctor in de wetenschappen, burgerlijk ingenieur, landbouwkundig ingenieur of ingenieur in de scheikunde en de landbouw-industrieën hebben als weddeschaal 10/3. De weddeschalen in het nieuwe ambtenarenstatuut zijn momenteel nog niet officieel.

Uiteraard komen de verschillende graden overeen met verschillende diploma-vereisten.

Adjunct-inspecteurs : personen met diploma van hoger onderwijs korte type of met diploma A6/A1 inzake milieuproblematiek (niveau 2).

- Inspecteurs : personen met diploma hoger onderwijs lange type of universitair diploma (niveau 1).
3. Zowel voor de graad van adjunct-inspecteur als voor de graad van inspecteur organiseert het Vast Wervingssecretariaat momenteel een aanwervingsexamen.
  4. Het lijkt mij logisch dat het Vast Wervingssecretariaat strengere normen zou opleggen voor het slagen in het aanwervingsexamen voor de graad van inspecteur dan voor de graad van adjunct-inspecteur.

Vraag nr. 189
van 24 mei 1993
van mevrouw V. DUA

Verbrandingsovens — Europese richtlijn

Momenteel is een Europese richtlijn inzake de verbranding van gevaarlijke afvalstoffen in voorbereiding. Met deze richtlijn zullen maatregelen en procedures worden ingesteld met het oog op het minimaliseren van de milieueffecten van verbranding van gevaarlijke afvalstoffen, waarbij passende exploitatievoorwaarden en emissiegrenswaarden vastgesteld zullen worden.

Het voorstel van richtlijn werd reeds in het Europees Parlement behandeld en zal wellicht binnenkort bekrachtigd worden. Op basis van artikel 2 van dit voorstel kan worden bepaald welke verbrandingsinstallaties het voorwerp zullen uitmaken van de gestelde voorwaarden, waarbij onder meer verwezen wordt naar de Europese richtlijn 91/689 voor wat de definiëring van het begrip gevaarlijke afvalstoffen betreft.

1. Voor welke verbrandingsinstallaties in Vlaanderen zal deze nieuwe Europese richtlijn van toepassing zijn, opgedeeld naargelang van de eigendomsstructuur (privaat, intercommunale en dergelijke) ?
2. Welke van die installaties functioneren momenteel reeds in overeenstemming met de emissievoorwaarden van dit voorstel ?

Antwoord

1. De bestaande verbrandingsinstallaties, gebouwd voor de verbranding van gevaarlijke afvalstoffen, die zullen vallen onder de nieuwe richtlijn, zijn privaatrechterlijke en gemengde installaties.

De bestaande verbrandingsinstallaties waarin gedeeltelijk klassieke brandstoffen en gedeeltelijk gevaarlijke afvalstoffen worden verbrand, die eveneens onder de nieuwe richtlijn zullen vallen, zijn privaatrechterlijke, intercommunale installaties.

Omdat de lijst met gevaarlijke afvalstoffen door de Europese Commissie moet worden samengesteld — dat diende te gebeuren tegen 3 juni 1993, maar is nog niet af — volgens de richtlijn 91/689/EEG, blijft er onzekerheid over de draagwijdte van de nieuwe richtlijn voor de verbranding van gevaarlijke afvalstoffen.

Om die reden is het alsnog onmogelijk om een lijst op te stellen van de verbrandingsovens die zogenaamde gevaarlijke afvalstoffen verwerken.

2. Sommige bedrijfsgebonden installaties alsook de verbrandingsinstallatie Indaver in Antwerpen, specifiek gebouwd voor de verbranding van gevaarlijke afvalstoffen zoals omschreven in het Vlarem, voldoen momenteel reeds aan de emissievoorwaarden van het laatste voorstel van richtlijn voor verbranden van gevaarlijke afvalstoffen.

Vraag nr. 190
van 26 mei 1993
van mevrouw M. VOGELS

Sociale woningen voor gehandicapten — Subsidiëring

Verscheidene malen reeds pleitte ik voor de subsidiëring van de ADL-woonvorm. Ik ben dan ook blij te vernemen dat de minister van Huisvesting een besluit voorbereidt betreffende ADL-clusters, aangepaste woningen en een assistentiedienst in sociale woningen voor fysiek gehandicapten. Naar ik tevens vernomen heb, zou het besluit de meerkosten vergoeden ten opzichte van andere sociale woningen.

1. Hoever staat het met de voorbereiding van het besluit ?
2. Zijn er regels inzake de spreiding van de ADL-woningen tussen de andere woningen ?
3. Zijn er regels inzake de meeroppervlakte van de woningen ?
4. Wordt de bouw van het ADL-centrum ook vergoed ?
5. Bepaalt het besluit dat de aanpassingen niet doorverrekend worden in de huurprijs ? Betalen gehandicapte personen met andere woorden hetzelfde als andere huurders ?

Vanuit de gehandicaptensector wordt een minimum van 2 slaapkamers en een berging gevraagd. Hun motivatie daarvoor is :

- een gebruiker van de assistentiedienst kan, bij gezinsuitbreiding, niet zomaar een andere woning zoeken ;
- door verplaatsingsmoeilijkheden doen veel gehandicapte personen aan thuisarbeid ;
- door de veel voorkomende ontoegankelijkheid van andere woningen, vragen personen met een handicap vaak vrienden te logeren ;
- een berging is noodzakelijk om onder meer reserverolstoelen en tilapparatuur te plaatsen.

Omdat het gaat om woningen die voor een speciale doelgroep bestemd zijn, zou er kunnen worden afgeweken van de gangbare regels in de sociale woningbouw.

6. Wordt er in de slaapkamers rekening gehouden met de nodige manoeuvreerruimte voor rolstoelen ?
7. Zijn er ook budgetten ingeschreven voor projecten die reeds operationeel zijn ?
8. De meeste architecten zijn niet thuis in het ontwerpen en inrichten van dergelijke woningen. Een aan-

tal organisaties hebben zich toegelegd op het bijstaan van deze ontwerpers. Het zijn v.z.w.'s die dikwijls in moeilijke omstandigheden werken, ze kunnen voor dat werk op geen enkele subsidiëring een beroep doen. Wordt er in het ontwerpbesluit met deze noden rekening gehouden ?

9. Voor dergelijke projecten worden de woningen verbonden met een assistentiedienst die ten laste is van de minister van Welzijn. Is er door de beide bewindslieden een gezamenlijke programmatie uitgewerkt ?

Antwoord

De Vlaamse regering heeft reeds op 19 mei 1993 het besluit van de Vlaamse Executieve tot aanmoediging van projecten inzake het zelfstandig wonen van gehandicapte personen in sociale woningen goedgekeurd.

Inzake de spreiding van de ADL-woningen, of meer algemeen de ligging, bepaalt artikel 3 van vermeld besluit :

“De ADL-woningen moeten gelegen zijn in een straal van ten hoogste 200 m van het ADL-centrum, met dien verstande dat niet meer dan twee ADL-woningen naast elkaar gelegen zijn.”

De minimale bewoonbare oppervlakte van de onderscheiden ruimten van de woning wordt, afhankelijk van het aantal slaapkamers en het aantal personen waarvoor de woning maximaal bedoeld is, bepaald volgens een tabel, analoog met de gangbare oppervlakte-tabellen van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij, die als bijlage bij vermeld besluit gevoegd zijn. Ter bepaling van de extra oppervlakte geeft de tabel eveneens een referentie woningoppervlakte. De extra oppervlakte is het verschil tussen de werkelijke woningoppervlakte en die referentie woningoppervlakte.

De kosten voor de bouw van het ADL-centrum vormen één van de drie elementen waaruit de subsidie bestaat.

Inzake de huurprijs bepaalt artikel 20 :

“De jaarlijkse basishuurprijs van woningen in de betrokken sociale woonwijk wordt vastgesteld overeenkomstig de bepalingen van het sociale huurstelsel, in toepassing van artikel 80ter van Huisvestingscode. Voor ADL-woningen wordt deze basishuurprijs evenwel verminderd met een bedrag dat overeenstemt met de theoretische annuïteit die de erkende vennootschap zou moeten dragen op een leningskrediet ten bedrage van de subsidie zoals bepaald in artikel 22, § 1, 1° en 2°.”

Concreet betekent dit dat de gehandicapte personen dezelfde huurprijs zullen betalen als de andere huurders.

Een ADL-cluster bestaat uit ten minste 12 en ten hoogste 15 ADL-woningen. Daarvan moeten er, volgens het artikel 4, ten minste 3 ADL-woningen over 2 slaapkamers beschikken en 3 ADL-woningen over 3 of meer slaapkamers. In de woningen waar er 1 slaapkamer is, dient voorzien te worden in een bergruimte van minstens 5 m², wat voldoende groot is voor de berging van rolstoelen of voor tijdelijk logement van gasten.

Betreffende de manoeuvreerruimte, wordt in artikel 4 gesteld dat alle kamers toegankelijk moeten zijn voor rolstoelgebruikers en dat de afmetingen, de inrichting en de plaatsing van het gebruikelijke meubilair het mogelijk moeten maken dat er een ruimte van minstens 1,50 m overblijft voor de draaicirkel van een rolstel.

Subsidies kunnen eveneens toegekend worden voor de aanpassing van een bestaande ADL-cluster, om in overeenstemming te zijn met de in het besluit gestelde normen.

Er is geen subsidiëring voor organisaties die de ontwerpen zouden bijstaan. Het ontwerp en de inrichting van dergelijke woningen behoort tot het normale takenpakket van de architect. Net zoals bijvoorbeeld stabiliteitsstudies deel uitmaken van de architectenopdracht, wordt de eventuele technische assistentie voor zulke specifieke opdracht mee gerekend in het honorarium van de architect.

Voor de bepaling van het aantal te subsidiëren projecten wordt rekening gehouden met de beschikbare kredieten, met het investeringsprogramma van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij, en met de lijst van erkende diensten voor zelfstandig wonen voor personen met een fysieke handicap zoals bedoeld in het besluit van de Vlaamse Executieve van 31 juli 1990 houdende de vaststelling van de erkenningsvoorwaarden, de werkings- en subsidiëringmodaliteiten voor diensten voor zelfstandig wonen van gehandicapte personen zoals bedoeld in artikel 3 paragraaf 1bis van het koninklijk besluit nummer 81 van 10 november 1967 tot instelling van een Fonds voor medische, sociale en pedagogische zorg voor gehandicapten.

Vraag nr. 191 van 27 mei 1993 van mevrouw V. DUA

Bossen — Kartering door luchtfotografie

Het toenmalige bestuur van Waters en Bossen heeft in 1991 een onderhands contract afgesloten met een private firma voor de kartering van de bossen in Vlaanderen aan de hand van luchtfotografie.

1. Voor welk bedrag werd het oorspronkelijke contract afgesloten ? Wat is de stand van uitvoering van dit contract ? Kan een overzicht gegeven worden van de opeenvolgende contracten en bijakten ?
2. Wat is het totale bedrag van de vastleggingen die reeds werden uitgevoerd in het kader van dit contract ? Op hoeveel wordt de reële kostprijs van dit project geschat bij volledige realisatie van dit contract ?
3. In hoeverre zijn de afgeleverde produkten bruikbaar voor het desbetreffende bestuur ? Wat is het praktisch nut van die documenten, waarvoor worden ze aangewend ?
4. In welke mate passen die contracten in de strategie inzake de uitbouw van een GIS-Vlaanderen en in hoeverre zijn de contracten onderwerp van advies voor de wetenschappelijke GIS-commissie ?

Antwoord

1. 1. In 1981 werd een contract afgesloten ter waarde van 205.193.348 frank.
2. De afwerking is gepland tegen begin 1994.
3. Overzicht van de opeenvolgende contracten en bij-akten :
  - a. basiscontract : 14.12.1981.
  - b. bijakte nr. 1 van 17.07.1984 : na opschorting van de overeenkomst : verdere afhandelingen in functie van de beschikbare begrotingskredieten op jaarbasis. Aanpassing van het gamma te leveren documenten (bodemkaart vervalt) en aantal exemplaren wordt van 3 naar 2 teruggebracht.
  - c. bijakte nr. 2 van 22.12.1986 : aanpassing van eigendomsrechten naar aanleiding van de overschakeling naar digitale verwerking. Aanpassing legende en terugbrengen van de ondergrens voor de interpretatie in functie van afstemming op NIS-data.
2. 1. Het totale vastgelegde bedrag bedraagt 314.267.671 frank.
2. Bij volledige realisatie zal de kostprijs zijn opgelopen tot ongeveer 342.000.000 frank.

De stijging is als volgt te verklaren :

1. overschrijding voorziene hoeveelheden (cf. bijakte 2)	+ 56,9 mio
2. gevolg van herzieningsformule (p en o waarde)	+ 88,0 mio
3. aanpassing BTW voet	+ 5,9 mio
4. besparing (bijakte 1)	- 13,4 mio
	137,4 mio
basiskostprijs	+ 205,2 mio
	342,6 mio

3. Het praktisch nut slaat vooral op :
  - a. het lokaliseren van privé-bosbestanden voor de beoordeling van de te verlenen kapmachtigheden, uit te voeren bebossingen, het toekennen van subsidies, . . . wordt voorbereid aan de hand van de afgegeven documenten ;
  - b. het maken van het kaartmateriaal ten behoeve van de bosbeheersplannen.
4. Over de strategische opties met betrekking tot de uitbouw van een GIS-Vlaanderen wens ik geen uitspraak te doen, vermits dit tot de bevoegdheid van de Vlaamse minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken behoort.

Wel kan ik meedelen dat de gegevens van de boskartering opgevraagd werden om deze in bruikbare vorm ter beschikking te stellen ten behoeve van de Grondatabank.

**Vraag nr. 192
van 27 mei 1993
van de heer L. BARBE**

Vlaamse Milieumaatschappij — Verplaatsingskosten

De Vlaamse Milieumaatschappij (VMM) beschikt over eigen dienstwagens. Deze zouden niet enkel gebruikt worden voor beroepsactiviteiten, maar ook voor verplaatsingen tussen woon- en werkplaats.

Kan de minister me de volgende gegevens voor de jaren 1991 en 1992 geven, graag per bestuur en per buitendienst :

- het aantal dienstwagens ;
- het aantal afgelegde kilometers met de dienstwagens ;
- het aantal afgelegde kilometers met de dienstwagens voor verplaatsingen woonplaats-werkplaats en werkplaats-woonplaats ?

Is de minister van mening dat dienstwagens ook mogen worden gebruikt voor verplaatsingen tussen werk- en woonplaats ?

Antwoord

Het aantal dienstwagens en het aantal afgelegde kilometers per bestuur en per buitendienst wordt in bijgaande tabel opgenomen.

Het gebruik van dienstwagens wordt geregeld in de dienstnota van 17 september 1992 van de Vlaamse Milieumaatschappij.

Daaruit blijkt dat het gebruik van een dienstwagen voor de verplaatsing woonplaats-werkplaats niet is toegestaan. Uit inlichtingen ingewonnen bij de verschillende besturen, blijkt dat deze richtlijnen worden toegepast.

Slechts in uitzonderlijke omstandigheden wordt toelating verleend om van deze regeling af te wijken.

Het werkingsgebied van de Vlaamse Milieumaatschappij strekt zich immers uit over heel het Vlaamse Gewest : hoofdbestuur in Aalst op vijf verschillende lokaties, en vijf buitendiensten, namelijk Oostende, Gent, Mechelen, Leuven en Herentals.

Voor het uitvoeren van de belangrijkste opdrachten van de maatschappij, namelijk meten, plannen, adviseren van milieuvergunningen, exploiteren en innen van de milieuheffingen, zijn uiteraard veel verplaatsingen noodzakelijk. Onlangs nog werd door de Vlaamse Executieve goedkeuring verleend voor de aankoop van 17 bij komende dienstwagens.

De talrijke vergaderingen onder meer in Brussel, in Aalst, in de provincies, kunnen meebrengen dat het voor sommige personeelsleden niet meer mogelijk is eerst naar hun standplaats terug te keren om dan met hun eigen vervoer naar hun woonplaats te rijden. Dergelijke afwijkingen worden slechts in beperkte mate toegestaan. Het aantal kilometers dat aldus wordt verreden, wordt niet afzonderlijk bijgehouden.

		BAF		BMP		BER	
		Aantal wagens	Aantal km	Aantal wagens	Aantal km	Aantal wagens	Aantal km
Aalst	1991	7	250.000	2	60.000	2	60.000
	1992	7	266.476	2	75.000	2	61.029
Gent	1991	/	/	3	56.565	9	178.347
	1992	/	/	5	75.724	9	203.904
Leuven	1991	/	/	/	/	6	101.160
	1992	/	/	2	50.520	6	101.160
Herentals	1991	1	24.716	4	55.486	10	230.301
	1992	1	41.201	3	94.603	9	206.468
Mechelen	1991	1	20.707	2	32.905	8	116.965
	1992	2	37.739	2	49.368	8	115.713
Oostende	1991	1	7.808	4	145.608	27	496.005
	1992	1	32.031	4	150.000	27	500.000

BAF : Bestuur Algemene Zaken en Financiën

BMP : Bestuur Meetnetten en Planning

BER : Bestuur Exploitatie en Renovatie

Vraag nr. 193
van 27 mei 1993
van de heer L. BARBE

Vlaamse Milieumaatschappij — Representatiekosten

Kan de minister me medelen hoeveel de representatiekosten bij de Vlaamse Milieumaatschappij bedragen ? (Graag voor de jaren 1991 en 1992, dit per bestuur en per buitendienst).

Op welke manier controleert de minister de ingediende onkostennota's ?

Werden hierbij misbruiken vastgesteld ?

Antwoord

De representatiekosten voor de jaren 1991 en 1992 bedroegen respectievelijk 685.681 en 2.370.246 frank. Deze stijging is te verklaren door het feit dat de Vlaamse Milieumaatschappij in 1992 nadrukkelijk campagne voerde rond haar naam bekendheid en de heffingen op het oppervlaktewater.

Deze kosten worden uitsluitend gedragen door het hoofdbestuur, dienst Informatie.

De Vlaamse Milieumaatschappij legt haar rekeningen jaarlijks voor conform artikel 6 paragrafen 2 en 3 van de wet van 16 maart 1954 betreffende de administratie en begrotingscontrole van de instellingen van openbaar nut. Dit houdt in dat deze rekeningen opgemaakt worden onder het gezag van de voogdijminister en via de Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting doorgegeven worden aan het Rekenhof voor toezicht. Nadien maken deze rekeningen het voorwerp uit van een ontwerp van decreet houdende regeling van de begroting dat aan de Vlaamse Raad wordt voorgelegd ter goedkeuring.

Tot op heden werden geen opmerkingen geformuleerd op de rekeningen van de Vlaamse Milieumaatschappij in dit verband.

Vraag nr. 194
van 27 mei 1993
van mevrouw V. DUA

Kapmachtigingen — Herplantingsplicht

Artikel 81 van het bosdecreet van 13 juni 1990 bepaalt dat voor elke kapping die niet opgenomen is in een goedgekeurd beheersplan, een machtiging vereist is van het Bosbeheer. In de praktijk blijkt dat aan deze machtiging dikwijls een voorwaarde tot herplanting wordt gekoppeld, wat uiteraard een positief instrument kan zijn om de ontbossing in Vlaanderen tegen te gaan.

Daarbij is het uiteraard van belang dat aan deze herplantingsplicht een termijn gekoppeld wordt waarbinnen deze herplanting moet worden uitgevoerd, vermits men anders niet beschikt over enige sanctionerings- of vorderingsmogelijkheid.

In dit verband had ik graag vernomen of er officiële richtlijnen werden uitgevaardigd om aan de herplantingsplicht een bepaalde termijn te koppelen en in hoeverre dit in de praktijk systematisch wordt toegepast.

Antwoord

Recent is onduidelijkheid gerezen omtrent de afdwingbaarheid van de herplantingsplicht en de daaraan gekoppelde termijn zoals die zeer gebruikelijk in de voorwaarden van de kapmachtigingen worden gesteld.

Het advies van de Juridische dienst van het ministerie zal hierover door de dienst Waters en Bossen worden ingewonnen.

Het lijkt mij aangewezen op dit advies te wachten, vooraleer officiële richtlijnen uit te vaardigen.

T. KELCHTERMANS

VLAAMSE MINISTER VAN OPENBARE WERKEN, RUIMTELIJKE ORDENING EN BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN

Vraag nr. 282
van 18 mei 1993
van de heer H. VAN DIENDEREN

Toeristische borden langs verkeerswegen en spoorlijnen — Overzicht

Langs auto- en gewestwegen staan soms borden die toeristische bezienswaardigheden aankondigen

1. a. Hoeveel borden staan er zo in Vlaanderen ?
  - b. Hoeveel hebben de oprichting en het onderhoud van dit soort borden tot nog toe gekost ?
  - c. Uit welke begrotingspost komt de betaling ?
2. a. Hoeveel dergelijke borden staan er langs spoorlijnen, bij stations ?
  - b. Hoeveel hebben de oprichting en het onderhoud van dit soort borden tot nog toe gekost ?
  - c. Is de minister van oordeel dat dit verschil verantwoord is ?

Antwoord

Het verkeersreglement (koninklijk besluit van december 1975 houdende het algemeen reglement op de politie van het wegverkeer en alle sindsdien wijzigende koninklijke besluiten) bepaalt de toeristische verkeersborden.

F.33 b : bewegwijzeringsbord op afstand = vallei of waterloop van toeristische aard.

F.35 : wegwijzer : plaats met onder meer een toeristisch karakter, monument of merkwaardig landschap. Dit verkeersbord mag aangevuld worden met onder meer het symbool van een kasteel, ruïnes, klooster, abdij.

Het is onbegonnen werk om alle dergelijke borden langs gewestwegen te tellen en na te gaan hoeveel de oprichting en het onderhoud ervan gekost hebben.

De betaling van deze borden werd eertijds uitgevoerd op de begroting van Openbare Werken.

Voor toeristische borden langs spoorwegen, ben ik niet bevoegd.

Vraag nr. 283
van 24 mei 1993
van de heer M. CAPOEN

Koninklijke Baan langs kust — Aanplantingen

Voor zover de veiligheid van het verkeer gewaarborgd blijft, kan de intentie tot beplanting van de middenberm van 2 x 2-wegen alleen maar toegejuicht worden. Dergelijke beplantingen creëren immers een uniek

groenscherp dat zowel het rijden met de wagen aangenaam maakt als de geluidshinder beperkt.

Beplanting van middenbermen van 2 x 2-wegen heeft ook een toeristische betekenis. Dergelijke aanleg past in het kader van het structuurplan voor de kust, waarin onder meer geopteerd wordt voor verduining van de Koninklijke Baan.

De kans is zeer reëel dat die Koninklijke Baan in de toekomst ruimtelijk heringericht zal worden, onder meer met een vermindering van het aantal rijstroken, het creëren van parkeergelegenheid enzovoort.

Waarom wordt er niet overwogen die ruimtelijke herinrichting gepaard te laten gaan met intensieve beplanting ? Dit is uit het oogpunt van verkeersveiligheid wenselijk en zou voor een esthetisch aangenaam en rustig groen reistrajec zorgen.

Antwoord

De middenberm van de Koninklijke Baan wordt over de grootste lengte ingenomen door de tramlijn, zodat beplanting niet mogelijk is.

Waar de middenberm vrij is, zullen bij de toekomstige herinrichting van de Koninklijke Baan inderdaad de nodige initiatieven genomen worden voor bijkomende beplanting.

Dit is onder meer het geval voor het vak van de Koninklijke Baan tussen Blankenberge en Wenduine en tussen Duinbergen en Knokke.

Vraag nr. 284
van 24 mei 1993
van de heer L. VAN NIEUWENHUYSEN

Gemeenteraadszittingen in Wezembeek-Oppem — Overtredingen taalwetgeving

De gemeenteraadszittingen van Wezembeek-Oppem worden, meen ik, telkens gevolgd door een vertegenwoordiger van de minister. Deze stelt geregeld overtredingen vast op de taalwetgeving. Kan de minister mij meedelen hoeveel vernietigingen van gemeenteraadsbesluiten hij heeft uitgesproken sedert zijn aanstelling ?

Is het inderdaad zo dat na de vernietiging het desbetreffende punt op de volgende gemeenteraad opnieuw aan de orde is, om dan als het ware stilzwijgend te worden goedgekeurd, waardoor die manier van werken hoogstens enig uitstel tot gevolg heeft maar ten gronde niets verandert ?

Meent de minister niet dat de burgemeester een gemeenteraadslid dat een andere taal dan het Nederlands gebruikt, tot de orde moet roepen ? In Wezembeek-Oppem gebeurt dit niet. Welke stappen heeft de minister reeds ondernomen om daartegen in te gaan ?

Antwoord

De arrondissementscommissaris woont op mijn verzoek inderdaad telkens de vergaderingen van de ge-

meenteraad van Wezembeek-Oppem bij. Dit blijkt immers de enige doelmatige manier te zijn om de naleving van de gecoördineerde wetten op het gebruik der talen in bestuurszaken tijdens die vergaderingen te controleren.

Indien uit het verslag van de arrondissementscommissaris blijkt dat de taalwetgeving geschonden werd, worden de desbetreffende gemeenteraadsbesluiten onmiddellijk vernietigd. Sinds mijn aantreden heb ik 9 gemeenteraadsbesluiten vernietigd en deze vernietigingsbesluiten werden telkens bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad.

Het is inderdaad een democratisch recht van de gemeenteraad om een gemeenteraadsbesluit dat wegens schending van de taalwetgeving werd vernietigd, later en met respect voor de wettelijkheid opnieuw te behandelen.

Overeenkomstig het artikel 88 van de Nieuwe Gemeentewet is het de burgemeester die de gemeenteraad voorziet. De vergadering wordt door de voorzitter geopend en gesloten. Indien de burgemeester bij de uitoefening van zijn ambt fouten maakt of tekortkomt, behoort het tot de bevoegdheid van de federale minister van Binnenlandse Zaken om te oordelen of er aanleiding toe bestaat om een tuchtmaatregel te nemen.

**Vraag nr. 286
van 27 mei 1993
van de heer L. STANDAERT**

Werken aan de N 50 in Steenbrugge (Assebroek) — Duur

Op maandag 26 april 1993 moesten de werken aanvangen aan de N 50 voor het deel tussen de brug van Steenbrugge en het kruispunt Gaston Roelandsstraat/St. -Michielsstraat. Geplande duur: 15 werkdagen.

1. Onvoorziene omstandigheden hebben de aanvang van de werken een paar dagen uitgesteld. Waarom begon men later aan de werken?
2. Zelfs al begonnen de werken op donderdag 29 april, dan nog zou de doorgang over de brug weer verzekerd zijn op woensdag 19 mei 1993, tot opluchting van de vele firma's en zelfstandigen gelegen aan beide zijden van de brug, die door de werken hun omzet zagen dalen tot minder dan de helft. Bovendien was deze alternatieve invalsweg naar Brugge dan ook net op tijd weer open voor de Bloedprocessie in Brugge op donderdag 20 mei. Groot was de verbazing toen op maandag 17 mei bleek dat de firma die de werken uitvoert, een weekje verlof had ingebouwd. Gevolg: een week langer files voor de weggebruikers en nog meer inkomensverlies voor de winkeliers. Was deze week verlof in de planning van de werkzaamheden opgenomen? Was er in de overeenkomst gepland dat de werken moesten af zijn na 15 opeenvolgende werkdagen? Waarom gebeuren dergelijke ingrijpende werken in het buitenland desnoods in ploegen en 's avonds of 's nacht en kan in Vlaanderen de aannemer rustig de boel een week langer laten verzieken?

3. De rest van de werken aan de N 50 gaan 80 werk-

dagen in beslag nemen. Gaat het in dit geval om 80 opeenvolgende werkdagen of zijn ook hier verlofweken gepland, onder meer rond 15 augustus?

Antwoord

1. De bovenvermelde aanneming voorziet in het bouwen van de brug over de spoorlijn N 50 en het verwezenlijken voor de opritten met bijhorende wegenwerken.

Voor het verwezenlijken van de opritten en de afbraak van de bestaande brug zijn contractueel 80 werkdagen gepland. Tijdens deze periode wordt het doorgaand verkeer omgelegd.

Om de hinder ten gevolge van de omlegging minimaal te houden werd beslist de werken in twee fasen uit te voeren, met een globale uitvoeringstermijn van 80 werkdagen:

1e fase: N 50, brug van Steenbrugge tot Sint-Michielsestraat;

2e fase: N 50, Sint-Michielsestraat tot opritten brug kant Oostkamp.

De planning bepaalde dat de eerste fase zou starten op 15 april na voltooiing van de rioleringswerken in de Sint-Michielsestraat die in opdracht van de n.v. Aquafin worden uitgevoerd.

Aangezien deze rioleringswerken maar voltooid waren op 27 april, kon de eerste fase dus maar starten na 27 april.

2. Bij de start van de eerste fase werden bij de uitgravingswerken verschillende nutsleidingen aangetroffen die door de nutmaatschappijen niet waren mededeeld. De noodzakelijke verplaatsing van deze leidingen heeft de eerste fase belangrijk vertraagd, zodat de verschillende werkzaamheden van de eerste fase niet meer opeenvolgend uitgevoerd konden worden zoals voorzien in de planning.

De week van 17 mei was een wettelijke verlofperiode voor de bouw.

De voltooiing van de eerste fase is nu gepland op 18 juni.

3. De tweede fase start onmiddellijk na de eerste fase. Volgens de planning is voltooiing van deze fase voorzien voor oktober 1993.

Rekening houdend met de wettelijke verlofperiode wordt er van half juli tot begin augustus niet gewerkt.

**Vraag nr. 293
van 1 juni 1993
van mevrouw M. VOGELS**

BPA Maria-Ter-Heide — High-tech bedrijvenpark

Het Brechtse gemeentebestuur heeft gevorderde plannen om in samenwerking met eigenaar en projectontwikkelaar Nottebohm tot de bouw van een high-tech bedrijvenpark in Maria-Ter-Heide te komen. De

betrokken zone ligt in een aaneengesloten gebied van 250 ha, op het gewestplan ingekleurd als landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

De plannen bestaan erin om via een BPA 73 ha van dit gebied om te vormen tot bedrijventrum. De procedure is intussen gestart. In zitting van 15 mei 1991 verleende het gemeentebestuur principieel gunstig advies aan deze plannen. Op 5 september 1991 besliste de gemeenteraad van Brecht (met 12 stemmen voor, 9 stemmen tegen en 3 onthoudingen) een erelooventeenkomst goed te keuren met de intercommunale Igean tot opmaak van het BPA Maria-Ter-Heide. Op de gemeenteraad van 10 december 1992 werd het voorontwerp van BPA goedgekeurd. In functie van dit BPA gelaste het schepencollege van Brecht (zitting 24 december 1993) zelfs een herberekening (Infrabo, bestek 91102) van de rioleringen te laten doorvoeren ten belope van 275.000 frank.

Op 30 mei 1991 gaf de minister in zijn bevoegdheid van minister voor Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting reeds te kennen dat hij het project niet geneen is.

Graag vernamen wij van de minister, thans in hoedanigheid van minister voor Ruimtelijke Ordening en Openbare Aangelegenheden :

1. of hij op de hoogte is van de recente ontwikkelingen in dit dossier en, zo ja, wat zijn standpunt is ;
2. of hij het afgekondigde moratorium op BPA's (omzendbrief 18 maart 1992) ook in dit dossier zal respecteren ;
3. of de gemeentelijke uitgaven voor de heropmaak van het betreffende rioleringsplan nog voor een eindbeslissing is genomen, verdedigbaar te noemen is ;
4. of hij nog bijkomende initiatieven neemt om gemeenten te doen afzien dergelijke afwijkende BPA's te starten.

Antwoord

De gemeente Brecht heeft een voorontwerp van bijzonder plan van aanleg Mariater-Heide aangenomen op 10 december 1992. De gemeente wenst te beschikken over een motiveringsnota van de GOM-Antwerpen alvorens een plenaire vergadering samen te roepen. Verder zijn op het Bestuur van de Ruimtelijke Ordening geen nadere gegevens bekend betreffende dit BPA.

Uiteraard kan over de grond van de zaak pas uitspraak worden gedaan, wanneer alle gegevens bekend zijn. Bij deze gelegenheid zal het dossier uiteraard ook getoetst worden aan de uitgevaardigde maatregelen inzake het moratorium op van het gewestplan afwijkende BPA's.

Vraag nr. 294 van 1 juni 1993 van de heer A. DE BOECK

Verkavelingsvergunning Immo De Vuyst n. v. (Wemmel) - Vrijwaring natuurgebied Beverbos

Op 23 februari 1990 adviseerde de gemachtigde ambtenaar van de administratie voor Ruimtelijke Ordening en Huisvesting Brabant, nr. 334 V 38 ongunstig, wegens voorbarig omdat een verkavelingsvergunning (verkavelingsvergunning Immo De Vuyst n.v., Centrum 2, Fr. Robbrechtstraat Dries, A. Verhasseltstraat, J. Vanden Broeckstraat gekadastrerd sectie A nrs. 530 b2, 530 f3, 530 y2, 52 d, 526 d en 536 a) de bestemming die in de toekomst zou worden beoogd door de bevoegde overheid, in gedrang kan brengen.

Op 23 januari 1991 wordt dit ongunstig advies betwist in de notulen van het schepencollege van Wemmel omdat de bewuste strook sinds 23 mei 1985 op een bestemming zou wachten (Raad van State, arrest van 25 maart 1952).

Gezien het beroep aangetekend door het bestuur Ruimtelijke Ordening van 7 november 1991, vraag ik me af of er niet dringend een definitieve bestemming moet worden gegeven aan bovengenoemd gebied om het aanpalende natuurgebied Beverbos te vrijwaren van verdere aftakeling.

Zijn de reeds aangevangen werken niet strijdig met de beslissingen van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, administratie Ruimtelijke Ordening en Huisvesting ?

Antwoord

Het betreft een dossier met een zeer uitgebreide voor geschiedenis, waarvan de relevante feiten hieronder worden weergegeven.

Oorspronkelijk werd een verkavelingsaanvraag ingediend, gelegen onmiddellijk aansluitend bij het bestaande centrum met de naam Centrum 2. Drie afzonderlijke gebieden kunnen in de verkaveling onderscheiden worden.

- a. Loten 33 tot en met 107

deze loten, gelegen in het woongebied van het gewestplan, werden vergund door de bestendige deputatie op 12 september 1991.

- b. Loten 29 tot en met 32.

deze loten zijn gelegen in het BPA Centrum, goedgekeurd bij koninklijk besluit van 28 mei 1964. Omdat het verkavelingsontwerp in een andere ordening dan het BPA voorzag, werd de vergunning geweigerd bij ministerieel besluit van 6 mei 1992.

c. Loten 1 tot en met 28

loten 1 tot en met 28 liggen volgens het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse (koninklijk besluit van 7 maart 1977) in een groengebied. Bij arrest nummer 352 van 23 mei 1985 heeft de Raad van State het gewestplan evenwel vernietigd wat dit groengebied betreft.

Op 12 oktober 1988 heeft de Vlaamse Executieve haar goedkeuring gegeven aan de door een werkgroep voorgestelde bestemmingen van die percelen waarvoor een vernietigingsarrest werd geveld. Deze werkgroep stelde in dit geval opnieuw de bestemming groengebied voor. De principiële beslissing van de Vlaamse Executieve stelt verder dat de aanhangig zijnde aanvragen zullen worden afgehandeld aan de hand van de voorgestelde bestemming.

Deze beslissing is echter niet tegenstelbaar aan derden, omdat deze niet in de plaats kan treden van het besluit tot herstel van het gewestplan op de plaatsen dat het door de Raad van State werd vernietigd. Hiervoor dient de procedure te worden gevolgd zoals bepaald in artikel 9 van de wet op de ruimtelijke ordening.

Niettemin werd de verkaveling voor de percelen 1 tot en met 28 geweigerd. Evenzo werd het beroep bij de bestendige deputatie bij besluit van 12 september 1991 afgewezen. Hiertegen stelde de particulier geen beroep in.

Op 29 april 1993 heb ik mijn administratie de opdracht gegeven de nodige stappen te ondernemen om de beslissing van de Vlaamse Executieve van 12 oktober 1988 tegenstelbaar te maken, in casu de bestemming groengebied te herstellen.

Ten slotte kan opgemerkt worden dat het Beverenbos op ongeveer 230 m van het betrokken groengebied is gelegen.

Vraag nr. 296
van 3 juni 1993
van de heer M. CAPOEN

Plannen voor nieuw industrieterrein in Keiem-Leke — Nabijheid woongebied

In Diksmuide blijkt een toename van industriegrond noodzakelijk. Al enkele jaren is het debat aan de gang over de plaats waar bijkomende industriegrond het best kan worden aangelegd.

Eén der voorstellen is de vestiging van een nieuwe industriezone tussen Keiem en Leke, vanaf de wijk Zoetendaele tot aan de bebouwde kom van Leke (Witte Bалиestraat). Het gaat hierbij over gronden die ingesloten worden door de Kruiskalsydestraat, de Oostendestraat (ringweg) en de Vijvermolenbeek.

Een informatiecampagne, gevoerd door de dorpsraad van Leke, toonde aan dat een groot deel van de bevolking die lokatie onaanvaardbaar vindt, gezien de onmiddellijke nabijheid van de woonkern van Leke. Zo wordt gewezen op de te verwachten lawaai-, stof- en geurhinder, nog verergerd door overheersend zuidwes-

ten wind. Een ander bezwaar is de hinder die het zwaar transport met zich brengt.

Minstens even belangrijk is verder het feit dat een aaneengesloten open ruimte van ettelijke hectaren op het altaar van de industrie geslachtodferd zou worden. In een Vlaanderen waar de open ruimte schaarser en schaarser wordt, is het de plicht van de overheid wat daarvan nog rest voor de toekomst te behouden.

1. Is de mogelijke vestiging van een industrieterrein tussen Leke en Keiem al ingeleid binnen de diensten van Ruimtelijke Ordening ?
2. Wat is de principiële houding van de minister tegenover die aanvraag ?

Antwoord

Op 28 mei 1993 had een plenaire vergadering plaats in Diksmuide in verband met de lokatie van een bijkomende industriezone in Diksmuide. Tijdens die bespreking kwam ook het voorstel, waarvan het lid gewag maakt, ter sprake.

Dit voorstel houdt nauw verband met de rechtekking van de spoorlijn Deinze-De Panne en met de herbestemming van de gronden tussen de nieuwe spoorweg en de provincieweg.

Aangezien zowel de optie ten aanzien van de wijziging van het tracé van de spoorweg, als het herbestemmen van de restgronden het gemeentelijk belang overstijgen, was het Bestuur van de Ruimtelijke Ordening van oordeel dat hiervoor een herziening van het gewestplan noodzakelijk zou zijn.

Een voorstel tot wijziging van gewestplan voor een industriezone in Keiem-Leke werd echter nog niet ingeleid bij het Bestuur van de Ruimtelijke Ordening.

Vraag nr. 300
van 8 juni 1993
van de heer M. MAERTENS

BPA Novus Portus in Nieuwpoort — Industriële activiteiten nabij natuurgebied

Volgens het WES-structuurplan kustzone zouden kleinschalige jachthaven-gebonden industriële activiteiten gepland zijn in het BPA-Novus Portus in Nieuwpoort-Lombardsijde, onder meer op gronden toebehorend aan het Vlaamse Gewest. Deze gronden blijken nochtans aan te sluiten bij het natuurreservaat, het slikken- en schorregebied van het Ijserestuarium, en bij andere openbare domeinen die in aanmerking komen als natuurontwikkelingsgebied voor de duinen. Ook blijkt er reeds een zogenaamde sectorstudie te bestaan over het gebruik van die terreinen bij de jachthaven.

1. Op welke wijze zal het mogelijk zijn een groene bufferzone te realiseren tussen genoemd BPA met de sectorstudie en het eventuele natuurontwikkelingsgebied ?
2. Werden er ter zake afspraken gemaakt met de minister bevoegd voor Leefmilieu en Natuurbehoud ? Zo ja, welke ?

3. Hoe kan de minister een industriële of ambachtelijke vestiging verantwoorden naast een natuurgebied en gedeeltelijk op terreinen van openbaar nut die met zeer geringe kosten tot natuurontwikkeling kunnen worden gebracht ?

Antwoord

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het betrokken BPA Novus Portus zich nog in het stadium voorontwerp bevindt en dat de volledige procedure tot goedkeuring, zoals bepaald in artikels 21 en 24 van de stedenbouwwet, nog moet worden gestart.

In antwoord op de gestelde vragen kan inmiddels reeds worden gesteld dat :

1. er in bedoeld voorontwerp van BPA Novus Portus een bufferzone wordt gepland tussen het jachthavencomplex en het noordelijk gesitueerde natuurgebied. Deze bufferzone moet functioneel zijn en een vrijwaring van het natuurontwikkelingsgebied beogen. Met deze optie zal de verdere uitwerking rekening houden ;
- 2 het gemeentebestuur bij de bespreking van dit voorontwerp alle betrokken besturen (onder meer Bestuur voor Landinrichting en het bestuur Monumenten en Landschappen) uitgenodigd heeft op de diverse plenaire vergaderingen. Bij een eventuele verdere uitwerking van dit BPA zullen ook de diensten bevoegd voor natuurbehoud en de natuurontwikkeling om advies gevraagd worden ;
- 3 het voorbarig is een standpunt in te nemen ten opzichte van een gemeentelijk plan van aanleg dat zich nog in het stadium voorontwerp bevindt en waarover de gemeente nog geen definitieve beslissing genomen heeft. Mijn administratie heeft wel de opdracht om, in overeenstemming met mijn oriëntatienota "Vlaanderen in Vorm", de vrijwaring van belangrijke natuurgebieden onder meer de duinengordel en het IJzerestuarium prioritair te stellen.

H. WECKX

VLAAMSE MINISTER VAN CULTUUR EN BRUSSELSE AANGELEGENHEDEN

Vraag nr. 120
van 13 mei 1993
van de heer M. MAERTENS

Toeristisch centrum De Barakken — Voorwaarden erkenning

De wijk De Barakken werd bij ministerieel besluit van 5 augustus 1991 (BS van 18 oktober 1991) als toeristisch centrum erkend.

Ten gevolge van deze erkenning kunnen werknemers ook op zondag tewerkgesteld worden vanaf de paasvakantie tot 30 september gedurende maximum 13 zondagen.

De voorwaarden voor de erkenning van een toeristisch centrum zijn de volgende.

1. Het toeristisch onthaal moet worden verzekerd door een instelling erkend door het Commissariaat-generaal voor Toerisme. Welke instelling verzekert dit onthaal in het toeristisch centrum tijdens de weekends ?
2. De toevloed van toeristen moet te wijten zijn aan één van de volgende aantrekkingspunten : bezienswaardigheden, natuurschoon, ondernemingen voor sportieve of culturele ontspanning, bedevaartsoorden, logies of restauratiegelegenheden. Welke van de hierboven vermelde bestanddelen is aanwezig in deze wijk ? Indien het toeristisch centrum niet (meer) beantwoordt aan de gestelde voorwaarden, wordt dit ministerieel besluit dan vernietigd ?

Antwoord

Het federale ministerie bevoegd voor Arbeid en Tewelkstelling kan op grond van artikel 14 paragraaf 2 van de arbeidswet van 16 maart 1971 overgaan tot de erkenning van gemeenten als toeristisch centrum.

De federale minister bevoegd voor de Middenstand kan op grond van het koninklijk besluit van 12 december 1974, genomen in uitvoering van de wet van 24 juli 1973 tot instelling van een verplichte avondsluiting in handel, ambacht en dienstverlening, overgaan tot erkenning.

Het lid dient zich dus tot de bevoegde federale minister te wenden.

Vraag nr. 123
van 1 juni 1993
van de heer F. DEWINTER

Buurtsportactiviteiten — Subsidies

Via de pers vernemen wij dat het zogenaamde Impulsfonds 300 miljoen frank ter beschikking van migranten stelt. Een groot gedeelte daarvan zou gaan naar zogenaamde buurtsportactiviteiten. Ook Bloso zou reeds in subsidies voor dergelijke activiteiten hebben voorzien.

Kan de minister mij meedelen hoeveel er in totaal aan dergelijke buurtsportactiviteiten besteed wordt ?

Antwoord

In het kader van de in 1992 gestarte Bloso-thema-actie "Jeugdsportcampagne", heeft de raad van bestuur van het Bloso op 16 december 1992 een subsidie van 40.000 frank toegekend voor het project Pleintjesbasket "Dribbelend naar integratie" in Antwerpen.

Voor dit project werd in 1993 een nieuwe aanvraag ingediend en goedgekeurd door de raad van bestuur van het Bloso op 16 juni 1993 voor de som van 25.000 frank.

Totaal subsidies :	1992	40.000 frank
	1993	25.000 frank

Totaal 65.000 frank

Vraag nr. 127
van 3 juni 1993
van de heer F. VAN DEN EYNDE

BR TN-televisie — Geplande uitbreiding informatieaanbod

Naar verluidt zal het informatieaanbod op de BRTN-televisie vanaf 1994 gevoelig uitgebreid worden.

Kan de minister mij meedelen welke concrete initiatieven in dit verband genomen werden en ook of er concrete maatregelen zijn om de objectiviteit en de politieke neutraliteit van informatie te garanderen ?

Antwoord

Aangezien de voorbereiding nog in volle gang is, kan op het eerste lid van de vraag nog niet met stelligheid worden geantwoord. De bedoeling van de BRTN is in elk geval om in het najaar 1994 met een dagelijks duidingsprogramma op TV Twee te starten.

Krachtens het BRTN-statuut dienen de informatieuitzendingen onpartijdig en waarheidsgetrouw te zijn. Vanzelfsprekend zal de BRTN de verplichtingen, die hem bij decreet zijn opgelegd, naleven.

L. VAN DEN BOSSCHE

VLAAMSE MINISTER VAN ONDERWIJS EN
 AMBTENARENZAKEN

Vraag nr. 172
van 17 mei 1993
van de heer L. BARBE

Zie :
 N. De Batselier
 Minister vice-president van de Vlaamse regering
 Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting
 Vraag nr. 185
 van 17 mei 1993
 van de heer L. Barbé
 Blz. 826

Antwoord

Ik verwijs naar het antwoord dat wordt verstrekt door de Vlaamse minister bevoegd voor Leefmilieu.

Ik vestig de aandacht erop dat de sectoren waarop de in te dienen projecten geënt moeten zijn, de industrie, de energie, het transport, de landbouw en het toerisme betreffen. Geen van deze sectoren behoort tot mijn bevoegdheden.

In de mate dat overwogen zou kunnen worden om binnen voormelde context vormingsinitiatieven te nemen die gericht zijn op ambtenaren van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, komt het binnen de Vlaamse regering elk van de ministers toe om binnen hun functionele bevoegdheidsdomeinen de praktische mogelijkheden daartoe te onderzoeken, en desgevallend projectvoorstellen te formuleren.

Vraag nr. 174
van 27 mei 1993
van de heer L. STANDAERT

Gemeenschapsonderwijs — Bescherming zwangere en net bevallen leerkrachten

Het is soms het onderwerp van grapjes, maar leerkrachten blijken meesters in de planning van gezinsuitbreiding. Een indrukwekkend percentage geboorten valt in onderwijskringen tussen halverwege de maand maart en eind april. Op deze manier sluit de 105 dagen durende zwangerschapsonderbreking aan op de zomer-vakantie.

Toch blijkt deze handelwijze soms ook ernstige gevolgen te hebben voor de loopbaan en het gezinsleven van het betrokken personeelslid. In diezelfde periode valt ook de beslissing in verband met de mutaties. Zo werd vorig jaar een lerares die haar mutatie had aangevraagd, uitgenodigd voor een gesprek met de directie of de lorgo, één week nadat ze terug thuis was uit de kraamkliniek. Een tweede leerkracht werd voor een identiek gesprek opgevorderd twee dagen voor de geplande bevalling. Géén van beiden zijn om begrijpelijke redenen ingegaan op de uitnodiging en hebben hun mutatie niet gekregen.

Een recente studie ("Zwangerschap en sollicitatie", Torn Delrue, Seminarie Arbeidsrecht KUL) heeft uitgewezen dat er juridisch praktisch geen bescherming is voor de zwangere of net bevallen vrouw. Deze twee voorbeelden zijn een mooie illustratie.

1. Kunnen leerkrachten in zwangerschapsverlof opgevorderd worden voor een of andere schoolactiviteit ?
2. Kunnen dezelfde leerkrachten gevorderd worden voor een interview dat een belangrijk onderdeel van de mutatieprocedure uitmaakt ? Zo neen, zijn deze personeelsleden dan niet gediscrimineerd in hun recht op mutatie, daar de lorgo's en raden van bestuur een wezenlijk deel van hun advies laten afhangen van dit interview ?
3. Kan de minister geen maatregelen nemen om die groep ambtenaren in die materie een eerlijker kans te geven ? Kan voor leerkrachten in zwangerschapsverlof geen andere regeling getroffen worden zodat ze toch in staat zijn een mutatie te verkrijgen en een affectatie kunnen krijgen aan een school die dichter bij de woonplaats gelegen is en dus een betere kinderopvang mogelijk maakt ?
4. Acht de minister de huidige mutatieregeling in het gemeenschapsonderwijs niet strijdig met artikel 8 van het Verdrag van 4 november ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrij heden ?

Antwoord

1. Leerkrachten in zwangerschapsverlof kunnen niet opgevorderd worden voor een of andere schoolactiviteit.
2. In het hier aangehaalde geval kan bezwaarlijk gesproken worden van een schoolactiviteit, evenmin

als van een opvoeding. Het gaat hier blijkbaar om een onderdeel van een procedure bij de behandeling van een verzoek van het betrokken personeelslid.

3. In dit verband verwijs ik naar de artikelen 32 en 33 van het decreet van 27 maart 1991 betreffende de rechtspositie van bepaalde personeelsleden van het gemeenschapsonderwijs, die respectievelijk luiden als volgt :

“Art. 32. De centrale raad bepaalt de wijze waarop de aanvragen tot mutatie worden ingediend.

Art. 33. Uit de personeelsleden die de voorwaarden voor mutatie vervullen, kan het lokale bestuursorgaan van de instelling waar de betrekking vacant is, één kandidaat voordragen aan de centrale raad. De centrale raad bepaalt de dag waarop de mutatie ingaat.

Bij ontstentenis van een lokaal bestuursorgaan besluit de centrale raad over de mutatie zonder voordracht of voorafgaande raadplegingen.

Het artikel 18, § 1, is van overeenkomstige toepassing.”

- 4 Het antwoord hierop is ontkennend.

**Vraag nr. 175
van 1 juni 1993
van de heer L. STANDAERT**

Gemeenschapsonderwijs — Vacante betrekkingen directies

In antwoord op mijn vraag nummer 138 van 23 september 1992 (Vragen en Antwoorden, Vlaamse Raad, 1992-1993, nr. 1 van 3 november 1992, blz. 21) bezorgde de minister mij een lijst van alle vacante en niet-vacante openstaande betrekkingen van directeur in het gemeenschapsonderwijs.

Nu de ARGO de lijst heeft gepubliceerd van de betrekkingen waarin gemuteerd kan worden, blijken een aantal van de vacante plaatsen niet in die bijlage 2 (vacante betrekkingen in bevorderingsambten) voor te komen. Vandaar deze vragen.

1. Waarom staat de betrekking van directeur BS Blankenberge (oefenschool) niet in bedoelde bijlage hoewel ze vacant was ? BS Tongeren (oefenschool) wordt er wel in vermeld.
2. Waarom ontbreken de volgende vacatures :
  - KA 111 Oostende (waargenomen door Van Quathem Ronald en vacant) ;
  - MS Diksmuide (waargenomen door Vergoote Luc en vacant) ;
  - MS Moorslede (waargenomen door Tachel Julianus en vacant) ?
3. Betekent dit dat de heren vermeld in vraag 2 nog enkele jaartjes ongehinderd een bevorderingsambt kunnen waarnemen met alle voordelen vandien, zonder dat het ambt vrijkomt voor mutatie of aanwerving ?

Antwoord

1. De betrekking van directeur te Diksmuide aan de ingebouwde Middenschool werd verkeerdelijk gepubliceerd als zijnde vacant aan het Koninklijk Technisch Atheneum.

Aangezien het directieambt aan het Koninklijk Technisch Atheneum in Diksmuide niet vacant is, diende deze betrekking dan ook te worden ingetrokken.

Rekening houdend met de beslissing van de centrale raad om de mutaties te laten ingaan op 1 juli en daaraan voorafgaand over de mutatieaanvragen nog een advies van de betrokken lokale bestuursorganen op te vragen, was het publiceren van een rechtzetting binnen de gestelde tijdslimieten niet meer mogelijk.

De betrekking van directeur aan de Middenschool te Diksmuide zal normaliter voor vacantverklaringen in 1994 in aanmerking komen.

2. De betrekkingen van directeur aan de Basisschool Blankenberge, het Koninklijk Atheneum III Oostende en de Middenschool Moorslede werden niet vacant verklaard ingevolge het gebrek aan stabiliteit van deze betrekkingen. Op grond van artikel 44 paragraaf 2 punt 20 van het decreet rechtspositie personeelsleden gemeenschapsonderwijs van 27 maart 1991 werden deze betrekkingen derhalve niet vacant verklaard. Door de betrokken lokale raden werd trouwens eveneens geadviseerd om deze betrekkingen voorlopig niet vacant te verklaren.

Bij de vacantverklaringen in 1994 zal nagegaan worden of deze betrekkingen eventueel kunnen worden opgenomen, rekening houdend met de waarborg inzake stabiliteit van deze betrekkingen na 1 januari volgend op de oproep zoals bepaald in het hierboven geciteerd artikel 44 paragraaf 2 punt 2.

**Vraag nr. 176
van 2 juni 1993
van de heer J. GABRIELS**

Studiatoelagen hoger onderwijs — Studenten met ziektevergoeding of ander vervangingsinkomen

De wet van 5 januari 1976 betreffende de budgettaire voorstellen 1975-1976 bepaalt in artikel 15 punt 3 en artikel 19 punt 2 dat rente wegens arbeidsongeval een vervangingsinkomen is, en legt aan schuldenaars en rechthebbende, zelfs een minderjarige, de samengaan- de verplichtingen op. Als bewijs voor de dienst studietoelage wordt hiervoor een attest gegeven.

In uitvoering van artikel 9 paragraaf 2 van de wet van 3 juli 1967 betreffende de schadevergoeding voor arbeidsongevallen is de rente toegekend aan de kinderen van een slachtoffer slechts verschuldigd indien ze hun schoolplicht vervullen, hun studies niet stopzetten, geen arbeidscontract of geen werkloosheidsvergoeding hebben. De eigen prestatie van een student is de hoofvereiste om recht te hebben op zijn vergoeding voor

gedeeltelijk herstel van een tijdelijke derving van baten, zijn eigen vervangingsinkomen.

Het besluit van de Vlaamse Executieve van 13 juli 1983 betreffende de studietoelage voor hoger onderwijs bepaalt het volgende : artikel 3 paragraaf 1 : Wordt beschouwd als behorende tot categorie 6 van artikel 1 paragraaf 1 van dit besluit, de student die tijdens de periode van drie jaar gedurende achttien maanden : -ofwel ziektevergoeding of een ander **vervangingsinkomen** heeft genoten.

Waar in dit toepasselijk besluit betreffende de studietoelagen voor hoger onderwijs blijken uitdrukkelijk (expressis verbis) de uitzonderingen waardoor deze studenten geen recht meer zouden hebben op de toekenning van een studietoelage ?

Antwoord

Artikel 1 paragraaf 1 punt 6 en artikel 3 van het besluit van de Vlaamse Executieve van 13 juli 1983 betreffende de studietoelagen voor hoger onderwijs, zoals het nadien gewijzigd werd, bepalen de voorwaarden die vervuld moeten worden om het statuut van zelfstandig student te verwerven.

Artikel 1 paragraaf 1 punt 6 vermeldt namelijk dat, onder de voorwaarden bepaald in dit besluit, studietoelagen verleend worden aan studenten die gedurende minstens 18 maanden over een eigen bedrijfs- of vervangingsinkomen of het bestaansminimum beschikt hebben, in de periode van drie jaar die voorafgaat aan de aanvraag voor het verkrijgen van een toelage, of aan de aanvang, of de hervatting van de studies.

Wordt beschouwd als behorende tot categorie 6 van artikel 1 paragraaf 1 van dit besluit, de student die tijdens de periode van drie jaar gedurende achttien maanden :

— ofwel een bedrijfsinkomen genoten heeft, waarvan het bedrag niet lager ligt dan 234.900 frank ;

Onder bedrijfsinkomen moet worden verstaan het samengetelde bedrag van de bedrijfsinkomsten, na aftrek van de bedrijfsuitgaven, de bedrijfsverliezen en de aftrekken bedoeld in de artikelen 54 tot 64 van het Wetboek der Inkomstenbelastingen ;

ofwel het bestaansminimum heeft genoten ;

ofwel werklozenvergoeding heeft genoten ;

ofwel ziektevergoeding of een ander vervangingsinkomen heeft genoten ;

ofwel de gewone tegemoetkoming heeft genoten, wettelijk toegekend aan de mindervaliden.

Wanneer het inkomen deels uit bedrijfsinkomsten, deels uit het bestaansminimum bestaat, uit werklozenvergoeding, uit ziektevergoeding of uit een tegemoetkoming aan mindervaliden, wordt het bedrag van het bedrijfsinkomen dat aangetoond moet worden, verhoudingsgewijs vastgesteld.

Voor de berekening van de aaneengesloten periode van drie jaar, komt de periode van leger- of burgerdienst niet in aanmerking.

Het eigen bedrijfs- of vervangingsinkomen waarvan sprake dient dus verworven te zijn uit hoofde van eigen prestaties en niet uit hoofde van prestaties verricht door derden.

Een eigen vervangingsinkomen wordt aldus gedefinieerd als een vergoeding verkregen als volledig of gedeeltelijk herstel van een tijdelijke derving van winsten, bezoldigingen of baten ontvangen uit hoofde van eigen prestaties.

Artikel 1 paragraaf 1 punt 6 van voormeld besluit legt duidelijk de nadruk op het eigen presteren van de student bij het verwerven van een inkomen als essentiële voorwaarde tot het verkrijgen van het statuut van zelfstandig student.

Andere vormen van inkomsten die niet voldoen aan de voorwaarden opgesomd in voormelde artikels, komen niet in aanmerking bij het bepalen van het zelfstandig statuut.

Vraag nr. 177 van 2 juni 1993 van de heer R. SWINNEN

Middelbaar onderwijs — Uitoefening ambt door gepensioneerd personeelslid

In een middelbare onderwijsinstelling gaat een onderdirecteur-provisor, tevens lid van de inrichtende macht van de school, met pensioen op 1 september 1992. Nochtans blijft dit personeelslid zijn ambt verder uitoefenen zoals vóór zijn pensionering.

Zou de minister mij willen meedelen of een gepensioneerd personeelslid zijn ambt verder kan blijven uitoefenen in zijn vroegere school of in een andere onderwijsinstelling ?

Zo ja, blijft dan zijn officiële relatie tot personeelsleden en leerlingen zoals vóór zijn pensionering ?

Zo neen, wat zijn de juridische gevolgen van de feitelijke ambtsuitoefening door het personeelslid, in het bijzonder voor de geldigheid van de besluiten van de delibererende klasseraden, door hem voorgezeten als afgevaardigde van de directeur ?

Antwoord

Een personeelslid dat op pensioen gesteld is, kan opnieuw in dienst treden als tijdelijk personeelslid voor zover de voorwaarden voor dergelijke indiensttreding vervuld zijn. Dit zijn, wat het gesubsidieerd onderwijs betreft, inzonderheid de voorwaarden die inzake subsidieerbaarheid gesteld zijn in artikel 28 van de wet van 29 mei 1959 tot wijziging van sommige bepalingen van de onderwijswetgeving.

Vraag nr. 178 van 3 juni 1993 van de heer F. VAN DEN EYNDE

Onderwijs — Non-discriminatiepact

De onderhandelingen over de invoering van een non-

discriminatiepact in het Vlaams onderwijs zijn afgesprongen. Het katholieke net zou van een afdwingbare regeling niet willen weten.

Kan de minister dit bevestigen ?

Zal dit pact wel door het stedelijk onderwijs en het gemeenschapsonderwijs toegepast worden ?

Antwoord

De onderhandelingen over de invoering van een non-discriminatiepact in het Vlaams onderwijs zijn niet afgesprongen. De gesprekken binnen de Vlaamse Onderwijsraad worden voortgezet met deelname van alle onderwijsgeledingen

Vraag nr. 179 van 4 juni 1993 van de heer L. STANDAERT

Lorgo's en raden van beheer — Rechtszaken

Sedert het operationeel worden van de lokale bestuursorganen in het gemeenschapsonderwijs pogen meer en meer personeelsleden in dispuuten met de lorgo of raad van bestuur hun gelijk te halen voor rechtbanken. Daarbij heb ik de volgende vragen :

1. Is een plaatselijk bestuursorgaan verplicht de ARGO op de hoogte te brengen van rechtszaken waarin het betrokken is ?
2. Kan een lokaal bestuursorgaan opdraaien voor fouten gemaakt door een directie, met andere woorden voor een beslissing waarin het niet geraadpleegd werd ?
3. Kan een lorgo/raad van beheer een veroordeling tot betalen van schadevergoeding verhalen op de eigen boekhouding ?
4. In welke gevallen kunnen de leden van een plaatselijk bestuursorgaan zelf financieel verantwoordelijk gesteld worden ?
5. Kan een personeelslid dat ten onrechte gedeeltelijk boventallig werd gemaakt en gedeeltelijk gereaffecteerd werd, de kosten verbonden aan ten onrechte gedane verplaatsingen verhalen op de lorgo/raad van beheer ?
6. Zijn er al lokale bestuursorganen veroordeeld geworden ? Zijn er al die veroordeeld werden tot het betalen van een schadevergoeding ?
7. Hoeveel processen lopen er tegen lorgo's en raden van bestuur ?

Antwoord

Uit de aanhef van de reeks vragen van het lid kan worden afgeleid dat deze uitsluitend betrekking hebben op conflicten met personeelsleden. Geschillen die verband houden met gebouwen en infrastructuur of met leerlingen zijn derhalve buiten beschouwing gelaten.

1. Het bijzonder decreet bepaalt (artikel 49 derde lid) dat de schoolraden en raden van bestuur voor het instellen van rechtvorderingen, die in kort geding uitgezonderd, de voorafgaande toestemming van de centrale raad nodig hebben. Voor dagvaardingen tegen een lokale raad bestaat geen decretale informatieplicht. Door de omzendbrief ARGO/510/JW/ES/N-91-01 dient een lokaal bestuursorgaan ARGO wel op de hoogte te houden van al zijn beslissingen. De omzendbrief ARGO-420-N-91-01 legt daarenboven de lokale raden de verplichting op alle geschillen aan ARGO-centraal voor te leggen. Die verplichting heeft vooral tot doel de mogelijkheden van de verzekeringspolis voor de leden van de lokale raden en raden van bestuur ten volle te benutten. Met andere woorden, deze meldingsplicht is in het belang van de lokale bestuursorganen ingevoerd.

2. De bevoegdheden van een schooldirectie kunnen ofwel uitvoerende bevoegdheden zijn van door andere organen genomen beslissingen, ofwel rechtstreeks steunen op een wet, decreet of besluit. In elk geval treedt ook de directie hierbij op als orgaan van de ARGO, en vallen we opnieuw terug op de regels zoals uiteengezet in de vraag van de heer Laridon (zitting 1989-1990, vraag nr. 269, Vragen en Antwoorden, Vlaamse Raad, 1990-1991, nr. 4 van 10 december 1990, blz. 169). Indien de fout van de directie gebeurt in uitvoering van een door de lokale raad genomen beslissing, komt de aansprakelijkheid op die plaats te liggen. Gaat het om bevoegdheden die rechtstreeks door regelgeving aan een directie zijn toegewezen, zal de aansprakelijkheid al naar gelang het geval bij de ARGO of bij de Vlaamse Gemeenschap liggen. Het lokale bestuursorgaan kan in deze materies dan ook niet verantwoordelijk worden gesteld.

3. Veroordelingen tot schadevergoeding kunnen in veel gevallen gedekt zijn door de aansprakelijkheidsverzekering. In dat geval stelt er zich geen probleem van boekhouding. Wanneer het een niet verzekerde fout betreft, dient toepassing te worden gemaakt van punt 1.1.3. van de ARGO-omzendbrief 420-N-91-01. Daarin wordt gesteld dat in principe de door de ARGO betaalde sommen slechts van de werkingsmiddelen van de lokale raden worden afgehouden, geheel of gedeeltelijk, al dan niet gespreid over verschillende jaren, wanneer de schade te wijten is aan bedrog of zware fout.

Wordt een lokale raad als werkgever veroordeeld tot betaling van een opzeggingsvergoeding, die niet als schadevergoeding kan worden aangezien, dan is de lokale raad zelf gehouden tot betaling.

4. Voor een antwoord kan worden verwezen naar dezelfde vraag van de heer Laridon (zitting 1989-1990, vraag nr. 269). Hieraan kan worden toegevoegd dat de ARGO als beleidsregel aanhoudt dat, behalve bij bedrog en moedwillige zware fout en het kennelijk buiten zijn bevoegdheid optreden, ARGO de kosten zelf draagt (zie omzendbrief ARGO/420/N-91-01, inleiding).

Dat deze uitzondering zeer strikt wordt geïnterpreteerd, mag blijken uit de vaststelling dat de ARGO nog niet één keer een lid van een lokale raad of raad van bestuur zelf verantwoordelijk heeft gesteld.

5, De algemene regels die in het antwoord op vraag 4 werden uiteengezet, zijn uiteraard ook van toepassing op het specifieke geval van onrechtmatige terbeschikkingstelling.

6 en 7. De verzoekschriften tot schorsing of nietigverklaring bij de Raad van State worden steeds aan de ARGO, openbare instelling met rechtspersoonlijkheid, gericht. In 1992 waren er 20 schorsingsverzoeken en 53 beroepen tot vernietiging.

In dezelfde periode nam de juridische dienst kennis van zeven burgerlijke processen tussen lokale raden en personeelsleden. Twee daarvan hebben geleid tot een uitspraak ten gunste van de lokale raad, de andere zijn nog lopende. In het licht van het antwoord op vraag 4 kan het echter zijn dat er procedures zijn die de lokale raden zonder hulp van de centrale diensten hebben gevoerd.

**Vraag nr. 180
van 4 juni 1993
van de heer L. STANDAERT**

Hoger onderwijs — Terugbetaling inschrijvingsgeld aan beursstudenten

In verband met het gedeeltelijk terugbetalen van het inschrijvingsgeld aan beursstudenten blijken er evenveel handelswijzen te bestaan als er hogescholen en universiteiten zijn. Sommige instellingen vragen al bij de inschrijving het verminderde inschrijvingsgeld in afwachting van het indienen van een attest van studietoelage, andere storten na het indienen van het attest een gedeelte van het inschrijvingsgeld terug, nog andere storten helemaal niet terug.

Zo heeft de raad van bestuur van een hogeschool van het gemeenschapsonderwijs beslist dat bedoelde aanvragen binnen moeten zijn voor 1 december. Al wie niet afwist van deze nieuw ingevoerde procedure, kan geen gedeeltelijke terugbetaling meer krijgen.

In plaats van het leven van de burger wat gemakkelijker te maken wordt de papieren doolhof steeds ondoorzichtiger. Dubbel erg als blijkt dat de meeste slachtoffers die centen best kunnen gebruiken.

Waarom wordt in verband met het inschrijvingsgeld en de gedeeltelijke terugbetaling aan beursstudenten geen éénvormige procedure vastgelegd? Kan een inrichtende macht of een lokaal bestuursorgaan zo maar nieuwe procedures invoeren? Moet de zwakste burger opdraaien voor onoverzichtelijke reglementeringen?

Antwoord

In het hoger onderwijs buiten de universiteit bestaat geen uniforme regeling voor het inschrijvingsgeld. De bedragen zijn als volgt bepaald :

- hoger onderwijs van het lange type : minimum 5.000 frank ;
- hoger onderwijs van het korte type, gemeenschapsonderwijs : 500 frank ;

— hoger onderwijs van het korte type-gesubsidieerd onderwijs : vrij, te bepalen door de inrichtende macht.

Tevens vestig ik er de aandacht op dat de regeling beurs/niet-beursstudent niet bestaat in het hoger onderwijs buiten de universiteit. De eventuele terugbetaling van het inschrijvingsgeld aan beursstudenten wordt dus bepaald door de hogeschool zelf.

Voor de vaststelling van het inschrijvingsgeld aan de Vlaamse universiteiten kan ik verwijzen naar de bepalingen ter zake in het decreet van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap.

Overeenkomstig de decretale bepalingen stelt het universiteitsbestuur jaarlijks vóór 1 mei het bedrag van het inschrijvingsgeld vast. De procedure voor het innen van de inschrijvingsgelden is echter een aangelegenheid van de instellingen.

Doorgaans betaalt de kandidaat-beursstudent het inschrijvingsgeld als beursstudent. Indien blijkt dat de beurs niet werd toegekend, wordt het verschil met de inschrijvingsgelden niet-beursstudenten ingevorderd. Gezien deze sociale houding van de universiteiten hebben zich hier tot dusver geen problemen voorgedaan.

**Vraag nr. 181
van 4 juni 1993
van de heer F. VAN DEN EYNDE**

Scholen — Deelname aan betogingen

Uit het antwoord op mijn vraag nummer 105 van 4 maart 1993 (Vragen en Antwoorden, Vlaamse Raad, 1992-1993, nr. 11 van 19 april 1993, blz. 150) omtrent de deelname van de Gentse lagere school De Buurt aan de betoging van 24 november 1992, blijkt dat de minister van mening is dat lagere scholen met hun leerlingen aan betogingen met politieke doeleinden kunnen deelnemen (de betoging waaraan de school De Buurt deelnam, was gericht tegen de verkiezingsuitslag van 24 november 1991).

Kan de minister mij meedelen aan welke voorwaarden een lagere school dient te voldoen om aan betogingen van die aard deel te nemen ?

Kan de minister mij meedelen aan welke voorwaarden moet worden voldaan opdat middelbare scholen aan betogingen van die aard zouden mogen deelnemen ?

Antwoord

De gevolgtrekkingen van het lid uit mijn antwoord op zijn vraag nummer 105 van 4 maart zijn zuiver voor rekening van het lid. Het zijn niet mijn gevolgtrekkingen.

**Vraag nr. 182
van 7 juni 1993
van de heer J. EEMAN**

ARGO — Toepassing ethische gedragscode

In het bijzonder decreet betreffende de Autonome

Raad voor het Gemeenschapsonderwijs van 19 december 1988 zijn regels inzake ethiek (artikel 8) opgenomen.

Graag vernam ik hoe deze gedragscode toegepast wordt.

Antwoord

Artikel 8 van het bijzonder decreet van 19 december 1988 betreffende de ARGO, waarnaar het lid verwijst, bepaalt het volgende :

“De bestuursorganen moeten de ideologische en filosofische opvattingen eerbiedigen van de personen tot wie zij zich richten en een klimaat van levensbeschouwelijke verdraagzaamheid waarborgen. Zij zijn ertoe gehouden bij de uitoefening van hun opdracht de door de Grondwet gewaarborgde individuele rechten van hun leden, de personeelsleden, de ouders, de leerlingen en studenten te eerbiedigen. De statuten van het personeel van het gemeenschapsonderwijs waarborgen de beveiliging, buiten schoolverband, van het privé-leven tegen willekeurige beslissingen van de inrichtende macht. Zij onthouden zich van inmenging in het privé-leven van hun leden, de ouders, de leerlingen en de studenten.”

Behoudens de rechten en plichten die in voornoemd bijzonder decreet zelf zijn geregeld ten aanzien van de leden van de bestuursorganen, de personeelsleden, de ouders, de leerlingen en de studenten, werden deze — met respect voor hun ideologische en filosofische opvattingen, zonder inmenging in hun privé-leven en in een geest van levensbeschouwelijke verdraagzaamheid — verder gespecificeerd in en krachtens het decreet van 27 maart 1991 betreffende de rechtspositie van bepaalde personeelsleden van het gemeenschapsonderwijs, alsook in een aantal reglementaire teksten van de ARGO die alle hun rechtsgrond vinden in het bijzonder decreet.

Inzake pedagogische materies is de centrale raad bevoegd voor het bepalen van het Pedagogisch Project en het algemeen pedagogisch beleid van het gemeenschapsonderwijs (bijzonder decreet, artikel 33 punt 1).

In het kader hiervan bepaalt de centrale raad tevens de leerplannen (bijzonder decreet, artikel 33 punt 2) en de leerplanpakketten. Richtlijnen met betrekking tot de evaluatie van leerlingen zijn een wezenlijk bestanddeel van zo'n leerplanpakket.

De centrale raad is ook bevoegd voor het opstellen van het algemeen model in het kader waarvan de lokale raden de gedragsregels binnen de school kunnen vastleggen (bijzonder decreet, artikel 44 punt 1).

Voor zover deze gedragsregels betrekking hebben op de leerlingen maken zij een essentieel onderdeel uit van het schoolreglement.

Het besluit van de Vlaamse Executieve van 13 maart 1991 betreffende de organisatie van het voltijds secundair onderwijs legt aan elke inrichtende macht de verplichting op om voor elk van haar scholen (voltijds secundair onderwijs, eenheidsstructuur) een schoolreglement te maken waarin de rechten en de plichten van elke leerling worden vastgelegd.

Dit schoolreglement bestaat ten minste uit het studie-, het orde- en het tuchtreglement (artikel 57).

In het kader van zijn bevoegdheid tot het opstellen van het algemeen model van de gedragsregels heeft de centrale raad bij besluit van 23 mei 1991 ten aanzien van de leerlingen van het basisonderwijs en van het secundair onderwijs het algemeen model van schoolreglement opgesteld (ARGO/510/N-91-07 van 19 juni 1991).

In het kader hiervan bepalen de lokale schoolraden met ingang van 1 september 1992 (wat de eenheidsstructuur betreft met ingang van 1 september 1991, wat het buitengewoon onderwijs betreft met ingang van 1 september 1993) voor elk van de onderwijsinstellingen die onder hen ressorteren en op voorstel van het betrokken instellingshoofd, het schoolreglement. Hierbij moeten zij uiteraard ook rekening houden met de diverse reglementaire bepalingen.

In diverse omzendbrieven (ARGO/510/N-92-04 van 30 april 1992 betreffende schoolreglement DBSO, ARGO/510/N-92-06 van 30 april 1992 betreffende schoolreglement gewoon basisonderwijs, ARGO/510/N-92-08 van 12 februari 1993 betreffende evaluatie, begeleiding, orde en tucht in het gewoon voltijds secundair onderwijs, ARGO/510/N-93-01 van 4 februari 1993 betreffende schoolreglement buitengewoon onderwijs) werd aan de scholen een richtinggevend model aangeboden.

Met betrekking tot het studiereglement wordt in het algemeen model van schoolreglement (artikel 25) gesteld dat de lokale schoolraden hierin ten minste moeten opnemen of bepalen, rekening houdend met de specifieke reglementaire bepalingen :

1. het evaluatiestelsel ;
2. de wijze waarop de leerling zijn inzagerecht in de eigen, gecorrigeerde schriftelijke kopijen van toetsen, proefwerken of examens kan uitoefenen ;
3. de organisatie van het schooljaar ;
4. de individuele begeleiding van de leerlingen, daar waar ze reglementair voorgeschreven is ;
5. het begrip reglementaire leerling ;
6. de aard van de gewettigde afwezigheden en de wijze van wettiging van de afwezigheid.

Inzake de pedagogische materies zijn de lokale raden bevoegd voor de plaatselijke pedagogische organisatie (bijzonder decreet, artikel 45 punt 2) alsook voor het goedkeuren, op voorstel van het pedagogisch college, van het schoolwerkplan in het kader van het pedagogisch project (bijzonder decreet, artikel 45 punt 1).

In artikel 2 van het algemeen model van schoolreglement wordt gesteld dat het schoolreglement zal kaderen in het Pedagogisch Project van het gemeenschapsonderwijs en integraal deel uitmaakt van het schoolwerkplan.

Het Pedagogisch Project van het gemeenschapsonderwijs werd vastgesteld door de centrale raad op grond van artikel 33 punt 1 van het bijzonder decreet. In uit-

voering van artikel 32, punten 1 en 2 van het bijzonder decreet heeft de centrale raad ook de neutraliteitsverklaring van het gemeenschapsonderwijs (rekening houdend met het begrip neutraliteit zoals bedoeld in artikel 17 van de Grondwet) en de verklaring van gehchtheid aan het gemeenschapsonderwijs van de leden van de bestuursorganen opgesteld.

Ten aanzien van de leden van de lokale bestuursorganen geldt het Algemeen Model van Werkingsreglement van de lokale schoolraden en raden van bestuur (ARGO/510/N-91-01 van 10 april 1991) dat door de centrale raad werd opgesteld op grond van artikel 32 punt 12 van het bijzonder decreet.

Ten slotte dient nog de gedragscode van de Pedagogische Begeleidingsdienst van de ARGO te worden vermeld, zoals bepaald in omzendbrief ARGO/5 10/N-92-01 van 28 februari 1992, inzonderheid in deel 4.

**Vraag nr. 191
van 21 juni 1993
van de heer L. STANDAERT**

Gemeenschapsonderwijs — Mutaties

In toepassing van het decreet rechtspositie personeelsleden, had de afgelopen weken voor de tweede maal een mutatieslag in een wervingsambt plaats. Net als bij de vorige gelegenheid had ik ook nu graag enkele verduidelijkingen gekregen van de minister.

1. Hoeveel kandidaten hebben een mutatieaanvraag ingediend ?
  - a. Hoeveel kandidaten dienden een aanvraag in op grond van het eenmalig mutatierecht (artikel 94) ?
  - b. Hoeveel op grond van familiale of sociale redenen (artikel 93) ?
  - c. Hoeveel op grond van de mutatiemogelijkheid van artikels 31 en 34 ?
  - d. Hoeveel mutatieaanvragen waren er van personeelsleden van het gesubsidieerd onderwijs (artikel 34) ?
2. Eenmalig mutatierecht :
  - a. Voor hoeveel vacante ambten was er maar één mutatieaanvraag ?
  - b. Voor hoeveel vacante plaatsen was er meer dan één mutatieaanvraag ?
  - c. Heeft de centrale raad in deze gevallen het advies van de lokale raden telkens gevolgd ?
  - d. Aan hoeveel personeelsleden in de groep eenmalig mutatierecht werd uiteindelijk mutatie verleend ?
  - e. Hoeveel personeelsleden vielen uit de mutatieboot ?
3. Familiale en sociale redenen :
  - a. Hoeveel personeelsleden kregen op deze grond een mutatie ?
  - b. Werd ook deze keer de RVA-norm als voorwaardelijke parameter gehanteerd ?
4. Mutatiemogelijkheid :
  - a. Hoeveel kandidaten bleven na de vorige rondes nog over (ingeval sommigen mutatieaanvragen op verschillende gronden hadden ingediend) ?
  - b. Hoeveel van deze kandidaten kregen geen mutatie omdat het wervingsambt waarvoor ze een aanvraag indienden al was ingenomen via eenmalig mutatie recht ?
  - c. Voor hoeveel ambten was er maar één aanvraagmutatiemogelijkheid ?
  - d. Hoeveel daarvan kregen hun mutatie ?
  - e. Op welke gronden/adviezen werden de anderen die enig kandidaat waren de mutatie ontzegd ?
5. Gesubsidieerd onderwijs :
  - a. Hoeveel personeelsleden van het gesubsidieerd onderwijs waren nog in de mogelijkheid te muteren na het invullen van vacatures in vorige rondes ?
  - b. Hoeveel mutaties werden toegewezen ?

Antwoord

Het lid zal op zijn vraag, die tot louter doel heeft geïnformeerd te worden inzake statistische gegevens, een antwoord worden verstrekt dat hem rechtstreeks zal worden toegezonden.

Het lijkt immers billijk en conform het Reglement van de Vlaamse Raad, dat ik mijn administratie tijdens de huidige drukke voorbereidingsperiode van het nieuwe schooljaar, niet nodeloos belast met het verwerken van het gevraagde statistische materiaal, binnen de termijn bepaald voor schriftelijke vragen.

J. SAUWENS

VLAAMSE MINISTER VAN VERKEER,
BUITENLANDSE HANDEL EN
STAATSHERVORMING

**Vraag nr. 101
van 26 mei 1993
van mevrouw V. DUA**

Zeekanaal Gent-Terneuzen — Bovenmaatse schepen

In de publikatie van het ministerie van Openbare Werken De Haven van Gent en het Zeekanaal op weg naar de 21ste eeuw, wordt onder de rubriek Verzekering melding gemaakt van het protocol van 5 februari 1985 tussen Nederland en België aangaande de vaart van grotere schepen op het zeekanaal Gent-Terneuzen.

Ingevolge dit protocol worden de bovenmaatse schepen op het kanaal Gent-Terneuzen toegelaten op voor-

waarde dat een verzekering de financiële risico's dekt. Bovendien is een bijkomende premie van 5.000 gulden verschuldigd voor de bovenmaatse IMO-tankers, dit zijn schepen die gevaarlijke stoffen vervoeren. In 1991 werd een aangepaste premie van 16.083 gulden betaald voor 3 IMO-tankers.

Graag had ik van de minister vernomen :

1. voor welke IMO-tankers deze aanvullende premie in 1991 diende te worden betaald en welke produkten (aard en hoeveelheid) daarbij werden verscheept ;
2. voor hoeveel bovenmaatse IMO-tankers in 1992 een aanvullende premie diende te worden betaald en welke produkten (aard en hoeveelheid) daarbij werden verscheept ;
3. of er gegevens beschikbaar zijn omtrent het aantal niet-bovenmaatse IMO-schepen. Zo ja, hoeveel dergelijke schepen maakten in 1991 en 1992 gebruik van het kanaal Gent-Terneuzen en welke produkten (aard en hoeveelheid) werden daarbij verscheept ?

Antwoord

Deze vraag heeft betrekking op een aangelegenheid die onder de bevoegdheid van de heer T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, ressorteert.

L. DETIEGE

VLAAMSE MINISTER VAN TEWERKSTELLING EN SOCIALE AANGELEGENHEDEN

Vraag nr. 39
van 24 mei 1993
van de heer L. BARBE

Maatregelen tegen vergunningsplichtige bedrijven zonder vergunning — Toepassing artikel 65 Vlareml

Wat de dwangmaatregelen in Vlareml 1 betreft, is artikel 65 bijzonder belangrijk. Artikel 65 paragraaf 1 luidt als volgt : "Wanneer de burgemeester vaststelt dat een vergunningsplichtige inrichting zonder vergunning wordt geëxploiteerd, kan deze ambtshalve of op voorstel van de in artikel 58 bedoelde ambtenaren, mondeling en ter plaatse de stopzetting bevelen van de activiteiten, de toestellen verzegelen en de onmiddellijke sluiting van de inrichting opleggen.."

Volgens artikel 65 paragraaf 4 kunnen deze maatregelen door de in artikel 58 bedoelde ambtenaren genomen worden "wanneer de burgemeester niet of onvolkomen optreedt". Bij de in artikel 58 bedoelde ambtenaren behoren onder meer ambtenaren van het bestuur Preventieve en Ambulante Gezondheidszorg. Zij zijn bevoegd inzake bepaalde inrichtingen.

Het is me evenwel niet altijd duidelijk in welke gevallen die ambtenaren aan een burgemeester voorstellen om een inrichting zonder vergunning te sluiten en in welke gevallen ze zelf overgaan tot sluiten van een inrichting.

Het gebeurt ook dat een bedrijfsleider sluiting van een inrichting zonder vergunning tracht te vermijden door telkens weer een nieuwe vergunningsaanvraag in te dienen, ook al kan er juridisch gezien onmogelijk een vergunning worden verleend. Tijdens de procedure van zo'n vergunningsaanvraag wordt blijkbaar afgezien van het sluiten van een inrichting, ook al is er geen vergunning.

1. Welke criteria hanteren de bevoegde ambtenaren om aan een burgemeester de in artikel 65 paragraaf 1 bedoelde maatregelen voor te stellen ?
2. Welke criteria hanteren de bevoegde ambtenaren om zelf de in artikel 65 paragraaf 1 bedoelde maatregelen te treffen wanneer de burgemeester daartoe niet overgaat ?
3. Welke criteria hanteren deze bevoegde ambtenaren om een inrichting zonder milieuvergunning waarvoor een milieuvergunningsaanvraag ingediend is, al of niet te sluiten ?
4. Kan de minister mij meedelen of er voor deze drie gevallen telkens richtlijnen aan de bevoegde ambtenaren gegeven zijn ?

Antwoord

1. Het besluit van de Vlaamse Executieve van 6 februari 1991 vertrouwt het toezicht op de toepassing van het decreet en de uitvoeringsbesluiten, alsook de naleving van milieuvergunning in artikel 58 punt 3 onder meer toe aan de door de Gemeenschapsminister, bevoegd voor Volksgezondheid, aangestelde ambtenaren van het bestuur Preventie en Ambulante Gezondheidszorg.

De ambtenaren die door de minister werden aangeduid, zijn de gezondheidsinspecteurs die toezicht verzorgen op de inrichtingen van klasse 1 en 2, waarvoor het bestuur adviesbevoegdheid heeft, uitsluitend voor wat de gezondheidsaspecten betreft.

De criteria die de gezondheidsinspecteur hanteert om de burgemeester voor te stellen het stopzetten van een onvergunde uitbetaling te bevelen, zijn dus vervat in de specifieke bevoegdheid die het Vlareml I hem toewijst, met name de bescherming van de gezondheid van de bevolking.

De belangrijkste toezichthoudende bevoegdheid werd in Vlareml 1 nochtans toegewezen aan het bestuur Milieu-inspectie, dat belast werd met het algemeen toezicht over de inrichtingen van klasse 1 en het hoog toezicht over de inrichtingen van klasse 2 en 3.

2. De gezondheidsinspectie maakte tot nog toe geen gebruik van de maatregel bepaald in artikel 65 paragraaf 4 van Vlareml. Hun specifieke toezichtsoverdracht maakt een gecoördineerd optreden met andere toezichthoudende ambtenaren, in het bijzonder met het bestuur Milieu-inspectie wenselijk.
3. Deze stappen worden eveneens ondernomen wanneer een ambtenaar vaststelt dat de uitbater misbruik maakt van de lankmoedigheid van de overheid en na herhaalde weigering telkens opnieuw een vergunning aanvraagt.

Zoals reeds vermeld wordt de tussenkomst van de gezondheidsinspecteur evenwel bepaald door de aanwezigheid van gezondheidsbedreigende factoren.

4. De ambtenaren zijn op de hoogte van deze procedure.

W. DEMEESTER-DE MEYER

VLAAMSE MINISTER VAN FINANCIËN EN
BEGROTING, GEZONDHEIDSINSTELLINGEN,
WELZIJN EN GEZIN

Vraag nr. 54
van 24 mei 1993
van de heer J. GABRIELS

Serviceflats — Vergunningen

Vlaanderen wordt geconfronteerd met een vergrijzende bevolking. Dat veroorzaakt specifieke noden in de verzorgingsinstellingen. De voorganger van de minister, de heer Lenssens, zorgde voor de promotie van serviceflats.

Voor de vestiging van dergelijke serviceflats zijn reeds heel wat vergunningen verleend. Blijkbaar hanteert men daarbij geen eenvormige criteria. Sta mij toe hierover enkele vragen te stellen.

1. Hoeveel vergunningen werden tot op heden verleend voor serviceflats en voor welke gemeenten ?
2. In welke mate gaat het daarbij om privé- of openbare initiatieven ?
3. Op welke basis worden de vergunde serviceflats gefinancierd ? Welke financiële instellingen participeren in de initiatieven die een vergunning kregen ?

De Vlaamse burger heeft er alle belang bij dat hij een goed verdeelde en efficiënte service krijgt. Mag ik daarom om een dringend antwoord verzoeken op deze vragen ?

Antwoord

- 1 en 2. De verleende voorafgaande vergunningen, de regionale spreiding en de verdeling volgens de aard van de beheersinstanties :

Er zijn op 1 januari 1993 1.217 serviceflats erkend. Het programmacijfer voor de serviceflats is vastgesteld op 2 percent van de 60-plusers in Vlaanderen. Dit betekent dat er 23.498 flats gebouwd kunnen worden. 5 percent van het programmacijfer is dus nog maar gerealiseerd.

54 percent van de erkende serviceflats worden beheerd door een openbaar bestuur, 21 percent door een v.z.w. en 25 percent door een particulier initiatief.

Als we het aantal geplande flats in aanmerking nemen, dan zien we dat er voor 16.782 serviceflats een voorafgaande vergunning verleend is. Hiervan gaat 43 percent naar de v.z.w.'s, 41 percent naar de openbare sector en 16 percent wordt gerealiseerd door een particulier initiatief.

De lijst met de verdeling van de serviceflats per gemeente wordt rechtstreeks aan het lid toegestuurd.

3. De realisatie van de serviceflats van openbare besturen en v.z.w.'s kan worden gesubsidieerd door middel van de zogenaamde alternatieve financiering die werd ingesteld bij besluit van de Vlaamse Executieve van 4 april 1990, houdende de regels en bedragen inzake de subsidiëring als tegemoetkoming in de kosten van huurkoop of leasings of prefinanciering voor het bouwen, inrichten en ingebruiknemen van serviceflatgebouwen en woningcomplexen met dienstverlening. Dit besluit werd gewijzigd en gecoördineerd bij besluit van de Vlaamse Executieve van 25 november 1992 (Belgisch Staatsblad van 19 februari 1993).

In het alternatieve systeem wordt een forfaitaire toelage uitbetaald nadat het voorontwerp, de financieringsovereenkomst en het financieel verslag werd goedgekeurd, en nadat de voorlopige erkenning werd verkregen.

In dit systeem kunnen 5.000 serviceflats gebouwd worden. Dit bouwprogramma is reeds volledig verdeeld.

Het forfaitaire toelagebedrag is vastgesteld op 1.425.000 frank per flat. De uitbetaling hiervan wordt gespreid over 5 jaar.

Welke financiële instellingen participeren in de projecten die een voorafgaande vergunning kregen, is niet eenduidig mee te delen omdat het particulier initiatief volledig met eigen middelen bouwt en gedurende de bouwfase ook niet onderworpen is aan het toezicht en de begeleiding van de administratie.

Voor wat de gesubsidieerde projecten, openbare besturen en v.z.w.'s betreft, kan gesteld worden dat hier vooral de n.v. Gemeentekrediet van België, BAC, CERA en in mindere mate de ASLK (ES-Financiering), Kredietbank en Generale Bank participeren.

B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (Regl. art. 76, 5)

L. VAN DEN BRANDE

MINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING
VLAAMSE MINISTER VAN ECONOMIE, KMO, WETENSCHAPSBELEID, ENERGIE EN EXTERNE BETREKKINGEN

**Vraag nr. 46
van 25 februari 1993
van de heer F. GHESQUIERE**

Speculatie bij verkoop van landbouwgronden — Maatregelen

Wanneer een of andere instantie enige wijziging wil aanbrengen aan het gewestplan en hiervoor de opdracht geeft een voorontwerp van bijzonder plan van aanleg te maken, waarbij landbouwgronden een toekomstige bestemming van bouwgrond of industriegrond krijgen, dan stelt men telkenmale vast dat een of andere maatschappij die gronden van de landbouwer afkoopt aan een goede prijs om die onmiddellijk door te verkopen aan een merkelijk hogere prijs aan een andere maatschappij. Dit laatste gebeurt officieel met een notariële akte. De vastgestelde verkoopprijs dient dan als basis bij eventuele onteigening. Hierdoor zijn er personen die zich op korte termijn enorm verrijken, maar de gemeenschap ziet uiteindelijk de eindrekening gepresteerd.

Welke maatregelen meent de minister te kunnen nemen om die speculatie in de toekomst tegen te gaan? Kan er overwogen worden dat de overheid bepaalde gronden in een onteigeningsplan opneemt, zodat ze niet meer verder doorverkocht kunnen worden met speculatieve doeleinden?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden

Antwoord

Het antwoord op deze vraag werd gegeven door de heer T. Kelchtermans, Vlaams minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, aan wie de vraag ook gesteld werd.

**Vraag nr. 59
van 12 maart 1993
van de heer E. VAN VAERENBERGH**

TGV — Vergoeding voor getroffen gemeenten

De Waalse regering trekt een bijkomend bedrag van 1 miljard uit voor gemeenten die door het TGV-traject worden doorkruist.

Het geld zal vanaf nu over een periode tot 1998 worden uitbetaald. Het moet de ongemakken vergoeden die

voortvloeien uit de doortocht van de hogesnelheidstrein.

De verdeling van het bedrag is afhankelijk van enkele parameters die in een decreet zullen worden vastgelegd. Zaken die in aanmerking genomen zullen worden, zijn onder meer de specifieke kenmerken van het tracé, de inkleuring van het betrokken gebied op het gewestplan, het aantal te onteigenen gebouwen en het aantal inwoners.

Kan de minister-president mij mededelen :

1. of de Vlaamse regering dergelijk lovenswaardig initiatief neemt voor gemeenten die door het TGV-traject worden doorkruist ;
2. waarom de Vlaamse regering dit bedrag niet spendeert aan de aanleg van een tunnel in Lembeek ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden

Antwoord

Het antwoord op deze vraag werd gegeven door de heer T. Kelchtermans, Vlaams minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, aan wie de vraag ook gesteld werd.

T. KELCHTERMANS

VLAAMSE MINISTER VAN OPENBARE WERKEN, RUIMTELIJKE ORDENING EN BINNENLANDSE AANGELEGHEIDEN

**Vraag nr. 199
van 23 maart 1993
van de heer D. RAMOUDT**

Voortijdige slijtage aan kunstwerken — Oorzaken en gevolgen

Het instorten van de brug van Melle heeft de aandacht gevestigd op een voor de beleidsvoerders hoogst onaangenaam probleem. De noodzaak om de pijlers te versterken onder een brug zoals die over de A 17 ter hoogte van Sint-Eloois-Winkel, nauwelijks tien jaar nadat deze werd geslagen, is onvoorstelbaar. Voor zover wij weten doen dit soort zaken zich in het buitenland niet voor.

Dergelijke toestanden zijn er de oorzaak van dat het wantrouwen van de burger in de politiekebeslissingen- en toezichtinstanties noodgedwongen almaar toeneemt.

Immers, deze en andere openbare werken werden ofwel slecht berekend en dan hapert er iets aan de werkzaamheden en de bevoegdheid van het departement, ofwel werden correct berekende werken slecht uitgevoerd en dan scheelt er iets aan het toezicht door het departement. De bevolking denkt dan aan onbekwaamheid en corruptie, beide nefast voor het imago van de overheid.

Graag vernam ik van de minister het volgende.

1. Welke kunstwerken werden er tijdens de jongste tien jaar als gevaarlijk beschouwd of waaraan moesten er in diezelfde periode voortijdig herstellings- of verstevigingswerken worden verricht ?
2. Wat waren de vermoedelijke of aanwijsbare oorzaken daarvan ?
3. Welke gevolgen had dit, geval per geval, voor de begroting ?
4. Welke juridische gevolgen werden of zullen hieraan worden gegeven ?

Antwoord

Alle kunstwerken vergen een regelmatig toezicht en onderhoud. Het bepalen van wat als voortijdig uit te voeren werken geldt, is alleszins relatief en subjectief te noemen. Het is echter een feit dat alle kunstwerken door de tand des tijds aangevreten worden en dat op termijn hun vervanging zich opdringt. Dit ontkennen zou een aanfluiting zijn van de realiteit. Dit betekent dat geregeld kunstwerken herbouwd moeten worden. De omvang van het totale patrimonium is daarbij bepalend voor het pakket te herbouwen constructies.

In die optiek kan ik wat de administratie Waterinfrastructuur en Zeewezen betreft het volgende mededelen :

1. De jongste tien jaar moest geen enkel kunstwerk als gevaarlijk worden beschouwd of dienden voortijdig herstellings- en verstevigingswerken te worden uitgevoerd. Dit belet niet dat een aantal bruggen moet worden vervangen zoals :
  - de vier bruggen over het Netekanaal in Lier ;
  - de brug over het Albertkanaal in Genk-Sledder-10.
2. De vervanging van eerstgenoemde vier bruggen is het gevolg van de corrosie van de wapening. Dit verschijnsel is noch te wijten aan constructiefouten, noch aan studiegebreken. Het gaat om voorgespannen betonbruggen gebouwd rond 1955. Het euvel dat zich thans manifesteert, was destijds niet in die mate onderkend.
3. De budgettaire weerslag voor de bruggen over het Netekanaal is te ramen op circa 280 miljoen frank. Voor de brug in Genk-Sledderlo beloopt de uitgave circa 165 miljoen frank.
4. De bovengenoemde werken impliceren geen juridische gevolgen. Het betreft immers een louter technische aangelegenheid.

**Vraag nr. 218
van 13 april 1993
van de heer M. CAPOEN**

Havengeul Nieuwpoort — Geplande werken

Het Vlaams departement van Openbare Werken investeert in belangrijke werken ter uitbreiding en herstelling van het westelijk hoofd van de havengeul in Nieuwpoort. Uiteraard worden die inspanningen op prijs gesteld.

1. Wat is de aanleiding van de werken ? Wat is de precieze inhoud ervan en welke doelstelling wordt beoogd ?
2. Hoeveel kosten de werken ?
3. Wie is de aannemer ? Hoeveel bedraagt het aantal werkdagen ?
4. Worden er ook werken uitgevoerd aan het oostelijk hoofd van de havengeul ? Zo ja, waarom ? Zo neen, wanneer dan wel ?

Antwoord

De huidige herstelling van het Westerstaketsel betreft het herstel van stormschade die thans geconcentreerd is aan het landwaartse uiteinde van het staketsel. Het verspreid herstellen van de schade is geen goede oplossing gezien de zeer slechte toestand van heel het staketsel. Alleen een grondige stelselmatige vernieuwing is renderend.

Ik neem mij voor een plan uit te werken om het staketsel op termijn volledig te vernieuwen.

De kostprijs van de huidige werken bedraagt ongeveer 15 mio frank.

De aannemer is n.v. M. & J. Braet in Nieuwpoort die de huidige onderhoudsaannemer van de haven in Nieuwpoort is. De uitvoeringstermijn bedraagt 200 werkdagen.

Eerstdaags wordt gestart met dringende herstellingswerken in het kader van de stormschade aan het Oosterstaketsel om de toegang tot het havenlicht mogelijk te maken. In latere fasen wordt gedacht aan een grondige herstelling van het staketsel zodat het terug voor het publiek kan worden opengesteld.

**Vraag nr. 232
van 22 april 1993
van de heer L. APPELTANS**

Albertkanaal — Watercaptatie door bedrijven

Zoals bekend gebruikt het bedrijf Tessenderlo Chemie-Limburgse Vinylmaatschappij voor haar vestigingen in Tessenderlo en Ham grote hoeveelheden water, voornamelijk oppervlaktewater uit het Albertkanaal.

1. Hoeveel kanaalwater wordt door dat bedrijf dagelijks gebruikt ?
2. Heeft het bedrijf hiervoor in het kader van het besluit van de Vlaamse Executieve betreffende het verlenen van vergunningen voor het capteren van water uit bevaarbare waterlopen van 3 mei 1991, de nodige vergunningen aangevraagd en verkregen ?
3. Betaalt het bedrijf de verschuldigde bedragen zoals vastgesteld in het besluit ?
4. Welke andere bedrijven gebruiken oppervlaktewater uit het Albertkanaal ?
5. Kan de minister ook voor deze bedrijven de eerder gestelde vragen beantwoorden ?

Antwoord

1. Dagelijkse hoeveelheid kanaalwater gebruikt door Tessenderlo Chemie :
  - a. Vestiging in Tessenderlo : 19.828 m³ ;
  - b. Vestiging in Ham : 15.126 m³.
2. Het bedrijf heeft overeenkomstig het decreet van 21 december 1990 en het besluit van 3 mei 1991 van de Vlaamse Executieve betreffende het verlenen van vergunningen voor het capteren van water uit bevaarbare waterlopen, de nodige vergunningen aangevraagd en verkregen.
3. De bedragen voor 1991 en 1992 werden zonder verwijl betaald. Het voorschot op de watercaptatie voor 1993 werd onlangs gevraagd. De stortingsperiode is nog niet vervallen.
4. Voor de captatie van water uit het Albertkanaal werden 78 vergunningen verleend door de beheerder van de betrokken waterweg, met name de Dienst voor de Scheepvaart, Havenstraat 44 in 3500 Hasselt. Gelet op de omvang van de te verstrekken inlichtingen zal aan het lid hierop rechtstreeks worden geantwoord.
5. Alle bedrijven betaalden tot op heden consequent de verschuldigde bedragen voor de hoeveelheid geapteerd water.

Vraag nr. 240
van 26 april 1993
van de heer L. VAN NIEUWENHUYSEN

A 12 Londerzeel — Geplande werken

Naar verluidt zou de A 12 weldra veranderingen ondergaan om de veiligheid te verhogen. Dit zou gebeuren door de aanleg van rotondes en de omvorming tot een snelweg, onder meer ter hoogte van Boom en Londerzeel.

Kan de minister mij meedelen of de werken die eind april op het grondgebied van de gemeente Londerzeel werden uitgevoerd, kaderen in dit voornemen ?

Kan de minister de planning geven van het verloop van de werken ?

Antwoord

De wegenwerken uitgevoerd op de A 12 Brussel-Antwerpen ter hoogte van het kruispunt met de Kerkhofstraat in Londerzeel hielden de realisatie in van een afzonderlijke links afslaande zone.

Deze maatregel werd genomen met het oog op het verbeteren van de verkeersveiligheid, de doorstroming van het verkeer en om de kop/staart-ongevallen ter hoogte van dit kruispunt met een driekleurige lichtsignalisatie te minimaliseren.

De gemeente betuigde reeds haar tevredenheid over de uitgevoerde werken.

Verdere werken zijn in de eerste drie jaren in Londerzeel niet geprogrammeerd. Wel is op de grensscheiding

Boom-Aartselaar ter hoogte van de Pierstraat de verdere doortrekking van de ondertunneling opgenomen in het programma 1994. De aanbesteding van die werken is nog gepland tegen eind dit jaar. De raming ervan bedraagt ± 350 miljoen frank.

Vraag nr. 242
van 26 april 1993
van de heer R. VAN HOOLAND

E 40 en andere gewestwegen — Geluidsschermen

In aansluiting op mijn vraag nummer 142 van 8 februari jongstleden (Vragen en Antwoorden, Vlaamse Raad, 1992-1993, nr. 10 van 22 maart 1993, blz. 501) en het recent daarop verstrekte antwoord, zou ik graag het volgende vernemen :

1. Hoe komt het dat bij het plaatsen van een nuttig geluidsscherm op het "grondgebied van Sint-Denijs-Westrem, tussen kilometerpalen 47,172 en 48,375, niet meteen een geluidsscherm is geplaatst of gepland aan de zuidkant van de bedoelde E 40-strook ?
  2. Kan een dergelijk geluidsscherm op korte termijn overwogen en geplaatst worden, temeer omdat met het recente geluidsscherm-noord de lawaaihinder zuidwaarts uiteraard nog toegenomen is ?
- Een en ander maakt de situatie nu nauwelijks leefbaar, zoals trouwens ook op verschillende andere plaatsen langs de E 40 in de omgeving.
3. Zijn er, bijvoorbeeld op 5 jaar, nog geluidsschermen gepland langs de E 40 ? Zo ja, waar ? Zo nee, waarom niet ?

Antwoord

1. Inderdaad wordt op dit ogenblik een betonnen geluidsscherm opgericht langs de E 40 (rijrichting Oostende) in Gent (St.-Denijs-Westrem) tussen kmp. 47,172 en 48,375. De kostprijs ervan bedraagt 40 miljoen frank.

De plaatsing van dit scherm werd als prioritair aangezien ingevolge de nabijheid van de psychiatrische instelling St. -Cammilius-Instituut. De oprichting van een gelijksoortig scherm aan de zuidkant van de autosnelweg (waarvan de kostprijs eveneens geraamd kan worden op 40 miljoen frank) ging, om budgettaire redenen, nog niet door.

2. Alle geluidsschermen die langs autosnelwegen of gewestwegen worden geplaatst zijn van het absorberend type en reflecteren in principe geen geluidsgolven. Metingen in het verleden hebben aangetoond dat dergelijke schermen geen verhoging van de geluidshinder aan de overzijde van de autosnelweg met zich brengen.
3. Het rollend driejarenprogramma 1993-1995 voorziet voor de begrotingsjaren 1994-1995, onder het hoofdstuk Leefbaarheidsprojecten van het Vlaams Infrastructuurfonds, telkens in een bedrag van 60 miljoen frank voor geluidwerende voorzieningen. Deze voorzieningen kunnen bestaan in het aanbrengen

gen van schermen of een overlaging van de rijweg met een open asfalt, het zogezegd fluisterasfalt. Gelet op het gunstige effect van het fluisterasfalt (vooral op autosnelwegen-hoge snelheid) en de relatief lage kostprijzen ervan ten opzichte van schermen, gaat momenteel, daar waar mogelijk, de voorkeur uit naar fluisterasfalt en dit vooral in combinatie met noodzakelijke herstelingswerken aan de rijwegverharding.

Niettegenstaande op bepaalde plaatsen langs de E 40 en de E 17 het geluidsniveau (Leq-waarde) oploopt tot 80 dBA (tegenover 84 dBA in Sint-Denijs-Westrem) kan de woonwijk Vennebos en de omgeving van de Luchthavenlaan als een kritische zone worden beschouwd, gezien de dichte bebouwing en de korte afstand ervan tot de autosnelweg. Daarom wordt gepland dat, in het kader van het wegwerken der spoorvorming op de E 40 tussen Gent en Aalter (werken gepland in 1994), het baanvak richting Brussel ter hoogte van de Luchthavenlaan overlaagd wordt met het fluisterasfalt, wat een gunstig effect zal hebben op het algemeen geluidsniveau in deze omgeving.

Vraag nr. 253
van 4 mei 1993
van mevrouw M. DILLEN

Rood-lichtcamera's — Gegevens

Op verschillende plaatsen in de provincie staan rood-lichtcamera's die roodrijders automatisch registreren.

Graag had ik vernomen :

1. in welke provincies dergelijke rood-lichtcamera's staan en op hoeveel plaatsen ;
2. hoeveel vaststellingen er gebeurd zijn sinds de plaatsing en hoeveel per camera ;
3. welke gevolgen er aan deze vaststellingen gegeven werden.

Antwoord

1. Momenteel heeft het Vlaamse Gewest alleen in de provincie Antwerpen onbemande rood-lichtcamera's geplaatst. Twee kruispunten zijn hiermee uitgerust. De controle op roodrijders gebeurt telkens in de beide richtingen van de hoofdweg. Een eerste installatie bevindt zich op het kruispunt van de N 177 met de Atomiumlaan en de Terbekehofdreef in Wilrijk (in dienst gesteld op 1 september 1991). Een tweede installatie bevindt zich op het kruispunt van de A 12 met de Pierstraat in Aartselaar (in dienst gesteld op 29 april 1993).

Het bestuur beschikt momenteel slechts over één enkele set detectieapparatuur (fototoestellen en elektronische apparatuur). Dit betekent dat de detectie slechts op één enkele plaats kan gebeuren. De set wordt dan ook alternerend opgesteld op de 2 genoemde kruispunten.

2. Voor elk kruispunt is hierna het aantal dagen vermeld dat de detectieapparatuur in dienst was, evenals het totaal aantal roodrijders dat tijdens deze periode per rijrichting werd vastgesteld :

Wilrijk : kruispunt N 177 met de Atomiumlaan en de Terbekehofdreef

- aantal dagen : 248
- rijrichting Brussel-Antwerpen : 10.671
- rijrichting Antwerpen-Brussel : 9.690

Aartselaar : kruispunt A 12 met de Pierstraat

- aantal dagen : 13
- rijrichting Brussel-Antwerpen : 323
- rijrichting Antwerpen-Brussel : 414

3. De administratie geeft de gegevens inzake de vastgestelde roodrijders door aan het parket.

Vraag nr. 261
van 6 mei 1993
van de heer J. GEYSELS

Aanleg golfterrein in Hoogstraten — Wijziging gewestplan Turnhout

Uit persberichten vernamen wij dat het gewestplan Turnhout gewijzigd zou worden om het golfterrein Heerles Hof in Hoogstraten aan te leggen.

Is er opdracht gegeven aan de administratie van Ruimtelijke Ordening om een onderzoek te starten om het gewestplan van Turnhout, deel Meerle-Wortel, te wijzigen ?

Zo ja, wat is het doel van de herziening ? Is dit enkel voor het golfterrein of is dit ook voor andere gebieden (bijvoorbeeld transportzone Meer) ?

Zo ja, wordt voor het golfterrein de eerste optie genomen, met name het bosgebied waarin de illegale kappingen gebeurd zijn en waarvoor het Vlaamse Gewest een gerechtszaak heeft aangespannen tegen deze kappingen ? Of betreft het hier de nieuwe aanvraag met aanleg in de landbouwzone ? Kan de minister ons meedelen over welk gebied het juist gaat ?

Zo ja, is hierover overleg gebeurd met het departement van Leefmilieu ?

Antwoord

Aan de administratie Ruimtelijke Ordening werd inderdaad de opdracht gegeven een ontwerp-besluit houdende herziening van het gewestplan Turnhout voor te bereiden.

Deze opdracht heeft enkel betrekking op bedoelde golfterrein, aangezien voor de Transportzone Meer reeds eerder tot een herziening beslist werd ; deze heeft evenwel nog niet geleid tot een voorlopige vaststelling van een nieuwe bestemming.

Wat het golfterrein betreft gaat het om een nieuwe aanvraag die gesitueerd is rond het kasteel. Dit is in bosgebied (noordelijk deel) en in landschappelijk waardevol agrarisch gebied (zuidelijk en oostelijk deel). Het bosgebied waarin illegale kappingen plaatsvonden, valt buiten het huidige onderzoeksvoorstel.

Overleg met het departement Leefmilieu maakt uiteraard deel uit van de voorbereidende procedure, te meer omdat de uiteindelijke beslissing het voorwerp moet zijn van een gewestplanherziening.

Vraag nr. 263
van 7 mei 1993
van de heer L. BARBE

**Kruispunt N 8-Herremansstraat in Ninove — Verkeers-
 onveiligheid**

In overleg met de adviesgroep voor Verkeersveiligheid op Vlaamse Gewestwegen (AVVG) werd het kruispunt N 8-Herremansstraat in Ninove, een zwart punt, in april 1992 volledig heringericht.

Sedertdien is er terug een serieuze stijging waar te nemen van het aantal verkeersongevallen met lichamelijk letsel. In de periode 1988-1992 waren er 22 ongevallen waarbij 11 zwaargewonden en 27 lichtgewonden vielen.

Door de plaatselijke wegenregie werden reeds, in overleg met de rijkswacht, enkele verbeteringen uitgevoerd, zoals :

- het aanbrengen van gele retroreflecterende steunen onder de borden D1 ;
- het aanbrengen van grondreflectoren ;
- het beter markeren van de randen met witte grondmarkeringsverf.

De rijbaan van de N 8 is rechtlijnig en heeft 2 keer 2 rijstroken. Op het kruispunt werden tijdens de verbeteringswerken afslagstroken aangebracht in het midden, met een vrij scherpe asverschuiving tot gevolg.

Het ontbreken van een afdoende signalering der middenbermen bij nacht, met bijvoorbeeld gele inwendig verlichte zuilen, is er mijns inziens de oorzaak van dat vele voertuigen te pletter rijden tegen de verkeerssignalisatie op de vluchtheuvels.

Er wordt dan ook veel schade vastgesteld aan openbaar domein (verkeersborden en verlichtingspalen die werden aangereden) en sommige aanrijdingen werden gevolgd door vluchtmisdrijf, zodat de schade volledig ten laste valt van de belastingbetaler. De meeste van deze ongevallen hebben enkel (zware) stoffelijke schade tot gevolg en zitten bijgevolg niet vervat in de statistiek van ongevallen met lichamelijk letsel.

1. Plant de minister dringende aanpassingswerken aan dit kruispunt ?
2. Hoeveel zou de plaatsing van 2 gele inwendig verlichte zuilen (al of niet met verlichte borden D1) ongeveer kosten ?
3. Hoeveel zou een herinrichting van het kruispunt naar een zachtere asverschuiving ongeveer kosten ?
4. Waarom werden tijdens de herinrichtingswerken in april 1992 geen ondergrondse kabels getrokken die de plaatsing van inwendige verlichting en/of verkeerslichten hadden kunnen mogelijk maken zonder bijkomende kosten ?

Antwoord

Na herinrichting van het kruispunt van de gewestweg N 8 met de Herremansstraat in Ninove werden een

aantal verkeersongevallen vastgesteld waarbij de vluchtheuvels in het midden van de gewestweg werden aangereden. Het betrof hoofdzakelijk nachtelijke ongevallen.

De vluchtheuvels die aangelegd werden ter bescherming van links afslaande voertuigen en dwarsende voetgangers, blijken een onverwacht obstakel te vormen voor minder oplettende automobilisten. Hoe dan ook, de vastgestelde ongevallen nopen tot een grondige evaluatie en aanvullende maatregelen. Ter zake kan ik thans reeds het volgende meedelen :

1. Beperkte aanpassingswerken aan kruispunten zijn steeds mogelijk, zelfs als ze niet nominatief in het programma van investeringswerken voorkomen. Dit geval lijkt me voldoende ernstig om op korte termijn aanvullende maatregelen te treffen.
2. De kostprijs om het kruispunt uit te rusten met gele inwendig verlichte zuilen wordt op circa 500.000 frank geschat.
3. Een meer vloeiende asverschuiving wordt overwogen voor het verkeer uit de richting Brussel. Dit vergt evenwel voorafgaandelijk oteigeningen. De kostprijs kan geraamd worden op 1 miljoen frank.
4. Bij de herinrichtingswerken werd de rijwegverharding van de gewestweg N 8 niet opgebroken. Aangezien voor het plaatsen van dwarsende leidingen toch een mechanische boring uit te voeren is, werd die in het kader van de wegenwerken niet gepland.

Vraag nr. 267
van 7 mei 1993
van de heer L. BARBE

Geluidshinder op gewestwegen — Evaluatie en bestrijding

Geluidshinder is een vorm van milieuhinder waar bijzonder veel mensen last van hebben. Het grootste deel van individuele milieuklachten gaat trouwens over geluidshinder. Geluidshinder kan ronduit schadelijk zijn voor de gezondheid. Uit een rapport van staatssecretaris Smet (1990) bleek dat in ons land 70 percent van de bevolking blootgesteld is aan geluidshinder van gemiddeld meer dan 55 dB (A), wat veel meer is dan in Nederland of Duitsland.

De Wereldgezondheidsorganisatie stelt als maximale geluidsniveaus voor woonwijken 55 dB (A) voor overdag en 45 dB (A) 's nachts. De administratie Wegeninfrastructuur en Verkeer zou echter hogere waarden gebruiken om geluidshinder van verkeer te evalueren (respectievelijk 60 en 50 dB (A)).

Sinds enkele jaren is de administratie Wegeninfrastructuur en Verkeer bezig met een inventaris van de belangrijkste knelpunten inzake geluidshinder afkomstig van het verkeer op de gewestwegen. Die inventaris zou dan de basis moeten zijn van een saneringsprogramma (aanbrengen geluidsschermen, fluisterasfalt enzovoort). Hierbij kan men zich wel de vraag stellen of de geluidshinder van het verkeer wel voldoende kan worden beperkt zonder dat het verkeersvolume daalt.

1. Waarom gebruikt de administratie hogere waarden

om geluidshinder te evalueren dan de Wereldgezondheidsorganisatie ?

2. Hoever staat het met de inventaris van de knelpunten inzake geluidshinder afkomstig van het verkeer op gewestwegen ?
3. Welke investeringen zouden er nodig zijn om de nu al geïnventariseerde problemen aan te pakken ?
4. Wanneer zou de inventaris voor heel Vlaanderen klaar zijn ?
5. Welke budgetten zijn er dit jaar voor de bestrijding van geluidshinder ingeschreven ? ?

Antwoord

1. De geluidsniveaus voor woonwijken voorgesteld door de Wereldgezondheidsorganisatie houden geen rekening met het financiële aspect. De hogere waarden gehanteerd door de administratie zijn dan ook een akoestisch-economisch compromis.
2. De inventaris is oorspronkelijk aangevat in het kader van de geluidshinderbestrijding door middel van schermen en dammen. Omdat deze middelen langs gewestwegen, niet behorend tot het autosnelwegennet en ringwegennet, zelden of nooit toegepast kunnen worden, werden tot nu toe voor die wegen slechts bij specifieke klachten woonzones geïnventariseerd.
3. De nu al geïnventariseerde probleemzones zouden een investering van 5 tot 7 miljard frank vereisen.
4. De inventaris van de woonzones gelegen nabij autosnelwegen en ringwegen is grotendeels beëindigd.
5. De budgetten voor de bestrijding van geluidshinder zijn ingeschreven onder de rubriek leefbaarheidsprojecten van het Vlaams Infrastructuurfonds en voor 1993 is 128 miljoen frank ingeschreven.

Vraag nr. 269

van 7 mei 1993

van de heer J. VANDE LANOTTE

Werken kruispunt Petit Paris in Oostende – Stand van zaken

Enige tijd geleden werd aangekondigd dat in de begroting 1993 werken waren gepland om het kruispunt Petit Paris verkeersveilig in te richten.

Kan de minister de juiste stand van zaken geven en meedelen wanneer de werken zouden kunnen starten ?

Antwoord

Het is inderdaad de bedoeling om het kruispunt Petit Paris in Oostende aan te passen en de verkeersveiligheid te verhogen.

Deze werken zijn om budgettaire redenen niet opgenomen in het programma 93. Dit project zal opgenomen worden in de voorstellen van het rollend driejarenprogramma 1994-1995-1996.

Vraag nr. 270 van 11 mei 1993

van de heer L. VAN NIEUWENHUYSEN

Verlichtingspalen – Vervanging

Onlangs konden we vernemen dat de vervanging van twee betonnen verlichtingspalen door telkens één metalen verlichtingspaal eigenlijk een nuloperatie is.

Kan de minister hierbij enige toelichting verstrekken ?

Kan hij verduidelijken hoe een investering waarvoor 1,2 miljard werd vrijgemaakt, een nuloperatie kan worden genoemd ?

Waarom moet deze investering overigens zonnig worden verwezenlijkt ? Zijn er in Europa nog andere landen waar alle autowegen worden verlicht ?

Bestaat er enige zekerheid omtrent het gunstig effect van de verlichting op de verkeersveiligheid ? Is het niet zo dat de studie die destijds in Groot-Brittannië werd uitgevoerd door het Transport and Road Research Laboratory, alleen aantoonde dat een goede wegverlichting het totaal ongevallen kan doen verminderen ? Met andere woorden, het hoeft niet zo te zijn. Bestaan er andere studies die ter zake meer zekerheid kunnen verstrekken ?

Is de beslissing van de minister gebaseerd op de studie die hij verleden jaar aankondigde en waarin het aantal en de aard van de ongevallen bij duisternis zouden worden opgesplitst volgens het wegtype, de kwaliteit van de verlichting en de verkeersdichtheid ?

Betekent de vervanging van de betonnen verlichtingspalen overigens dat deze niet langer veilig zijn ? Zo ja, is dat normaal en zo niet, wie is daar dan verantwoordelijk voor ?

Welk bedrijf is belast met de werken die gepaard gaan met de vervanging ? Welk bedrijf zal de nieuwe metalen verlichtingspalen leveren ?

Antwoord

1. De vervanging van twee betonnen verlichtingspalen door telkens één metalen verlichtingspaal gebeurt alleen op de autosnelwegen waar de betonnen palen zich op de middenberm bevinden. Bij het vervangen van de betonnen verlichtingspalen door metalen palen zal, dank zij het besparen van 1 paal op 2, ook het totaal energieverbruik van de lampen en de kosten voor het vervangen van de lampen en ballasten verminderd kunnen worden. Zodoende zullen in een periode van 15 à 20 jaar door de gecumuleerde winst aan exploitatiekosten de investeringskosten voor het vervangen van de verlichtingspalen terug verdiend worden.

2. De investering in het vervangen van de betonnen verlichtingspalen moet beschouwd worden als een operatie tot het instandhouden van ons patrimonium. Overigens zijn ook in het Vlaamse Gewest niet alle autosnelwegen verlicht : van de 840 km autosnelwegen zijn er 83 percent, hetzij 700 km doorlopend verlicht.

Van de andere Europese landen zijn over het aantal verlichte kilometer autosnelwegen geen exacte cijfers bekend. De situatie in deze landen inzake het plaatsen van een continue verlichting langs hun autosnelwegen verschilt op een aantal vlakken echter volkomen met deze in het Vlaamse Gewest.

Vooreerst hebben de structuur van het **autosnelwegennet** in Vlaanderen met zijn talrijke verkeersknooppunten, evenals de karakteristieken van het verkeer (hoge wegen- en verkeersdichtheid, gepaard met veelvuldig gebruik van de autosnelweg als lokaal verbindingsmedium) de beslissing tot het doorlopend verlichten mede beïnvloed.

De gemiddelde afstand tussen onze verkeersknooppunten bedraagt circa 4 km, waar in het buitenland een afstand van 15 à 25 km gebruikelijk is.

De noodzakelijke verlichting van de verkeersknooppunten staat nergens ter discussie, gezien het manifeste gevaar op die plaatsen.

De totaal te verlichten lengte van de autosnelwegen met inbegrip van de gevaarlijke **wegzones** ter hoogte van de verkeersknooppunten, samen met de eigenlijke takken van het knooppunt en hun aansluiting op de gewestweg, vertegenwoordigt wegens de hierboven vermelde redenen 60 tot 70 percent van de totale investeringskosten voor een integratie autosnelweg-verlichting.

De verlichting van de overblijvende vakken tussen de verkeersknooppunten is dan ook relatief goedkoop, omgerekend per kilometer doorlopende autosnelweg.

Bij het niet verlichten van deze vakken ontmoeten de weggebruikers ook ongeveer om de twee minuten afwisselend verlichte en onverlichte zones, wat door velen als hinderlijk beschreven wordt.

Ten tweede wordt in sommige landen de bouw en exploitatie van autosnelwegen in concessie gegeven aan private maatschappijen. Het kader waarin de beslissingen tot het al dan niet verlichten werden genomen is hierbij niet hetzelfde als in de Belgische, of in het zich voordoende geval, Vlaamse context.

- De uitslagen van studies nopens het effect van de verlichting op de verkeersveiligheid moeten geïnterpreteerd worden zoals alle uitspraken over statistische correlaties. De verkregen percentages zijn op te vatten als waarschijnlijkheden met een zekere mate van significantie. Ze zijn enkel geldig bij een voldoende groot aantal waarnemingen, dit wil zeggen over een langere periode, en ze blijven impliciet gebonden aan de plaatsen en situaties die optreden in elke concrete studie.

Bij extrapolatie naar andere plaatsen en situaties kunnen de cijfers echter een tendens aangeven in de mate dat verschillende studies onder diverse omstandigheden in dezelfde richting wijzen, zij het met uiteenlopende resultaten. Dit laatste is het geval.

Tijdens een studie, uitgevoerd in België in de periode 1981-1982, waarbij de verlichting op bepaalde autosnelwegen geheel of gedeeltelijk werd gedoofd, werden de ongevallenstatistieken vóór en tijdens

deze periode met elkaar vergeleken. Tijdens het doven van de verlichting werd een stijging van het aantal ongevallen vastgesteld met ongeveer 6 percent.

- De bedoelde studie waarbij de ongevallen bij duisternis gecorreleerd zullen worden aan het wegtype, de verkeersdichtheid en de kwaliteit van de verlichting, heeft alleen betrekking op de gewone gewestwegen en is niet toepasselijk op de autosnelwegen. Een statistisch relevante studie kan slechts gebeuren indien een voldoende aantal gegevens beschikbaar zijn voor diverse categorieën van wegtype, verkeersdichtheid, niveau van verlichting, enzovoort. Deze voorwaarde is niet vervuld voor de autosnelwegen, die alle tot dezelfde categorie behoren.

- De betonpalen, waarvan de oudste meer dan 25 jaar zijn, bereiken hun normale levensduur.

Dit betekent niet dat al deze palen niet langer veilig zijn en onmiddellijk vervangen moeten worden. Aan het huidige ritme zal de volledige vervanging slechts voltooid zijn binnen zeven jaar.

Wegens het mogelijke wisselvallige effect op de palen van sommige uitwendige invloeden zoals de inwerking van uitlaatgassen en dooizouten, carbonatie, vorstschade enzovoort, worden ze aan regelmatige inspecties onderworpen. Op grond van de uitslagen van die inspecties wordt de voorraandslijst voor de vervanging van de betonpalen opgemaakt.

- Er werd nog geen aannemer aangewezen, noch voor het uitvoeren van de werken die gepaard gaan met de vervanging, noch voor het leveren van de nieuwe verlichtingspalen. De werken zullen het voorwerp uitmaken van een afzonderlijke openbare aanbesteding.

Vraag nr. 273

van 12 mei 1993

van de heer L. VAN NIEUWENHUYSEN

Droge haven NMBS in Muizen (Mechelen) — Gevolgen voor verkeer

Muizen bij Mechelen zou weldra worden uitgebouwd tot een belangrijk knooppunt voor het goederenvervoer van de NMBS. De spoorwegmaatschappij wil daar namelijk een zogenaamde droge haven uitbouwen.

Dit zal allicht gevolgen hebben voor de verkeersdensiteit op de Leuvense Steenweg, waar nu al intensief gebruik van wordt gemaakt.

Is er enig overleg geweest tussen de NMBS en het departement Openbare Werken ? Werden er vaste afspraken gemaakt ?

Antwoord

De administratie Wegeninfrastructuur en Verkeer werd inderdaad door de NMBS op de hoogte gesteld van haar plan om een containerterminal in te richten in Muizen. In verband met de oprichting zelf van de terminal alsook de inrichting ervan werd geen overleg gepleegd met voormelde administratie. Er werd enkel

gevraagd om bij de geplande herinrichting van de N 26 in de doortocht van Muizen rekening te houden met de door de NMBS geplande aanpassing van de bestaande in- en uitritten. In het kader van de verdere studie van voormelde doortocht zal een oplossing voor deze aansluiting worden uitgewerkt, die de diverse belangen zo goed mogelijk zal trachten te verzoenen.

Vraag nr. 274
van 12 mei 1993
van de heer L. VAN NIEUWENHUYSEN

Verbouwing Mechelse stationsomgeving — Uitvoering

De verbouwing van de Mechelse stationsomgeving is een bekroond project waaraan verschillende instanties hun medewerking zouden verlenen : de NMBS, De Lijn, de stad Mechelen evenals de Vlaamse overheid.

Wat de uitvoering ervan betreft zijn er nog vragen. Zo is in de begroting van Openbare Werken hiervoor niets ingeschreven. Naar verluidt zou er wel nog ruimte zijn in het programma 1994.

Kan de minister dit bevestigen ?

Kan hij zijn standpunt omtrent dit project verduidelijken ?

Antwoord

Voor het wedstrijdproject "De Weg naar het Station" werd op 4 december 1990 een charter ondertekend door de betrokken federale en Vlaamse ministers, die zich engageerden om de bekroonde projecten te doen slagen, ze bij voorrang te behandelen en er binnen de beschikbare budgetten de nodige kredieten voor vrij te maken.

Voor het bekroonde project in Mechelen werd een werkgroep samengesteld, waarin ook vertegenwoordigers zetelen van de betrokken administratie Wegeninfrastructuur en Verkeer. Deze werkgroep heeft reeds een voorontwerp voor de herinrichting van het stationplein en zijn omgeving uitgewerkt, evenals een ontwerp van overeenkomst betreffende de uitvoering en financiering van het hele project. Voormelde ontwerpen worden nu verder bestudeerd door de betrokken partners.

Ofschoon voor de herinrichting van het stationplein, dat voor het grootste gedeelte behoort tot het gewestwedgebied, geen opperste prioriteit geldt vanuit het standpunt verkeersveiligheid of instandhouding infrastructuur, wil ik toch mijn medewerking verlenen aan de realisatie van dit totaalproject, in uitvoering van het engagement van mijn voorganger. Bij het opstellen van het volgend driejarenprogramma 1994-1995-1996 zullen de werken, ten laste van de administratie Wegeninfrastructuur en Verkeer, opgenomen worden in coördinatie met de overige werken in het project.

Vraag nr. 275
van 12 mei 1993
van de heer L. VAN NIEUWENHUYSEN

Verkeerslichten aan Nekkerspoel (Mechelen) — Rode en witte verf

Het viel mij onlangs op dat de verkeerslichten aan de Nekkerspoel in Mechelen werden voorzien van een laag witte en rode verf.

Betekent dit dat de beslissing van de voorganger van de minister om voortaan verkeerslichten in het geel en zwart te laten verven, ongedaan werd gemaakt ?

Of beschikt Openbare Werken nog over een voorraad rode en witte verf ? Voor hoelang strekt die voorraad desgevallend nog

Antwoord

Het Vlaams Gewest beheert alleen de verkeerslichten op het kruispunt van de Zandpoortvest met de Nekkerspoelstraat. Op dit kruispunt werden geen schilderwerken aan de seinpalen van de verkeerslichten uitgevoerd.

De seinpalen van nieuw op te richten verkeerslichten van het Vlaams Gewest worden nog steeds geel/zwart geschilderd. Bij herschildering van de seinpalen van bestaande verkeerslichten van het Vlaams Gewest worden alleen de kleuren geel/zwart gebruikt.

De diensten van het Vlaams Gewest leggen geen voorraad verf aan voor het schilderen van de seinpalen. In het verleden werd dit evenmin gedaan. De schilderwerken worden uitgevoerd door aannemers die werken in opdracht van het bestuur.

Vraag nr. 276
van 13 mei 1993
van de heer L. BARBE

Kruispunt N 9-R 41 in Aalst — Heraanleg

Het kruispunt van de Gentsesteenweg (N 9) en de Siesegemlaan (R 41) in Aalst is een bijzonder druk kruispunt dat zowel inzake verkeersveiligheid als verkeersleefbaarheid zeer problematisch is. In het driejarenplan van de minister is voor 1994 een tunnel onder de N 9 gepland. De kostprijs zou 130 miljoen bedragen. Op een recente hoorzitting van het Aalsters Forum voor Verkeersbeleid werd de zin van zo'n tunnel in twijfel getrokken, zowel op het vlak van verkeersleefbaarheid als vanuit budgettair standpunt. Een rotonde zou een betere en veel goedkopere oplossing zijn.

1. Is er inzake kosten en gevolgen voor de omgeving een vergelijkende studie gemaakt tussen de aanleg van een tunnel en de aanleg van een rotonde ? Wat zijn er de belangrijkste resultaten van ?
2. Wat zou de aanleg van een rotonde kosten ? Wat zou de aanleg van een tunnel kosten ?
3. In welk stadium bevindt zich de procedure van heraanleg van dit kruispunt ?

Antwoord

De herinrichting van het kruispunt N 9-R 41 in Aalst is inderdaad opgenomen in de meerjarenplanning van de wegeninfrastructuur. Gelet op de belangrijke implicaties van het project zowel op het vlak van verkeersafwikkeling en veiligheid als op het vlak van leefbaarheid voor de omgeving, werd aan de administratie Wegeninfrastructuur en Verkeer de opdracht gegeven om eventuele alternatieve oplossingen (zoals bijvoorbeeld een rotonde) nogmaals te onderzoeken op basis van de recentste gegevens. De resultaten van dit onderzoek zijn nog niet gekend.

Aangezien de haalbaarheid van een of ander principe van herinrichting eventueel beïnvloed kan worden door noodzakelijke omvormingen van nabijgelegen kruispunten, is het niet mogelijk om thans reeds een kostprijvergelijking te maken tussen diverse hypothesen (zoals tunnel en rotonde).

**Vraag nr. 277
van 13 mei 1993
van de heer M. BARTHOLOMEEUSSEN**

Scheldeoverschrijdende verplaatsingen — Gegevens

In de Antwerpse regio (arrondissementen Antwerpen en Sint-Niklaas) staat het heffen van tol op de vier Scheldeoverschrijdende punten in het midden van de mobiliteitsdiscussie. De minister heeft zelf bij herhaling verklaard te denken aan de invoering van rekeningrijden voor het Scheldeoverschrijdend verkeer, waarbij hij de veronderstelde ontvangsten zag als een oplossing voor de financiële problemen in verband met de uitbating van de Liefkenshoektunnel.

Om in deze een evenwichtig standpunt te kunnen bepalen, is het noodzakelijk een inzicht te krijgen in :

- herkomst en bestemming van het verkeer door en over de Liefkenshoektunnel, de Waaslandtunnel, de Kennedytunnel en de brug van Temse ;
- de verdeling van dit verkeer naar het motief ;
- de verdeling van het privé-vervoer naar het inkomen van de bestuurders.

Is het mogelijk een globaal overzicht te krijgen van alle Scheldeoverschrijdende verplaatsingen via :

- Liefkenshoektunnel ;
- Kennedytunnel ;
- Waaslandtunnel ;
- brug van Temse ;

op basis van :

1. herkomst en bestemming van het verkeer :

- arrondissement Sint-Niklaas ;
- arrondissement Antwerpen ;
- overige Vlaamse arrondissementen ;
- arrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde en Waalse arrondissementen ;
- buitenland ;

2. het verplaatsingsmotief :

- vrachtverkeer ;
- beroepsverkeer met personenwagens ;
- woon-werkverkeer ;
- privé-verkeer met andere motieven (woon-winkel, recreatief, woon-school enzovoort) ;

3. een verdeling naar inkomensgroepen, wat de twee laatste categorieën betreft ?

Gesteld dat deze gegevens beschikbaar zijn, kunnen ze dan ook met elkaar gecombineerd worden, zodat het bijvoorbeeld mogelijk is na te gaan hoeveel personen met inkomens onder de 500.000 frank iedere dag met woon-werkdoeleinden via de Kennedytunnel van het Waasland richting Antwerpse regio rijden ?

Antwoord

1. Herkomst en bestemming van het verkeer

Door de dienst Verkeer- en Vervoerstudies werd in 1989-1990 een herkomst-bestemmingsonderzoek uitgevoerd op basis van nummerplaten van voorbijrijdende wagens op herkomst en bestemming. Het doel van dit H-B-onderzoek was nagaan hoeveel personenwagens en vrachtwagens in aanmerking komen voor het gebruik van de Liefkenshoektunnel. De resultaten van dit onderzoek zijn samengevat in de tabel die rechtstreeks aan het lid werd opgestuurd.

Gezien de aard van het H-B-onderzoek kan men geen uitspraak doen over de herkomsten per arrondissement ; hiervoor zou men bij alle bestuurders moeten enquêteren naar de herkomst.

De Verkeerstechnische Dienst heeft in oktober 1980 een verkeersonderzoek in de Antwerpse agglomeratie uitgevoerd. De resultaten werden eveneens rechtstreeks aan het lid opgestuurd.

2. Het verplaatsingsmotief

Er bestaan geen enquêtes noch onderzoeken op dergelijke schaal naar het motief van verplaatsing. Eventueel zou de volkstelling 1991 meer inlichtingen kunnen verschaffen over het woon-werkverkeer. De verwerking van deze gegevens is bij het NIS nog volop aan de gang.

3. Een verdeling naar inkomensgroepen

Hierover bestaan geen gegevens. Als bijlage werden eveneens de verkeersintensiteiten in de Antwerpse regio rechtstreeks aan het lid opgestuurd.

**Vraag nr. 278
van 14 mei 1993
van de heer R. WIERINCKX**

Gemeentelijke opcentiemen — Milieuheffingen

De gemeenten beschikken over de mogelijkheid om op de milieuheffingen die de Vlaamse Executieve via de OVAM int, een gemeentelijke opcentiem te heffen.

Het afvalstoffendecreet stelt bovendien dat die milieuheffingen ook kunnen worden geheven op de verenigingen van gemeenten, de intercommunales. We kun-

nen dan ook concluderen dat het aan de gemeente toegestaan is om hierop opcentiemen te heffen.

De wet op de intercommunales echter (22 december 1986) bepaalt dat "onverminderd de bestaande wetsbepalingen, een intercommunale vrijgesteld is van alle belastingen ten gunste van de Staat, provincies, gemeenten of enig ander publiekrechtelijk persoon."

Ook de OVAM meent dat opcentiemen op de milieuheffing niet verschuldigd zijn door de intercommunales. Zij beschouwen de gemeentelijke opcentiemen immers als een belasting.

Mijn vraag aan de minister is tweeledig. In de eerste plaats had ik graag van de minister vernomen of in het geval van een intercommunale, opcentiemen (op de milieuheffing) geheven kunnen worden.

Een tweede vraag aan de minister betreft de betwisting tussen de wet op de intercommunales en de decreten. Indien een intercommunale vrijgesteld is van alle belastingen, is dezelfde intercommunale dan wel onderhevig aan een milieuheffing ?

Antwoord

Ik verwijs naar mijn antwoord op vraag nummer 206 van 30 maart 1993 van de heer G. Peeters, die handelde over dezelfde aangelegenheid (Vragen en Antwoorden, Vlaamse Raad, 1992-1993, nr. 14 van 1 juni 1993, blz. 759).

Vraag nr. 279 van 14 mei 1993 van de heer R. WIERINCKX

Onroerende verrichtingen gemeenten, OCMW's en kerkfabrieken — Schattingsverslagen

Bij de onroerende verrichtingen door de gemeenten, OCMW's en kerkfabrieken, dient een ambtenaar-ontvanger van de Registratie en Domeinen een schattingsverslag op te maken.

Die ambtenaren, zoals bekend, zijn vaak overbelast zodat de openbare besturen ettelijke maanden moeten wachten om hun dossier te kunnen samenstellen overeenkomstig de onderrichtingen van de provinciale besturen. Het gevolg van de te langdurige procedure is dat zeer dikwijls interessen betaald moeten worden, of erger nog, dat de voorgenomen onroerende verhandeling afspringt.

Graag had ik van de minister vernomen of het in voorkomend geval de openbare besturen niet toegestaan is voor deze vereiste schatting een beroep te doen op privé-experten, zoals reeds van toepassing is bij de burgerlijke rechtbanken. Waarom eventueel niet ?

Antwoord

Inzake onroerende verrichtingen door openbare besturen ben ik alleen bevoegd om toezicht uit te oefenen op de verrichtingen van gemeenten en intercommunale verenigingen. OCMW's vallen onder het toezicht van de Vlaamse minister van Financiën en Begroting,

Gezondheidsinstellingen, Welzijn en Gezin. Kerkfabrieken behoren tot de bevoegdheid van de federale minister van Justitie.

Inzake onteigeningen voor openbaar nut bepaalt de omzendbrief BA-G-91/21 van 19 december 1991 uitdrukkelijk dat, om de deskundigheid en de onafhankelijkheid van de schatting in alle omstandigheden te waarborgen, het schattingsverslag uitsluitend door de ontvanger van Registratie of het Comité tot Aankoop mag worden opgesteld.

Omdat een onteigening een belangrijke aantasting van het grondwettelijk recht van eigendom betekent, moeten de waarborgen die in de procedure worden ingebouwd terecht zeer strikt en sluitend zijn, om de belangen van alle partijen op de meest correcte wijze te beschermen.

Voor verkopen en aankopen in der minne door gemeentebesturen is niet uitdrukkelijk bij onderrichting bepaald dat het schattingsverslag moet worden opgesteld door de ontvanger van de Registratie en Domeinen of het Comité tot Aankoop, tenzij specifieke wetten anders zouden bepalen.

Uiteraard moeten ook hier dezelfde principes inzake een onafhankelijke deskundige schatting worden gehanteerd. Het is de bevoegdheid van de gemeenteoverheid om deze te waarborgen wanneer een schatting moet worden uitgevoerd.

Vraag nr. 281 van 18 mei 1993 van de heer J. VANDE LANOTTE

Zwinbosjes — Waardevermindering door gewestplanwijzigingen

In antwoord op de vraag nummer 689 van collega H. Van Dienderen van 18 januari 1991 stelde minister van Financiën, P. Maystadt, dat de waarde van het in Knokke gelegen duingebied, de Zwinbosjes, geschat werd in de omstandigheid dat het wordt onteigend voor openbaar nut overeenkomstig artikel 6 van de wet op het natuurbehoud van 12 juli 1973.

Overeenkomstig de wet van 12 juli 1973 heeft de onteigening dan tot doel de vrijwaring van gebieden die van belang zijn voor de bescherming van de flora, van de fauna, van de ecologische milieus en van de natuurlijke leefruimte. Met dat doel kunnen natuur- of bosreservaten of natuurparken opgericht worden (artikel 6 eerste lid).

Vervolgens verantwoordt de minister van Financiën in zijn antwoorden op de bovenvermelde parlementaire vraag en op onze vraag nummer 240 van 12 juni 1991, de als hoog ervaren schatting van de onteigeningsvergoeding van 1,102 miljard frank (wat neerkomt op circa 500 frank per m), door te stellen dat aangezien de onteigening van de Zwinbosjes de verwezenlijking inhoudt van het gewestplan Brugge-Oostkust, goedgekeurd bij koninklijk besluit van 7 april 1977, waarbij de Zwinbosjes werden gerangschikt als groengebied, het artikel 31 van de gewijzigde wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedebouw dient te worden toegepast. Volgens dit

artikel wordt bij het bepalen van de waarde van het onteigende perceel geen rekening gehouden met de waardevermeerdering of -vermindering die voortvloeit uit de voorschriften van streek-, gewest- of gemeentelijke plannen van aanleg. In het huidige geval betekent dit dat er bij de schatting geen rekening werd gehouden met de waardevermindering die voortvloeit uit de gebruiksbeperking die door de bestemmingen natuurgebied en natuurreservaat worden opgelegd.

Er moet echter worden opgemerkt dat toen op 6 november 1987 de toenmalige Gemeenschapsminister van Leefmilieu, de heer J. Lenssens, het ministerieel besluit tot onteigening nam, de gewestplanbestemmingen natuurreservaat en natuurgebied reeds ruim tien jaar vastgelegd waren en uitgevoerd werden. De doelstelling van het onteigeningsbesluit zou bijgevolg niet de uitvoering van deze gewestplanbestemmingen zijn, en de grondslag van het onteigeningsbesluit zou niet artikel 25 en volgende van de stedenbouwwet van 29 maart 1962 zijn, maar wel de in artikel 6 van de wet op het natuurbehoud van 12 juli 1973 bepaalde oprichting van een natuurreservaat. De doelstelling van de onteigening is immers voor de Zwinbosjes aan de in het kader van de stedenbouwwet bestaande bescherming, een bijkomende bescherming in het kader van de wet op het natuurbehoud toe te voegen.

In het arrest van 3 maart 1983 van het Hof van Cassatie wordt ondubbelzinnig gesteld dat het bovenvermeld artikel 31 van de stedenbouwwet van 29 maart 1962 "enkel betrekking heeft op de onteigening om het plan van aanleg zelf te verwezenlijken". Volgens de rechtspraak van het Hof van Cassatie (arrest van 29 september 1979, arrest van 3 maart 1983, arrest van 9 december 1983, arrest van 5 september 1985 en arrest van 6 oktober 1988) vindt artikel 31 van de stedenbouwwet geen toepassing indien de onteigening niets te maken heeft met de verwezenlijking van het plan. In dat geval moet de waarde van de grond bepaald worden met inachtnaam van de bestemming die de grond in het van toepassing zijnde plan kreeg, met alle eventuele gebruiksbeperkingen vandien.

Vermits de doelstelling van de onteigening van de Zwinbosjes het in het kader van de wet op het natuurbehoud oprichten van een natuurreservaat is, en niet de verwezenlijking van het reeds vastgelegde gewestplan Brugge-Oostkust, stel ik aan de minister de vraag of het artikel 31 van de stedenbouwwet hier wel degelijk van toepassing is, en of er bij de schatting van de waarde van het onteigende goed toch geen rekening had moeten worden gehouden met waardevermindering die voortvloeit uit de gewestplanbestemmingen.

Antwoord

Indien de Zwinbosjes onteigend werden in toepassing van artikel 6, laatste lid van de wet van 12 juli 1973 op het natuurbehoud, namelijk met het oog op de verwezenlijking van een natuurreservaat, is artikel 31 van de stedenbouwwet van 29 maart 1962 niet van toepassing, vermits dit artikel enkel betrekking heeft op de onteigeningen van de bestemmingen van een stedenbouwkundig plan van aanleg te verwezenlijken.

Aangezien dit artikel 31, krachtens hetwelk bij het bepalen van de waarde van het onteigend perceel geen

rekening wordt gehouden met de waardevermeerdering of waardevermindering, voortvloeiend uit de voorschriften van een plan van aanleg, hier niet van toepassing is, betekent dit dat er bij de onteigening van de Zwinbosjes en hun waardebepaling wel degelijk rekening moet worden gehouden met de bestemming die deze gronden hebben op het van toepassing zijnde plan van aanleg (in casu het gewestplan), met inbegrip van de eventuele gebruiksbeperkingen, die door dit aanlegplan werden opgelegd, en dit overeenkomstig de rechtspraak terzake van het Hof van Cassatie (Hof van Cassatie, arresten van 20 september 1979, 3 maart 1983, 9 december 1983, 5 september 1985, 6 oktober 1988). Wanneer de onteigening niet wordt doorgevoerd om de voorschriften van een plan van aanleg te verwezenlijken, maar geschiedt in een ander kader, bijvoorbeeld om een natuurpark aan te leggen, moet de rechter bij het bepalen van de waarde van de onteigende grond wel rekening houden met de waardevermeerdering of waardevermindering die voortvloeit uit de voorschriften van de plannen van aanleg. Als bijvoorbeeld gronden, die zich volgens het gewestplan zich bevinden in het natuurgebied, onteigend worden om een natuurpark aan te leggen, zal de onteigeningsvergoeding de waarde van natuurgrond zijn. Indien de onteigende meent een waardevermindering te ondergaan, is dit gebeurd door de bestemming, gegeven door het gewestplan en niet door de realisatie van het natuurpark.

H. WECKX

VLAAMSE MINISTER VAN CULTUUR EN
BRUSSELSE AANGELEGENHEDEN

Vraag nr. 109
van 19 april 1993
van de heer F. VAN DEN EYNDE

BR TN-radioprogramma Madiwodo — Beledigingen

Op zondag 28 maart 1993 hoorde ik in het BRTN-radioprogramma Madiwodo een Nederlander verklaren dat het Vlaams Blok bij het vieren van een eventuele overwinning naar aanleiding van de gemeenteraadsverkiezingen van oktober 1994 misschien wel een barbecue zou kunnen organiseren met Marokkanen aan het spit en het zingen van het Horst Wessellied.

Is de minister van oordeel dat de BRTN haar opdracht vervult door op deze wijze een partij die meer dan 10 percent van de Vlaamse kiezers vertegenwoordigt, in haar uitzendingen te laten beledigen ?

Antwoord

In de Madiwodo-uitzending van 27 maart 1993 was het dagboek van Benno Barnard aan de beurt. B. Barnard is van Nederlandse origine, maar woont al ruim 15 jaar in België.

B. Barnard is een belangrijk dichter en publicist. In die laatste hoedanigheid is hij bekend om zijn scherpe en ironische pen. Het is duidelijk dat de opmerking over het Vlaams Blok een boutade is. In hetzelfde

programma doet hij trouwens ook een uitval naar extreem-links, de Trotskistenbond, zoals hij het omschrijft.

Een dagboekprogramma als Madiwodo werkt maar echt als men de schrijvers ook echt hun persoonlijke gedachten laat uiten. Hierin knippen is in tegenstrijd met het concept van het programma zelf. In dergelijke gevallen grijpt de BRTN dan ook alleen maar in wanneer de uitlatingen van de betrokkene in strijd zouden zijn met de wet, met de openbare orde of de goede zeden.

Vraag nr. 118
van 11 mei 1993
van de heer F. DE MAN

BRTN-radio — Verdrukking Nederlandstalig lied

Bij het beluisteren van de BRTN-radio valt het op dat Vlaamse liedjes (en bij uitbreiding zelfs alle Nederlandstalige liedjes samen) zwaar in de verdrukking zijn gekomen ten opzichte van anderstalige produkties. Blijkbaar kiezen de programmamakers steeds meer voor wereldmuziek.

Meent de minister niet dat het de taak van de Vlaamse openbare zender is om te zorgen voor de uitstraling van de Nederlandstalige cultuur en dat door het huidige programmabeleid deze opdracht wordt verwaarloosd ?

Kan de minister mij de verhouding meedelen van het aantal Nederlandstalige liedjes ten opzichte van het aantal anderstalige liedjes en dat voor BRT 1, BRT 2 (per gewestelijke zender) en Radio Donna (bijvoorbeeld voor de periode 1 september 1992 tot 31 december 1992) ?

Kan dit ook geschieden voor Studio Brussel, een zender die oorspronkelijk trouwens specifiek de opdracht kreeg ten dienste te staan van de Brusselse Vlamingen en de Vlaamse aanwezigheid in Brussel te beklemtonen ?

Kan de minister mij ten slotte meedelen hoeveel de BRTN-radio jaarlijks betaalt aan auteursrechten voor buitenlandse muziekprodukties, Wallonië inbegrepen ?

Antwoord

De BRTN ziet er bestendig op toe dat alle radionetten begrijpelijke en objectieve informatie brengen over culturele manifestaties en dat ieder radionet vanuit zijn eigen invalshoek de taak van de openbare omroep als cultuurpromotor naar behoren invult. Wat de muziekkeuze betreft heeft BRTN-radio altijd — ook toen de Nederlandstalige muziek niet zo goed in de markt lag — aandacht besteed aan Nederlandstalige produktie en daar volledige programma's voor geconcipieerd. De radio heeft onverminderd platen en CD's uitgebracht, produkties opgenomen, concerten georganiseerd.

Jaarlijks laat de radiodirectie bij wijze van steekproef twee metingen uitvoeren naar het aandeel van de Vlaamse muziekcultuur in de programma's. Volgens de laatste meting (maandag 16/11 tot en met zondag 29/11/1992) lag de verhouding als volgt :

percentage werk van eigen bodem

— Radio 1 :	18,60
— Radio 2 :	24,78
— Radio Donna :	14,70
— Studio Brussel :	12,76

Werk van eigen bodem bevat alle Nederlandstalige nummers en werk van Vlaamse origine, gespeeld of gezongen door Vlamingen.

BRTN betaalt jaarlijks een forfaitair bedrag voor auteursrechten aan Sabam. Sabam zorgt voor de verdeling.

De gevraagde uitsplitsing kan de BRTN derhalve niet opgeven.

Vraag nr. 119
van 12 mei 1993
van de heer F. VAN DEN EYNDE

Vlaams Cultureel Centrum in Amsterdam — Voorstel tot naamwijziging plein De Nes

Vlaanderen heeft in het hart van Amsterdam een cultureel centrum om de Vlaamse aanwezigheid in Nederland en vooral in de hoofdstad uit te dragen.

Bij het gemeentebestuur van Amsterdam werd een voorstel vanuit het centrum ingediend om het plein waaraan het cultureel centrum gelegen is (De Nes), om te dopen in Louis Paul Boonplein. De straatnamencommissie van de gemeente kwam bijeen om daarover te beraadslagen. Ze bracht een negatief advies uit, omdat men in Amsterdam diverse buurten en wijken heeft waarvan de straten volgens een bepaald thema zijn genoemd. De commissie gaf evenwel aan het college het advies om De Nes om te dopen in Vlamingplein of Vlamingenplein ; in de buurt is er de Waalse kerk aan het Walenpleintje. Het college was het advies van de commissie gunstig gezind en stelde aan het cultureel centrum de vraag of het akkoord kon gaan met de naam Vlamingenplein. Tot verbazing van het college stelde de staf van het Vlaams Cultureel Centrum dat zij hiermee niet akkoord kon gaan.

1. Is de minister van Cultuur op de hoogte van die feiten ?
2. Heeft de minister de intentie om zich persoonlijk met die feiten bezig te houden ?
3. Is de minister bereid om tegen de anti-Vlaamse beslissing van het Vlaams Cultureel Centrum in Amsterdam te handelen ?
4. Is de minister van oordeel dat het Vlaams Cultureel Centrum in Amsterdam een politiek onpartijdig beleid voert ?
5. Vindt de minister dat het Vlaams Cultureel Centrum voldoende de Vlaamse aanwezigheid en onze cultuur uitstraalt in de Nederlandse hoofdstad ?
6. Op welke concrete wijze worden in het Vlaams Cultureel Centrum beslissingen genomen ? Welke zijn de organen waar beslissingen worden genomen ?
7. Welke personen hebben beslissingskracht in het Vlaams Cultureel Centrum ? Vertegenwoordigen zij bepaalde belangengroepen ? Zo ja, welke ?

Antwoord

1. Ik was niet op de hoogte van de in uw vraag geformuleerde feiten. Na contact met mijn administratie blijkt dit voorstel tot naamwijziging van het Nesplein te dateren van de jaren 1987-1989. Het werd geformuleerd door de vorige directeur van het Vlaams Cultureel Centrum. Een echt dossier lijkt ter zake in mijn administratie niet aanwezig.

2 en 3. Gezien ik tot op heden niet met deze voorstellen werd geconfronteerd, heb ik in deze ook geen standpunt ingenomen. De straatnaamgeving in Amsterdam behoort uiteraard niet tot mijn bevoegdheid.

Het Vlaams Cultureel Centrum in Amsterdam is een dienst met afzonderlijk beheer. Dit betekent dat de beheerder van het centrum een zekere mate van autonomie geniet en verantwoordelijk is voor onder meer de culturele en administratieve werking van de instelling.

4. Programmeren in het Vlaams Cultureel Centrum onderstelt een noodzakelijk selectieproces op grond van culturele en artistieke criteria, wars van politieke partijdigheid. Ik meen dat het programma van het Vlaams Cultureel Centrum in Amsterdam aan deze norm beantwoordt.

5. De Vlaamse uitstraling van een Cultureel Centrum in Amsterdam dient beoordeeld te worden op haar programma en activiteiten. Voor het aflopend seizoen 1992-1993 kan in het bijzonder gewezen worden op :

- de seizoensbrochure Beeldende Kunst en Theater die verspreid werd op 10.000 exemplaren ;
- de publikatie in de Amsterdams Historische Reeks „Van Brakke Grond tot Vlaams Cultureel Centrum” ;
- de reeks geslaagde Vlaams-Nederlandse Dialogen ;
- de geregelde Vlaamse wandelingen in Amsterdam ;
- de druk bijgewoonde persconferentie voor Antwerpen '93.

Voor het komende seizoen 1993-1994 moet er gewezen worden op :

- de nieuwe programmabrochure waarin 131 Vlaamse theatervoorstellingen, 25 Vlaamse producties waarvan 17 premières in Nederland, 16 maandtentoonstellingen van Vlaamse kunstenaars ;
- een nieuwe reeks Vlaams-Nederlandse Dialogen ;
- actieve promotie van Vlaamse literatuur door literaire lezingen en boekpresentaties van nieuwe titels van Vlaamse auteurs ;
- een cyclus orgelconcerten in diverse kerken van Amsterdam Binnenstad (in voorbereiding voor het voorjaar 1994) ;
- belangrijke inhoudelijke medewerking aan de

redactie van de gids “Antwerpse Sinjoren” (uitgave van het Amsterdams Historisch Museum) ;

— door bemiddeling van het Vlaams Cultureel Centrum worden geregeld exposities van Vlaamse kunstenaars geplaatst in diverse galeriën van de Nederlandse hoofdstad ;

— in samenwerking met de Amsterdamse boekenmarkt wordt jaarlijks een literair salon georganiseerd met Vlaamse en Nederlandse auteurs tijdens de Uitmarkt.

6 en 7. Het Vlaams Cultureel Centrum de Brakke Grond is ingesteld als dienst met afzonderlijk beheer en buitendienst van de administratie Kunst, departement Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur.

De personeelsbezetting omvat acht personeelsleden van de Vlaamse Gemeenschap.

Er is een maandelijks personeelsvergadering en zeer geregeld overleg tussen de directeur en de betrokken personeelsleden over de programmering en zaken die het Vlaams Cultureel Centrum aanbelangen. Tijdens deze bijeenkomsten worden de beslissingen genomen en de directeur is de eindverantwoordelijke voor de activiteiten in en van het centrum.

Geen enkel personeelslid is een officiële vertegenwoordiger van een bepaalde belangengroep.

**Vraag nr. 121
van 13 mei 1993
van de heer R. VAN WALLEGHEM**

BRTN-Radio 1-uitzending Het Vrije Westen — Schuttingtaal

In het radioprogramma Het Vrije Westen van 18 februari 1993 op BRTN-Radio 1 kwam de heer Bert Castelein, die blijkbaar per fiets door Afrika reisde, aan het woord. Uit de uitgetikte tekst die de minister mij bezorgde van het bewuste radioprogramma, sprong een citaat naar voren.

Het is een citaat dat ik wegens de daarin gehanteerde schuttingtaal niet wens afgedrukt te zien in het Bulletin van Vragen en Antwoorden, maar dat ik, als geheugensteuntje toch nogmaals als bijlage bij deze vraag bijvoeg.

De minister zal het met mij eens zijn dat deze krasse en onbewezen uitspraken, die ik overigens niet voor waar wens aan te nemen, niet bevorderlijk zijn voor de gezinsrelaties van de zwartgemaakte para's.

1. Zal de minister stappen zetten bij de BRTN-radio om het uitzenden van deze beschamende uitspraken te wraken ?
2. Meent de minister niet dat de BRTN, door deze onbewezen beschuldigingen uit te zenden zonder enige relativering of kritische vraagstelling vanwege de interviewer, haar informatieplicht ondergeschikt maakte aan sensatiezucht ?

Antwoord

Het Vrije Westen is een dagelijks live-programma op Radio 1. Dat betekent dat de praatgasten rechtstreeks op uitzending komen en dat er bijgevolg niets wordt opgenomen of gemonteerd. Die werkwijze geeft spontane, open interviews, maar er is ook een risico aan verbonden : zelfs met een grondige voorbereiding kan men onmogelijk alle uitlatingen van de gast op voorhand kennen.

In dit concrete geval heeft de interviewer geoordeeld dat het beter was niet kritisch te reageren op de verklaring van de heer Bert Casteleyn omdat daardoor nog eens de aandacht gevestigd zou worden op de kwetsieve uitlating en er dan misschien nog krassere uitspraken zouden volgen. Tijdens de voorbereidende gesprekken ging het trouwens enkel over de reiservaringen en heeft de gast nooit opmerkingen gemaakt over de para's.

De betrokken programmamakers betreuren dit voorval dat niets te maken heeft met sensatiezucht, maar wel met de onmogelijkheid om alle reacties van een geïnterviewde in een rechtstreekse uitzending te voorspellen.

L. VAN DEN BOSSCHE

VLAAMSE MINISTER VAN ONDERWIJS EN AMBTENARENZAKEN

Vraag nr. 173
van 18 mei 1993
van de heer C. MOORS

Leerkrachten BSD — Onduidelijkheden

Zowel het decreet rechtspositie als onderwijsdecreet-III voorzien in de mogelijkheid dat de Vlaamse Executieve bijzondere maatregelen kan treffen ten behoeve van het onderwijzend personeel in de BSD (Belgische Strijdkrachten in Duitsland). Een eerste aanzet daartoe was een speciale omzendbrief voor deze personeelsleden. Toch blijven heel wat vragen onbeantwoord en heerst bij het personeel grote onzekerheid.

1. In de omzendbrief is sprake van een pool die zou instaan voor vervangingen. Kan de minister mij gegevens meedelen betreffende deze pool : wat is de omvang ervan ? Bevinden de personeelsleden zich in de stand dienstactiviteit, ook al zijn ze stand-by ? Bestaat deze pool uitsluitend uit vastbenoemd personeel of ook uit tijdelijken ?
2. De personeelsleden in de BSD dienden als gevolg van deze omzendbrief een keuze te maken of zij onmiddellijk wensten terug te keren, op termijn of helemaal niet. Verschillende personeelsleden hebben evenwel nooit een keuze gemaakt, andere wensen deze keuze te wijzigen. Wordt deze keuze jaarlijks hernieuwd ? Indien niet, welk standpunt neemt het departement in tegenover diegenen die nog geen keuze gemaakt hebben ?

3. Op het einde van de schooljaren 1992-1993 en 1993-1994 worden een aantal basis- en secundaire scholen gesloten. Daardoor zullen een aantal personeelsleden boventallig worden. Graag vernam ik over welke scholen en hoeveel personeelsleden het precies gaat. Bovendien kan de keuze tussen sluiten en fusie heel wat personeelsverschuivingen in de BSD met zich meebrengen. In geval van sluiting : wie beheert de personeelsdossiers en wie houdt de personeelsleden op de hoogte van nieuwe onderrichtingen ? Waar zullen die personeelsleden hun pedagogische taken vervullen ?

Antwoord

1. De omzendbrief van 8 juli 1992 met referentie **ond.I.2.ns.na** bevat een bepaling inzake het oprichten van een pool voor vervangingen in de instellingen van de BSD. Tot op heden werd de pool nog niet opgericht.

Het is wel zo dat ondertussen de vervangingen bij tijdelijke afwezigheid van een personeelslid plaatsgrijpen volgens de reglementering bij ter beschikking wegens ontstentenis van betrekking. Dit betekent dat eerst de personeelsleden met een ontstentenis van betrekking in dienst worden geroepen en vervolgens de tijdelijke personeelsleden.

- 2 en 3. In overeenstemming met de omzendbrief van 8 juli 1992 werden alle personeelsleden verplicht een formulier in te dienen waarbij de gemaakte keuze voor een onderwijsnet in Vlaanderen onomkeerbaar is.

Het is wel zo dat bij een sluiting van een school de inrichtende macht (ARGO) verder verantwoordelijk blijft voor het beheer van de personeelsdossiers.

Wat betreft het uitoefenen van pedagogische taken wordt verwezen naar artikel 9 paragraaf 3 van het onderwijsdecreet III van 9 april 1992.

De inrichtende machten zijn verantwoordelijk voor het laten uitoefenen door een aantal personeelsleden ter beschikking wegens ontstentenis van betrekking, van pedagogische taken. Het is duidelijk dat bij het afschaffen van een school de woonplaats bepalend zal zijn om een personeelslid in een andere school te belasten met pedagogische taken.

Ten slotte wordt medegedeeld dat op dit ogenblik onderhandelingen gestart zijn met de ARGO en de representatieve vakorganisaties. Hierbij wordt overleg gepleegd omtrent de gevolgen van de beslissingen van de militaire overheid omtrent de terugtrekking van sommige eenheden en van de sluiting van onderwijsinstellingen.

J. SAUWENS

VLAAMSE MINISTER VAN VERKEER,
BUITENLANDSE HANDEL EN
STAATSHERVORMING

Vraag nr. 32
van 13 januari 1993
van de heer H. VAN DIENDEREN

Archeologisch onderzoek SST-tracé — Contacten met NMBS

De NMBS trekt enkele tientallen miljoenen uit voor archeologisch onderzoek van het SST-tracé in Wallonië. De KUL heeft interesse voor dergelijk onderzoek in Vlaanderen.

Heeft de minister als verantwoordelijke voor Monumenten en Landschappen initiatieven genomen bij de NMBS, eventueel via de Interministeriële Conferentie Infrastructuur en Verkeerswezen, om een soortgelijke regeling voor Vlaanderen te verkrijgen? Zijn er al resultaten? Welke?

Antwoord

Het probleem van het archeologisch onderzoek dat op het tracé van de HST-lijn uitgevoerd moet worden, doet zich in Vlaanderen niet op dezelfde wijze voor als in Wallonië. Door de beslissing van de Vlaamse regering om de HST zoveel mogelijk op de bestaande lijnen te doen rijden, is het vernielend effect van de uit te voeren werken op het archeologisch erfgoed veel beperkter.

Als instelling van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap bevoegd inzake het archeologisch erfgoed, behartigt het Instituut voor het Archeologisch Patrimonium (IAP) dit probleem. Het ontmoet bij de NMBS een reële bekommernis om ook aan de uitvoering van archeologische verkenningen en noodopgravingen aandacht te schenken. Deze moeten evenwel verantwoord zijn en zijn slechts in veel beperktere mate noodzakelijk.

1. Op het tracé Parijs-Brussel wordt de bestaande lijn Halle-Lembek aangepast. Dit gebied is reeds intens bebouwd en omgewoeld (onder meer door de bestaande spoorweginfrastructuur) zodat daar nog nauwelijks van enig bewaard bodemarchief sprake kan zijn. Slechts op één plaats is een interventie op beperkte schaal noodzakelijk, waarvoor met de NMBS afspraken zijn gemaakt.
2. Tussen Brussel en Leuven zijn op de bestaande lijn maximaal 2 stroken van 10 m breedte aan weerszijden van de bestaande sporen in te palmen. Ook deze stroken zijn reeds in vrij grote mate bebouwd en vergraven. Binnen deze stroken zijn zeer weinig archeologische sites gekend, maar nadere prospecties met mechanische middelen zijn op bepaalde plaatsen wel noodzakelijk (na onteigening).
3. De belangrijkste interventies zullen noodzakelijk zijn op het tracé Leuven (Kessel-Lo)-Bierbeek en verder oostwaarts langs de E 40, op korte termijn aan de geplande tunnel in Bierbeek. Om te kunnen

uitmaken waar noodopgravingen noodzakelijk en verantwoord zijn, moeten ook hier eerst prospecties met mechanische middelen uitgevoerd worden. Dit kan pas na de onteigeningen.

Omdat Vlaanderen in tegenstelling tot Wallonië nog niet over een aangepaste wetgeving ter bescherming van het archeologisch patrimonium beschikt, moeten voorwaarden tot uitvoering van de noodzakelijke prospecties en opgravingen gekoppeld worden aan de te verlenen bouwvergunningen. Het IAP is nu ook bij de besprekingen in de Coördinatie Commissie Bouwaanvragen HST betrokken.

Vraag nr. 55
van 26 februari 1993
van de heer M. MAERTENS

Voorstel tot bescherming van het Komgrondengebied Lampernisse — Gevolgen voor de landbouw en integratie met andere landinrichtingsplannen

Op 30 november 1992 ondertekende de minister een voorstel tot bescherming als landschap van het Komgrondengebied Lampernisse. Die bescherming doorkruist een aantal andere structuurplannen in de Westhoek, zoals het ruilverkavelingsbesluit van 18 januari 1983, de Groene en Gele Hoofdstructuur, het VLM-pilootproject Westhoek, de structuurplannen van het WES, de ecologische impulsgebieden en het regionaal landschap, alsmede een hele reeks richtlijnen inzake beheerslandbouw, Vlarem, EG-reglementeringen enzovoort.

Voor de landbouwers wordt de rechtszekerheid zeer onduidelijk, temeer daar gebleken is dat heel wat administraties ongecoördineerd werken en dat de weerslag op de landbouweconomie niet werd bestudeerd.

Graag had ik ter zake het volgende vernomen:

1. Welke afspraken heeft het departement inzake het voorstel tot bescherming gemaakt met de federale landbouwminister en de regionale ministers van Leefmilieu en Ruimtelijke Ordening om zijn voorstel te integreren? Wat waren daarvan de resultaten?
2. Welke beslissingen werden genomen inzake individuele voorlichting en welke voorlichting werd gegeven zowel aan de eigenaars als aan de pachters?
3. Werd er ingevolge de artikels H, 7 en 9 van het voorstel een inventaris opgemaakt van de huidige toestand akkerland-weiland en het grondwaterpeil? Werd de economische weerslag van de bescherming op de landbouw onderzocht, en zo ja, wat zijn daarvan de cijfers?
4. Op welke wijze zullen landbouwers in dit gebied, overeenkomstig artikel 7 van de wet van 7 augustus 1931, gewijzigd bij de wet van 13 juli 1972, vergoed worden voor de minwaarden van de gronden of de mogelijke teeltbeperkingen die het gevolg zullen zijn van de bescherming?

Antwoord

1. In de procedurefase van een voorlopige bescher-

ming als landschap worden adviezen ingewonnen en heeft er een openbaar onderzoek plaats. In dit kader werd reeds een aantal overlegvergaderingen gehouden, waarin de bepalingen van het beschermingsbesluit werden toegelicht alsook welke wijzigingen van de erfgoedwaardigheden in overweging worden genomen om aan bepaalde bezwaren tegemoet te komen. Ik meen dan ook dat het behoud van dit waardevol landschap gerealiseerd kan worden zonder dat de leefbaarheid van de landbouwsector in het gedrang wordt gebracht.

2. De procedure geeft de eigenaars en pachters (en alle betrokkenen) de gelegenheid om hun opmerkingen en bezwaren in te dienen. Iedereen kan nadere inlichtingen inwinnen bij het bestuur Monumenten en Landschappen.
3. Met betrekking tot de erfgoedbaarheid aangaande de omzetting van grasland naar akkerland beschikt voormeld bestuur over een actuele inventaris van het huidige bodemgebruik in dit gebied. Wat het grondwaterpeil betreft beschikt het bestuur over de gegevens van de Polder Noordwatering, van Veurne en van het bestuur Landinrichting en -beheer van de administratie Milieu, Natuur en Landinrichting.
4. Overeenkomstig artikel 6 van de wet van 7 augustus 1931 op het behoud van monumenten en landschappen mag een beschermingsbesluit de vrijheid van de landbouwer niet beperken wat de aanplantingen en verbouwingen betreft. Deze bepaling geldt voor de als akker in gebruik genomen gronden. Verder bepaalt artikel 7 van de wet dat de eigenaars en overige belanghebbenden aanspraak kunnen maken op een vergoeding voor de schade die zou ontstaan door de beperkingen die aan de uitoefening van het privaat eigendomsrecht worden gesteld. Het recht op schadevergoeding ontstaat echter pas nadat de overheid geweigerd heeft bepaalde werken te laten uitvoeren die door de eigenaars of overige belanghebbenden zijn aangevraagd.

De procedure voor dergelijke aanvragen wordt geregeld door het besluit van de Vlaamse Executieve van 17 oktober 1984 (Belgisch Staatsblad van 15 februari 1985).

Vraag nr. 69
van 17 maart 1993
van de heer W. VERREYCKEN

Bescherming monumenten en dorpsgezichten in Voeren
— Stand van zaken

Ongeveer één jaar geleden antwoordde de minister op mijn vraag nummer 35 (Vragen en Antwoorden, Vlaamse Raad, BZ 1992, nr. 9 van 6 juli 1992, blz. 367) aangaande de bescherming van delen van Voeren, dat hij in Voeren de beschermingsprocedure startte van acht monumenten en drie dorpsgezichten.

Het betrof hier de monumenten de commanderie van Sint-Pieters-Voeren, de abdij van Sinnich van Teuven, het kasteel van Teuven, de Onze-Lieve-Vrouwkapel, de voormalige afspanning de Swaen, de parochiekerk Sint-Lambertus, de pastorie en het Jeztuïetenhof in 's Gravenvoeren. Als dorpsgezichten behield hij de com-

manderie met omgeving van Sint-Pieters-Voeren, de abdij van Teuven en het kasteel van Teuven met omgeving.

Graag vernam ik de stand van zaken in elk van deze dossiers.

Antwoord

Het "voorontwerp van voor bescherming vatbare monumenten, stads- en dorpsgezichten" met betrekking tot de vermelde acht monumenten en drie dorpsgezichten in Voeren, werd vastgesteld op 12 juni 1992. Dit besluit werd met toepassing van artikel 5 paragraaf 2 van het decreet van 3 maart 1976 aan de betrokken eigenaars, vruchtgebruikers en overheden betekend op 1 februari 1993.

Vraag nr. 81
van 19 april 1993
van de heer D. RAMOUDT

De Lijn in Oostende — Stelplaats

De stelplaats voor trams en autobussen van De Lijn in Oostende bevindt zich op een terrein gelegen tussen de Hypodroom en de Nieuwpoortsesteenweg.

De stelplaats hoort daar niet meer thuis. Destijds werd dan ook het plan opgevat om een nieuw tram- en busstation te vestigen in het havengebied. Deze plannen werden echter uiteindelijk niet doorgevoerd.

Graag had ik van de minister vernomen ;

1. of bij de huidige vestiging van de stelplaats van De Lijn op waardevolle bouwgronden opportuun vindt, wetende dat Oostende een nijpend gebrek heeft aan goedgelegen bouwgronden ;
2. wat de geschatte grondwaarde is van de stelplaats en of er concrete plannen bestaan om op korte of middellange termijn een nieuwe stelplaats voor trams en bussen te bouwen.

Antwoord

1. De verdere uitbating van de werkplaatsen, het onderhoudscentrum en de stelplaats van De Lijn in Oostende heeft het voorwerp uitgemaakt van langdurige besprekingen en studies, ook en vooral met het oog op het overbrengen van alle activiteiten van de Nieuwpoortsesteenweg naar een terrein gelegen in de wijk De Bolle.

Het besluit was dat deze uitvoeringen niet opportuun bleken, wat trouwens bevestigd werd door de hogere overheid op 22 december 1988.

De exploitatie van de regio Kust met stelplaats tram en bus Oostende is gevestigd aan de Brandariskaai, samen met de uitbouw van een tram- en busstation, bijkomende technische faciliteiten en een parking van 58 wagens.

De technische activiteiten en de directie West-Vlaanderen blijven aan de Nieuwpoortsesteenweg, waar reeds een gedeeltelijke renovatie werd uitgevoerd en de studie voor het vervolg werd aangevat.

2. Gezien het voorgaande maakt het stadsbestuur van Oostende een wijziging van BPA op in de desbetreffende zone waarin het complex van De Lijn in een zone blijft, aangeduid als openbaar nut. De grondwaarde van dergelijke zone is bijgevolg beperkt.

Vraag nr. 82
van 19 april 1993
van de heer D. RAMOUDT

Luchthaven van Oostende — Cargo-vliegtuigen

Ik stel geregeld vast dat zeer lawaaierige vliegtuigen de luchthaven van Oostende aandoen.

1. Graag had ik van de minister vernomen hoeveel cargo-vliegtuigen er de jongste zes maanden en maanden en opstegen van op de luchthaven van Oostende. Kan de opdeling gebeuren per datum, type van vliegtuig en tonnenmaat ?
2. Beantwoordden al deze vliegtuigen aan de Europese richtlijnen in verband met lawaaihinder ?

Antwoord

1. Een statistisch overzicht, per maand van november 1992 tot april 1993, van het aantal landingen en opstijgingen van cargovliegtuigen op de luchthaven Oostende, per datum en per type van vliegtuig, werd rechtstreeks aan het lid opgestuurd.
2. Het Vlaamse Gewest volgt strikt de bepalingen van de richtlijn 92/14/EEG van 2 maart 1992 betreffende de beperking van de exploitatie van de vliegtuigen van bijlage 16 van het Verdrag inzake de internationale burgerluchtvaart, boekdeel 1, deel 2, hoofdstuk 2, tweede uitgave (1988).

Vraag nr. 96
van 7 mei 1993
van de heer D. RAMOUDT

Verhuis seinpost in Oostende — Gevolgen

Naar ik verneem zal de seinpost op het oosterstaketsel in Oostende tegen eind 1993 verdwijnen. De seinpost zou verhuizen naar de verkeersleidingstoren van het loodswezen.

Die toeristisch aantrekkelijke constructie zal bijgevolg leeg komen te staan.

Graag had ik in dit verband van de minister vernomen :

1. of die verhuis de werkgelegenheid van de huidige seingevers in het gedrang brengt ;
2. welke bestemming de seinpost op het oosterstaketsel zal krijgen.

Antwoord

1. De verhuis van de tijseiners van de tijseinpost op het Oosterstaketsel in Oostende naar de verkeersleidingstoren van het loodswezen daar, brengt de

werkgelegenheid van de huidige seingevers niet in het gedrang. Zij zullen ter assistentie van de maritieme verkeersleider ingeschakeld worden. Deze overplaatsing houdt geen vermindering in van wedde, noch van vergoedingen.

2. De seinpost op het Oosterstaketsel zal in stand gehouden worden met het oog op de bescherming en de verdere goede werking van de resterende apparatuur. Om de seinpost in de toekomst operationeel en bewoonbaar te houden, zijn hogere investeringen noodzakelijk. De verhuis naar de verkeersleidingstoren valt veel goedkoper uit. De verhuis zal evenwel pas gebeuren na de installatie van de havenradar en de afstandsbediening voor de haventrafieklichten in de verkeersleidingstoren. De wissel dient in elk geval uitgevoerd te worden vóór de komende winter, om de kosten voor de herstelling van de centrale verwarming in de tijseinpost te vermijden.

Vraag nr. 98
van 11 mei 1993
van de heer L. BARBE

Tijdschrift Monumenten en Landschappen — Gegevens

Het tijdschrift M & L-Monumenten en Landschappen behandelt de meest diverse onderwerpen in verband met monumenten en landschappen en is in monumentminnend Vlaanderen zeer bekend. Het wordt uitgegeven door het bestuur Monumenten en Landschappen.

1. Wat zijn de doelstellingen van het uitgeven van dit tijdschrift ?
2. Wie stelt het samen ?
3. Hoeveel abonnees heeft het blad ?
4. Hoeveel bedragen de inkomsten (respectievelijk lidgelden en advertenties) en de produktiekosten ?
5. Wie draagt eventuele verliezen van het tijdschrift ? Welke bestemming krijgen eventuele winsten ?

Antwoord

1. De doelstellingen van het uitgeven van het tijdschrift is het verschaffen van een ruime en gevarieerde informatie in verband met monumenten- en landschapszorg.
2. Het tijdschrift wordt samengesteld door de redactie die bestaat uit vijftien ambtenaren van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, departement Leefmilieu en Infrastructuur, administratie Ruimtelijke Ordening en Huisvesting, bestuur Monumenten en Landschappen en de voorzitter van de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen.
3. Het blad heeft 3.500 abonnees.
4. De produktiekosten bedragen 600.000 frank per nummer. De inkomsten dekken in de regel de produktiekosten. De inkomsten verschillen naar gelang van de advertenties en het aantal verkochte losse nummers.

5. Het tijdschrift is niet verlieslatend. De eventuele winsten worden besteed aan andere publikaties van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap in verband met monumenten- en landschapszorg.

W. DEMEESTER-DE MEYER

VLAAMSE MINISTER VAN FINANCIËN EN
BEGROTING, GEZONDHEIDSINSTELLINGEN,
WELZIJN EN GEZIN

Vraag nr. 52
van 11 mei 1993
van de heer J. VANDEURZEN

Ziekenhuisfusies in Limburg — Middelen

Het Limburgs ziekenhuislandschap is de laatste jaren voortdurend in beweging geweest. Haast alle Limburgse ziekenhuizen zijn betrokken bij een groeperings- of fusie-operatie.

Artikel 2 paragraaf 3 van het koninklijk besluit van 30 januari 1989 bepaalt dat in geval van fusie van ziekenhuizen, binnen een termijn van 5 jaren, de gehele exploitatie van het ziekenhuis op één campus moet worden georganiseerd.

In Limburg zijn er diverse fusies in voorbereiding. Op de campus in Tongeren wordt druk gebouwd om zo een geschikte accommodatie te realiseren voor het nieuwe Vesaliusziekenhuis.

De fusie tussen de OCMW-ziekenhuizen van Bree en Maaseik werd door de minister reeds erkend. Fusies van andere ziekenhuizen zijn volop in bespreking, zoals voor de ziekenhuizen uit Lommel en Neerpelt.

Het is duidelijk dat wanneer de fusie veronderstelt dat uiteindelijk de exploitatie van het fusieziekenhuis gesitueerd is op één campus, er nog heel wat investeringskredieten noodzakelijk zijn om die optie in Limburg te realiseren.

Op hoeveel raamt de minister de noodzakelijke middelen voor de diverse projecten in Limburg die thans in voorbereiding zijn ?

Beschikt de Vlaamse Gemeenschap over voldoende middelen om in de eerstkomende jaren op dit terrein uitvoering te kunnen geven aan de gerealiseerde of te realiseren fusies ?

Antwoord

Een realisatie van de architectonische eenmaking van een fusieziekenhuis binnen een termijn van 5 jaren zoals bepaald in artikel 2 paragraaf 3 van het koninklijk besluit van 30 januari 1989, is in de meeste gevallen niet mogelijk wegens de budgettaire beperkingen.

De bouwwerken nodig om de verschillende diensten van een fusieziekenhuis op één campus samen te bren-

gen zijn grote projecten die een belangrijke weerslag hebben op het beschikbare investeringsbudget. Ook kan en moet niet altijd voorrang verleend worden aan deze projecten boven deze ingediend door niet-fuserende ziekenhuizen.

Ook technisch gezien is een termijn van 5 jaren moeilijk haalbaar. De tijd nodig voor het ontwerpen, de voorbereiding en de uitvoering van een dergelijk project is meestal langer.

De noodzaak tot integratie op een campus is niet bij alle fusies even groot. De omvang van elke campus, het feit of elke campus op zich beantwoordt aan de erkenningsnormen, de ouderdom en staat van de ziekenhuisgebouwen op de verschillende campi alsook brandveiligheidsaspecten zijn hierbij medebepalend.

Een nuancering van de vereiste tot integratie op een campus en de periode waarbinnen die gerealiseerd dient te worden, is dan ook wenselijk. Aan de federale overheid zal gevraagd worden hierover haar opties bekend te maken.

De kostprijs van de bouwprojecten voor de fusies in Limburg wordt op circa 5 miljard frank geraamd :

- AZ Vesalius in Tongeren : 1 ,1 miljard frank (= deels nieuwbouw, deels verbouwingswerken) ;
- Regionaal Ziekenhuis Sint-Trudo in Sint-Truiden : 1 miljard frank (deels nieuwbouw, deels verbouwingswerken) ;
- Medisch Centrum Noord-Oost-Limburg in Maaseik : 1 ,1 miljard frank (= volledige nieuwbouw) ;
- Mariaziekenhuis Noord-Limburg in Overpelt : 1,5 miljard frank (= volledige nieuwbouw).

De nodige investeringskredieten worden geraamd op circa 3 miljard frank.

De werken voor de architectonische eenmaking van het fusieziekenhuis Vesalius zijn volop in uitvoering.

Het bouwproject fusieziekenhuis Sint-Trudo in Sint-Truiden zou in principe binnen afzienbare tijd van start kunnen gaan : een principiële verbintenis tot subsidiëring werd verleend (= goedkeuring ontwerp van het lot ruwbouw) en het dossier bevindt zich nu in aanbestedingsfase.

Inzake de nieuwbouw van het Medisch Centrum Noord-Oost-Limburg in Maaseik wordt er voorlopig geen beslissing genomen over het al dan niet subsidiëren ervan. Bij het aangaan van nieuwe engagementen tot subsidiëring wens ik immers de instellingen de zekerheid te geven dat deze beloften op korte termijn gehonoreerd zullen worden. Rekening houdend met het volume reeds aangegane engagementen zal er de eerste drie jaren weinig ruimte zijn om tot de uitvoering van dit project te kunnen overgaan.

Dit laatste geldt eveneens voor het fusieproject tussen het H-Hartziekenhuis in Neerpelt en het M-Middelaresziekenhuis in Lommel. Beide ziekenhuizen zijn trouwens nog niet overgegaan tot een juridische fusie.

II. VRAGEN WAAROP NIET WERD GEANT- WOORD BINNEN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN (Regl. art. 76,5)

L. VAN DEN BRANDE

MINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE
REGERING
VLAAMSE MINISTER VAN ECONOMIE, KMO,
WETENSCHAPSBELEID, ENERGIE EN
EXTERNE BETREKKINGEN

Vraag nr. 78
van 14 mei 1993
van mevrouw M. AELVOET

FTI '93 — Uitnodiging aan Zairese ambassadeur

Uit zeer betrouwbare bron heb ik vernomen dat de minister de heer Kimbulu, de Zairese ambassadeur, uitgenodigd heeft op Flanders Technology International. Om hiervan officieel uitsluitsel te verkrijgen, kreeg ik graag de lijst van de officiële genodigden.

Vraag nr. 81
van 27 mei 1993
van de heer P. VAN GREMBERGEN

Gemengde studiecmissie Decentralisatie — Gegevens

Bij beslissing van de Vlaamse regering van 3 oktober 1990 werd er een gemengde studiecmissie Decentralisatie opgericht en samengesteld.

Kan de minister mij mededelen :

1. wat de opdracht is van de commissie ;
2. hoe dikwijls de studiecmissie al vergaderde ;
3. welke studies en rapporten er reeds werden afgeleverd ;
4. tegen wanneer het eindrapport van de werkzaamheden wordt gepland ;
5. hoe de studiegroep is samengesteld ?

T. KELCHTERMANS

VLAAMSE MINISTER VAN OPENBARE
WERKEN, RUIMTELIJKE ORDENING EN
BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN

Vraag nr. 271
van 11 mei 1993
van mevrouw M. AELVOET

Studie over eventuele verbinding A 2 Rotselaar en E 3 Weerde — Opportuniteit

Onlangs raakte bekend dat de minister een nieuwe studie gelastte over de wenselijkheid van een eventuele verbinding tussen de A 2 in Rotselaar met de E 3 in

Weerde (Mechelen). Hierover ondervraagd in de gemeenteraad van 3 mei jongstleden stelde het stadsbestuur van Leuven dat de houding van de stad zou worden ingegeven door de eventuele economische noodzaak die van deze studie zou uitgaan. Ik vermeld dit ter illustratie van het belang van de beoogde objectieven en uitgangspunten die aan een dergelijke studieopdracht worden meegegeven. Het komt mij voor dat de studies met een dergelijke opdracht vrij voorspelbaar zijn : het valt niet eens zo moeilijk de economische noodzaak van eender welk autowegenproject aan te tonen. Het hangt er maar vanaf welk standpunt men ter zake inneemt.

Op dit moment is de situatie in de Leuvense regio zo dat nagenoeg alle sociale geledingen uit de regio zich tegen een dergelijk project hebben uitgesproken, met uitzondering van een beperkt aantal bedrijfssectoren en hun politieke afgeleide. Bovendien wil ik graag verwijzen naar de regeringsverklaring van de huidige Vlaamse regering, die ondubbelzinnig stelt dat één van de beleidslijnen de maximale vrijwaring van de open ruimte is. Als geestelijke vader van de Groene Hoofdstructuur voor Vlaanderen is het de minister bovendien wellicht voldoende bekend dat bepaalde delen van het ontwerp-tracé in natuurkern- en natuurherwaarderingsgebied liggen.

Bovendien zijn nagenoeg alle verkeersdeskundigen het er stilaan over eens dat het scheppen van bijkomende verkeersinfrastructuur slechts tijdelijke oplossingen kunnen aanreiken aan de huidige verkeerscongestie, en dat oplossingen eerder dienen te worden gezocht in de sfeer van een strak ruimtelijke-orderingsbeleid.

Ten slotte is er nog het budgettaire aspect : bij herhaling heeft de minister er reeds op gewezen dat Vlaanderen eigenlijk nauwelijks bij machte is de reeds aanwezige infrastructuur behoorlijk te onderhouden.

1. Graag vernam ik dan ook binnen welk kader bovengenoemde studie dient te worden gesitueerd. Wordt inderdaad de economische noodzaak, wat dat dan ook moge betekenen, geëvalueerd of kreeg de studie expliciet als opdracht mee op welke manier de open ruimte maximaal gevrijwaard kan blijven ?
2. Acht de minister, gezien de budgettaire situatie, dergelijke studies naar de eventuele noodzaak van bijkomende infrastructuur op dit moment opportuun ? Hoe hoog is de kostprijs van deze studie ?

Vraag nr. 285
van 26 mei 1993
van de heer X. BUISSERET

Bewegwijzering Bouwcentrum in Antwerpen — Herbeginnen aanvraagprocedure

Al meer dan 5 jaar dringt de directie van het Bouwcentrum in Antwerpen er bij de overheid op aan om een degelijke bewegwijzering naar het Bouwcentrum aan te brengen. Het Bouwcentrum is het belangrijkste tentoonstellingscomplex in de regio.

Twee jaar geleden verleende de toenmalige minister van Openbare Werken, de heer Sauwens, toelating voor deze bewegwijzering en gaf hij aan de provinciale

directie der Wegen van Antwerpen de opdracht om de gevraagde borden te plaatsen. Vandaag staat er nog geen enkel van deze borden.

Onlangs kreeg het Bouwcentrum van het ministerie van Verkeerswezen bericht dat zij de aanvraagprocedure voor de bewegwijzering opnieuw van nul af aan moest beginnen.

1. Kan de minister mij meedelen of dit klopt ?
2. Kan de minister mij meedelen waarom de borden niet werden geplaatst na de toelating van de toenmalige minister ?
3. Kan de minister mij meedelen waarom het Bouwcentrum een nieuwe aanvraagprocedure moet starten ?
4. Kan de minister mij meedelen hoelang het nog zal duren voor de gevraagde borden zullen worden geplaatst ?
5. Kan de minister mij meedelen wie de kosten van deze bewegwijzering zal betalen ?
6. Wie betaalde de kosten van de bewegwijzering in het verleden voor andere expocentra zoals de Heizel, Flanders Expo in Gent, de Hallen van Kortrijk ?

Vraag nr. 287
van 27 mei 1993
van de heer D. RAMOUDT

Alle-terreinfoets — Aanleg circuits aan de kust

Sinds enkele jaren is de alle-terreinfoets (ATF) erg in trek. Hierdoor is de fietscultuur veranderd. Immers, deze fietsen maken het nu mogelijk dat vroeger onberijdbare paadjes, nu wel berijdbaar worden.

Een aantal steden en gemeenten in Vlaanderen, onder meer Oudenaarde en Geraardsbergen, hebben hierop ingespeeld door het aanleggen van speciale paden voor de ATF-fietsers.

Enkel de kuststreek blijft hier ten achter. Meer zelfs, men roept duinen en strand uit tot verboden terrein voor de fietsers en als reden hiervoor roept men in dat de fietsers schade zouden aanrichten aan het milieu.

Waarom neemt de minister geen initiatieven opdat ook aan de kust en/of het hinterland specifieke circuits kunnen worden aangelegd voor ATF-fietsers ?

Vraag nr. 288
van 27 mei 1993
van mevrouw V. DUA

Zeebodem en maritieme toegangswegen — Beasac-project

Sinds 1986 werden heeft het ministerie van Openbare Werken diverse contracten afgesloten met een private firma voor het uitvoeren van metingen voor de verkenning van de zeebodem en van de maritieme toegangswegen (Beasac-project). Deze metingen worden uitgevoerd op zee met een Hovercraft. Het departement

Leefmilieu en Infrastructuur blijkt echter zelf over een vaartuig te beschikken dat uitgerust is om dergelijke metingen te verrichten.

1. Hoeveel contracten werden in het kader van het Beasac-project met de bedoelde firma afgesloten ? Tot wanneer lopen deze contracten en worden nog verder verlengingen in het vooruitzicht gesteld ? Kan een overzicht gegeven worden van de opeenvolgende contracten en bijakten ? Welke kostprijs werd in de verschillende contracten overeengekomen ?
2. Werd het toekennen van de contracten voorafgegaan door een intensief marktonderzoek en op basis van welke criteria werd voor dit specifieke project gekozen ?
3. Wat is het totale bedrag van de vastleggingen die reeds werden uitgevoerd in het kader van de diverse contracten ? Op hoeveel wordt de reële kostprijs van dit project geschat bij volledige realisatie van de diverse contracten ?
4. Werd voor de uitrusting (Hovercraft) een aparte toelage verleend aan de betrokken firma en zo ja, hoe groot was de toelage en onder welke voorwaarden werd deze verleend ?
5. In hoeverre zijn de afgeleverde meetresultaten bruikbaar voor het betrokken departement ? Wat is het praktisch nut van deze gegevens en waarvoor worden ze aangewend ? In hoeverre zijn de meetgegevens betrouwbaar ? Werd reeds een onderzoek verricht naar de nauwkeurigheid van de meetresultaten en wat is daarvan het resultaat ?
6. Welke metingen worden uitgevoerd door het meetvaartuig Ter Streep van het betrokken departement en in hoeverre kan dit vaartuig (al dan niet mits technische aanpassingen) dezelfde metingen als bepaald in het Beasac-project uitvoeren ?
7. In welke mate passen deze contracten in de strategie inzake de uitbouw van een GIS-Vlaanderen en in hoeverre zijn de contracten onderwerp van advies voor de wetenschappelijke GIS-commissie ?

Vraag nr. 289
van 27 mei 1993
van mevrouw V. DUA

Wegenfonds Openbare Werken — Orthofotoplannen

Het Wegenfonds van het ministerie van Openbare Werken heeft in 1981 een onderhands contract afgesloten met een private firma voor de levering van orthofotoplannen ter vervanging van de stafkaarten.

1. Voor welk bedrag werd het oorspronkelijke contract afgesloten ? Wat is de stand van uitvoering van dit contract ? Kan een overzicht gegeven worden van de opeenvolgende contracten en bijakten ?
2. Wat is het totale bedrag van de vastleggingen die reeds werden uitgevoerd in het kader van dit contract ? Op hoeveel wordt de reële kostprijs van dit project geschat bij volledige realisatie van het contract ?

3. In hoeverre zijn de afgeleverde produkten bruikbaar voor het departement van Infrastructuur en Leefmilieu ? Wat is het praktisch nut van deze documenten en waarvoor worden ze aangewend ?
4. Naar ik vernam, bereidt een werkgroep van het betrokken departement de aankoop voor van orthofoto's op schaal 1/25.000 en dit in het kader van het lopende contract. In hoeverre past dit nog binnen de oorspronkelijke opzet van het contract en wat zijn de conclusies van deze werkgroep ?
5. In welke mate passen deze contracten in de strategie inzake de uitbouw van een GIS-Vlaanderen en in hoeverre zijn deze contracten onderwerp van advies voor de wetenschappelijke GIS-commissie ?

Vraag nr. 290
van 27 mei 1993
van mevrouw V. DUA

Teledetectie van de kustzone — Contracten met private firma

Sinds 1977 heeft het ministerie van Openbare Werken diverse contracten afgesloten met een private firma voor teledetectie van de kustzone, waarbij strand-, duin- en golfwaarnemingen worden verricht.

1. Hoeveel contracten werden in het kader van dit kustteledetectie project met de bedoelde firma afgesloten ? Tot wanneer lopen deze contracten en worden er nog verdere verlengingen in het vooruitzicht gesteld ? Welke kostprijs werd in de verschillende contracten overeengekomen ? Kan een overzicht gegeven worden van de opeenvolgende contracten en bijakten ?
2. Wat is het totale bedrag van de vastleggingen die reeds werden uitgevoerd in het kader van de diverse contracten ? Op hoeveel wordt de reële kostprijs van dit project geschat bij volledige realisatie van de diverse contracten ?
3. In hoeverre zijn de afgeleverde meetresultaten bruikbaar voor het departement Leefmilieu en Infrastructuur ? Wat is het praktisch nut van deze gegevens en waarvoor worden ze aangewend ? In hoeverre zijn de meetgegevens betrouwbaar ? Werd reeds een onderzoek verricht naar de nauwkeurigheid van de meetresultaten en wat is daarvan het resultaat ?
4. Deze metingen worden verricht in het kader van de kustbeveiliging. In welke mate staan de daarvoor beschikbaar gestelde budgetten in verhouding tot de kosten voor de eigenlijke werken voor kustverdediging ?
5. In welke mate passen deze contracten in de strategie inzake de uitbouw van een GIS-Vlaanderen en in hoeverre zijn deze contracten onderwerp van advies voor de wetenschappelijke GIS-commissie ?

Vraag nr. 291
van 27 mei 1993
van de heer E. VAN VAERENBERGH

N 282 — Herstellingswerken

Enige jaren geleden werd de N 282 geasfalteerd op kasseistenen. Op dit ogenblik moet dit wegdek opnieuw worden hersteld gezien het talrijke verkeer dat erdoor komt, dit onder meer ten gevolge van de ingrijpende werken aan de Ninoofsesteenweg.

Enige jaren geleden was er op het reserveplan in een bedrag voorzien voor de herstellingswerken.

1. Wanneer wordt het wegdek van de N 282 opnieuw hersteld ? Is hiervoor in kredieten voorzien in 1994 ?
2. Waarom worden in 1993 of 1994 ook geen herstellingswerken gepland aan de zijbedding van de N 282 tussen de Assesteenweg en Lennik-Centrum langs de rechterkant van de baan in de richting Lennik-Gooik ?

H. WECKX

VLAAMSE MINISTER VAN CULTUUR EN
 BRUSSELSE AANGELEGENHEDEN

Vraag nr. 122
van 14 mei 1993
van de heer L. VAN NIEUWENHUYSEN

Télé-Bruxelles — Onderhandelingen met Franse Gemeenschap

Onlangs had er onder de Franstalige ministers een stoelendans plaats en werd mevrouw Onkelinckx voorzitter van de Franse Gemeenschap.

Intussen wordt het kabeldecreet in 4 Vlaamse faciliteitengemeenten rond Brussel nog altijd ongestraft overtreden. Tot op de dag van vandaag wordt Télé-Bruxelles er nog altijd via de kabel verspreid.

Ik had graag vernomen :

1. hoever de minister stond met de onderhandelingen ter zake met de heer Anselme op het ogenblik dat de ministerwissel bij de Franse Gemeenschap plaatsvond ;
2. wat de gevolgen van die stoelendans zijn op de onderhandelingen ;
3. wanneer nu eigenlijk de wettelijkheid in dit dossier zal worden afgedwongen.

J. SAUWENS

VLAAMSE MINISTER VAN VERKEER,
BUITENLANDSE HANDEL EN
STAATSHERVORMING

Vraag nr. 97
van 10 mei 1993
van de heer F. VERMEIREN

De Lijn — Verminderde tarieven voor bejaarden en minderbedeelden

Voor vele bejaarden en minder bemiddelden blijkt het openbaar vervoer minder en minder binnen hun mogelijkheden te liggen, hoewel ze hierop aangewezen zijn voor hun verplaatsingen. Dit geldt in het bijzonder voor verplaatsingen die binnen een en dezelfde fusiegemeente gesitueerd zijn. Voor één enkele rit van minder dan 3 km — wat courant is in een fusiegemeente — rekt De Lijn liefst 70 frank aan. Dit is onder meer het geval voor het traject Sint-Stevens-Woluwe (kruising met Woluwedal) tot het Kerkplein in Zaventem.

Het alternatief, namelijk het gebruik van de fiets, is wegens de zeer drukke verbindingswegen niet aan te raden, vooral niet aan bejaarden.

Daarom vernam ik graag :

1. waarom de busmaatschappij De Lijn binnen een en dezelfde fusiegemeente geen vaste, lagere tarieven aanrekent ;
2. waarom bejaarden niet in aanmerking kunnen komen voor verminderde tarieven wanneer zij zich binnen hun eigen gemeente willen verplaatsen ;
3. van welke voordelen bejaarden en minder bemiddelden thans voor hun verplaatsingen met het openbaar vervoer kunnen genieten.

Vraag nr. 99
van 18 mei 1993
van de heer L. BARBE

Beschermde station van Zandbergen (Geraardsbergen) — Bestemming

Het station van Zandbergen is als één van de weinig overblijvende gebouwen van de voormalige spoorlijn Dender en Waas bijzonder waardevol (architect J.P. Cluysenaar). Samen met de wachterswoning is het station sinds 19 juni 1991 beschermd als monument en dorpsgezicht. Vanaf 23 mei 1992 werd echter de loketfunctie van het station opgeheven, zodat het station vanaf die datum zijn functie verloren heeft. Om de toekomst van dit monument en dorpsgezicht te garanderen, is het uiteraard bijzonder belangrijk dat het station een nieuwe functie krijgt.

Kan de minister mij meedelen welke maatregelen hij genomen heeft opdat het station van Zandbergen een nieuwe functie krijgt en dit monument en dorpsgezicht bewaard blijft ?

Vraag nr. 100
van 24 mei 1993
van de heer M. CAPOEN

Trambedding Koninklijke Baan langs de kust — Aanplantingen middenberm

Voor zover de veiligheid van het verkeer gewaarborgd blijft, kan de intentie tot beplanting van de middenberm van tramlijnen alleen maar toegejuicht worden. Dergelijke beplantingen creëren immers een uniek groenscherm dat zowel het reizen met de tram aangeeft als de geluidshinder beperkt.

Beplantingen van middenbermen van tramlijnen hebben ook een toeristische betekenis. Dergelijke aanleg past in het kader van het structuurplan voor de kust waarin onder meer geopteerd wordt voor verduining van de Koninklijke Baan.

Waarom wordt er niet overwogen om de trambedding in de Koninklijke Baan aan te passen en de middenberm te beplanten ? Dit is uit het oogpunt van verkeersveiligheid wenselijk en zou zorgen voor een esthetisch aangenaam en rustig groen reistraject.

Vraag nr. 102
van 27 mei 1993
van de heer L. STANDAERT

De Lijn — Besparingen

Er heerst nogal wat onrust onder de personeelsleden van De Lijn en gebruikers van het openbaar vervoer in verband met een nieuwe besparings- en besnoeiingsronde.

1. Welke lijndiensten zijn het slachtoffer van de besparingen ? Welke lijndiensten worden afgeschaft ? Welke lijnen worden uitbesteed aan privé-maatschappijen ? Op welke lijnen wordt de frequentie tijdens de week verlaagd ? Op welke lijnen tijdens het weekend ?
2. Hoeveel banen kosten deze besparingen rechtstreeks of onrechtstreeks ?
3. Welke inkomensdaling heeft het verminderd weekendaanbod tot gevolg voor de chauffeurs ?
4. Welke daling van reizigersaantallen zullen de besparingen tot gevolg hebben ?
5. Hoeveel wordt met deze ingreep bespaard ?
6. Welke criteria werden gehanteerd bij deze nieuwe valbijl ? Gelden dezelfde criteria voor het snoeien in uitbestede lijnen ?
7. Welke stelplaatsen worden opgeheven of gefusioneerend met andere ?
8. Hoe groot is de investering voor de implementatie van de nieuwe valideringsapparaten (diskette voor chauffeur magnetische kaart voor reiziger) ?
9. Dienen de besparingen op de lonen van de chauffeurs voor de investeringen bedoeld in vraag 8 ?

Vraag nr. 103
van 27 mei 1993
van de heer L. VAN NIEUWENHUYSEN

De Lijn in Voeren — Onvoldoende busverbindingen

De gemeente Voeren beschikt inzake openbaar-vervoerverbindingen met de rest van Limburg, voor zover mij bekend, enkel over de lijn 39B van De Lijn. Het uurrooster is vooral afgestemd op de scholieren die les volgen op de provinciale school in Voeren. Voor het overige zijn er geen verbindingen. Weekeindtoeristen kunnen Voeren alleen met eigen vervoer bereiken. Aangezien het toerisme een belangrijke troefkaart is van Voeren lijkt dit toch wel eigenaardig. Naar verluidt

zouden er wel bussen van de Waalse maatschappij TEC Voeren aandoen, maar zouden de strippenkaart en andere vervoersbewijzen van De Lijn niet worden aanvaard.

Kan de minister mij meedelen of ooit werd overwogen en/of onderzocht om de verbindingen met de rest van Limburg te verbeteren, ook tijdens de weekeinden ?

Klopt het dat de TEC geen vervoersbewijzen van De Lijn aanvaardt, ook niet van reizigers die uit Hasselt komen en te Wezet overstappen ?

Zijn er garanties dat het TEC-personeel dat Voeren aandoet, het Nederlands machtig is ?

REGISTER

Vraag nr.	Datum	Vraagsteller	Onderwerp	Blz.
L. VAN DEN BRANDE, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen				
46	25.02.1993	F. Ghesquièrre	<i>Speculatie bij verkoop van landbouwgronden — Maatregelen</i>	848
59	12.03.1993	E. Van Vaerenbergh	<i>TGV — Vergoeding voor getroffen gemeenten</i>	848
78	o 14.05.1993	M. Aelvoet	<i>FTI '93 — Uitnodiging aan Zairese ambassadeur</i>	866
80	27.05.1993	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Bezoek minister-president aan Nederland — Fasering voorbereiding</i>	823
81	o 27.05.1993	P. Van Grembergen	<i>Gemengde studiecmissie Decentralisatie — Gegevens</i>	866
84	01.06.1993	W. Verreycken	<i>Europees Comité van de Regio's — Zetelverdeling Belgische delegatie</i>	823
N. DE BATSELIER, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting				
183	14.05.1993	R. Wierinckx	<i>Milieuheffingen — Gemeentelijke opcentiemen</i>	823
184	17.05.1993	J. De Mol	<i>Productie van dioxines — Maatregelen</i>	825
185	17.05.1993	L. Barbé	<i>Bewustmakingsacties milieu en duurzame ontwikkeling — Steun Europese Commissie</i>	826
186	18.05.1993	M. Vogels	<i>Sluikstoken — Maatregelen</i>	827
187	18.05.1993	L. Barbé	<i>Maatregelen tegen vergunningsplichtige bedrijven zonder vergunning — Toepassing artikel 65 Vlare I</i>	828
188	18.05.1993	J. Caudron	<i>Bestuur Milieu-inspectie — Onderscheid inspecteurs en adjunct-inspecteurs</i>	829
189	24.05.1993	V. Dua	<i>Verbrandingsovens — Europese richtlijn</i>	830
190	26.05.1993	M. Vogels	<i>Sociale woningen voor gehandicapten — Subsidiëring</i>	830
191	27.05.1993	V. Dua	<i>Bossen — Kartering door luchtfotografie</i>	831
192	27.05.1993	L. Barbé	<i>Vlaamse Milieumaatschappij — Verplaatsingskosten</i>	832
193	27.05.1993	L. Barbé	<i>Vlaamse Milieumaatschappij — Representatiekosten</i>	833
194	27.05.1993	V. Dua	<i>Kapmachtigingen — Herplantingsplicht</i>	833
T. KELCHTERMANS, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden				
199	23.03.1993	D. Ramoudt	<i>Voortijdige slijtage aan kunstwerken — Oorzaken en gevolgen</i>	848
218	13.04.1993	M. Capoen	<i>Havengeul Nieuwpoort — Geplande werken</i>	849
232	22.04.1993	L. Appeltans	<i>Albertkanaal — Watercaptatie door bedrijven</i>	849

240		26.04.1993	L. Van Nieuwenhuysen	A 12 Londerzeel — Geplande werken	850
242		26.04.1993	R. Van Hooland	E 40 en andere gewestwegen — Geluidsschermen	850
253		04.05.1993	M. Dillen	Rood-lichtcamera's — Gegevens	851
261		06.05.1993	J. Geysels	Aanleg golfterrein in Hoogstraten — Wijziging gewestplan Turnhout	851
263		07.05.1993	L. Barbé	Kruispunt N 8-Herremansstraat in Ninove — Verkeersonveiligheid	852
267		07.05.1993	L. Barbé	Geluidshinder op gewestwegen — Evaluatie en bestrijding	852
269		07.05.1993	J. Vande Lanotte	Werken kruispunt Petit Paris in Oostende — Stand van zaken	853
270		11.05.1993	L. Van Nieuwenhuysen	Verlichtingspalen — Vervanging	853
271	0	11.05.1993	M. Aelvoet	Studie over eventuele verbinding A 2 Rotselaar en E 3 Weerde — Opportuniteit	866
273		12.05.1993	L. Van Nieuwenhuysen	Droge haven NMBS in Muizen (Mechelen) — Gevolgen voor verkeer	854
274		12.05.1993	L. Van Nieuwenhuysen	Verbouwing Mechelse stationsomgeving — Uitvoering	855
275		12.05.1993	L. Van Nieuwenhuysen	Verkeerslichten aan Nekkerspoel (Mechelen) — Rode en witte verf	855
276		13.05.1993	L. Barbé	Kruispunt N 9-R 41 in Aalst — Heraanleg	855
277		13.05.1993	M. Bartholomeussen	Scheldeoverschrijdende verplaatsingen — Gegevens	856
278		14.05.1993	R. Wierinckx	Gemeentelijke opcentiemen — Milieueffingen	856
279		14.05.1993	R. Wierinckx	Onroerende verrichtingen gemeenten, OCMWs en kerkfabrieken — Schattingsverslagen	857
281		18.05.1993	J. Vande Lanotte	Zwinbosjes — Waardevermindering door gewestplanwijziging	857
282		18.05.1993	H. Van Dienderen	Toeristische borden langs verkeerswegen en spoorlijnen — Overzicht	834
283		24.05.1993	M. Capoen	Koninklijke Baan langs kust — Aanplantingen	834
284		24.05.1993	L. Van Nieuwenhuysen	Gemeenteraadszittingen in Wezembeek-Oppem — Overtredingen taalwetgeving	834
285	0	26.05.1993	X. Buisseret	Bewegwijzering Bouwcentrum in Antwerpen — Herbeginnen aanvraag-procedure voor bewegwijzering	866
286		27.05.1993	L. Standaert	Werken aan de N 50 in Steenbrugge (Assebroek) — Duur	835
287	0	27.05.1993	D. Ramoudt	Alle-terreiniets — Aanleg circuits aan de kust	867
288	0	27.05.1993	V. Dua	Zeebodem en maritieme toegangswegen — Beasac-project	867
289	0	27.05.1993	V. Dua	Wegenfonds Openbare Werken — Orthofotoplannen	867
290	0	27.05.1993	V. Dua	Teledetectie van de kustzone — Contacten met private firma	868
291	0	27.05.1993	E. Van Vaerenbergh	N 282 — Herstellingswerken	868
293		01.06.1993	M. Vogels	BPA Maria-Ter-Heide — High-tech bedrijvenpark	835
294		01.06.1993	A. De Boeck	Verkavelingsvergunning Immo De Vuyst n.v. (Wemmel) — Vrijwaring natuurgebied Beverbos	836

296	03.06.1993	M. Capoen	<i>Plannen voor nieuw industrieterrein in Keiem-Leke — Nabijheid woongebied</i>	837
300	08.06.1993	M. Maertens	<i>BPA Novus Portus in Nieuwpoort — Industriële activiteiten nabij natuurgebied</i>	837

H. WECKX, Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden

109	19.04.1993	F. Van den Eyn- de	<i>BRTN-radioprogramma Madiwodo — Beledigingen</i>	858
118	11.05.1993	F. De Man	<i>BR TN-radio — Verdrukking Nederlandstalig lied</i>	859
119	12.05.1993	F. Van den Eyn- de	<i>Vlaams Cultureel Centrum in Amsterdam — Voorstel tot naamwijziging plein De Nes</i>	859
120	13.05.1993	M. Maertens	<i>Toeristisch centrum De Barakken — Voorwaarden erkenning</i>	838
121	13.05.1993	R. Van Walle- ghem	<i>BRTN-Radio 1 -uitzending Het Vrije Westen — Schuttingtaal</i>	860
122	0 14.05.1993	L. Van Nieuwen- huysen	<i>Télé- Bruxelles — Onderhandelingen met Franse Gemeenschap</i>	868
123	01.06.1993	F. Dewinter	<i>Buurtsportactiviteiten — Subsidies</i>	838
127	03.06.1993	F. Van den Eyn- de	<i>BRTN-televisie — Geplande uitbreiding informatieaanbod</i>	839

L. VAN DEN BOSSCHE, Vlaamse minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken

172	17.05.1993	L. Barbé	<i>Bewustmakingsacties milieu en duurzame ontwikkeling — Steun Europese Commissie</i>	839
173	18.05.1993	C. Moors	<i>Leerkrachten BSD — Onduidelijkheden</i>	861
174	27.05.1993	L. Standaert	<i>Gemeenschapsonderwijs — Bescherming zwangere en net bevallen leerkrachten</i>	839
175	01.06.1993	L. Standaert	<i>Gemeenschapsonderwijs — Vacante betrekkingen directies</i>	840
176	02.06.1993	J. Gabriels	<i>Studietoelagen hoger onderwijs — Studenten met ziektevergoeding of ander vervangingsinkomen</i>	840
177	02.06.1993	R. Swinnen	<i>Middelbaar onderwijs — Uitoefening ambt door gepensioneerd personeelslid</i>	841
178	03.06.1993	F. Van den Eyn- de	<i>Onderwijs — Non-discriminatiepact</i>	841
179	04.06.1993	L. Standaert	<i>Lorgo's en raden van beheer — Rechtszaken</i>	842
180	04.06.1993	L. Standaert	<i>Hoger onderwijs — Terugbetaling inschrijvingsgeld aan beursstudenten</i>	843
181	04.06.1993	F. Van den Eyn- de	<i>Scholen — Deelname aan betogingen</i>	843
182	07.06.1993	J. Eeman	<i>ARGO — Toepassing ethische gedragscode</i>	843
191	21.06.1993	L. Standaert	<i>Gemeenschapsonderwijs — Mutaties</i>	845

J. SAUWENS, Vlaamse minister van Verkeer, Buitenlandse Handel en Staats Hervorming

32	13.01.1993	H. Van Dienderen	<i>Archeologisch onderzoek SST-tracé — Contacten met NMBS</i>	862	
55	26.02.1993	M. Maertens	<i>Voorstel tot bescherming van het Komgrondegebied Lampernisse — Gevolgen voor de landbouw en integratie met andere landinrichtingsplannen</i>	862	
69	17.03.1993	W. Verreycken	<i>Bescherming monumenten en dorpsgezichten in Voeren — Stand van zaken</i>	863	
81	19.04.1993	D. Ramoudt	<i>De Lijn in Oostende — Stelplaats</i>	863	
82	19.04.1993	D. Ramoudt	<i>Luchthaven van Oostende — Cargo-vliegtuigen</i>	864	
96	07.05.1993	D. Ramoudt	<i>Verhuis seinpost in Oostende — Gevolgen</i>	864	
97	0	10.05.1993	F. Vermeiren	<i>De Lijn — Verminderde tarieven voor bejaarden en minderbedeelden</i>	869
98	11.05.1993	L. Barbé	<i>Tijdschrift Monumenten en landschappen — Gegevens</i>	864	
99	0	18.05.1993	L. Barbé	<i>Beschermde station van Zandbergen (Geraardsbergen) — Bestemming</i>	869
100	0	24.05.1993	M. Capoen	<i>Trambedding Koninklijke Baan langs de kust — Aanplantingen middenberm</i>	869
101	26.05.1993	V. Dua	<i>Zeekanaal Gent-Terneuzen — Bovenmaatse schepen</i>	845	
102	0	27.05.1993	L. Standaert	<i>De Lijn — Besparingen</i>	869
103	0	27.05.1993	L. Van Nieuwenhuysen	<i>De Lijn in Voeren — Onvoldoende busverbindingen</i>	870

L. DETIEGE, Vlaamse minister van Tewerkstelling en Sociale Aangelegenheden

39	24.05.1993	L. Barbé	<i>Maatregelen tegen vergunningsplichtige bedrijven zonder vergunning — Toepassing artikel 65 Vlarem I</i>	846
----	------------	-----------------	--	------------

W. DEMEESTER-DE MEYER, Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Gezondheidsinstellingen, Welzijn en Gezin

52	11.05.1993	J. Vandeurzen	<i>Zienhuisfusies in Limburg — Middelen</i>	865
54	24.05.1993	J. Gabriëls	<i>Serviceflats — Vergunningen</i>	847